

Chỉ Nguyên Huynh Trưởng Không Đa Tình

Contents

Chỉ Nguyên Huynh Trưởng Không Đa Tình	1
1. Chương 1: Hạ Phủ	2
2. Chương 2: Hạ Phủ 2	7
3. Chương 3: Hạ Phủ 3	12
4. Chương 4: Hạ Phủ 4	18
5. Chương 5: Hạ Phủ 5	24
6. Chương 6: Nhà Cũ Mã Gia 1	30
7. Chương 7: Nhà Cũ Mã Gia 2	35
8. Chương 8: Nhà Cũ Mã Gia	40
9. Chương 9: Nhà Cũ Mã Gia	44
10. Chương 10: Nhà Cũ Mã Gia	51
11. Chương 11: Ngu Chiêu	55
12. Chương 12: Ngu Chiêu 2	61
13. Chương 13: Ngu Chiêu 3	66
14. Chương 14: Ngu Chiêu	71
15. Chương 15: Ngu Chiêu 5	78
16. Chương 16: Trúc 1	83
17. Chương 17: Trúc 2	87
18. Chương 18: Trúc 3	95
19. Chương 19: Tiên Tử 1	102
20. Chương 20: Tiên Tử 2	107
21. Chương 21: Tiên Tử 3	115
22. Chương 22: Tiên Tử 4	122
23. Chương 23: Tiên Tử 5	130
24. Chương 24: Tiên Tử 6	137
25. Chương 25: Tiên Tử 7	148
26. Chương 26: Tiên Tử 8	155
27. Chương 27: Tế 1	161
28. Chương 28: Tế 2	167
29. Chương 29: Tế 3	175
30. Chương 30: Tế 4	179

Chỉ Nguyên Huynh Trưởng Không Đa Tình

Giới thiệu

Edit: tramhuong3890 Nữ chính là Hạ Liên nàng bước chân vào Hạ phủ với thân con gái riêng vào năm mười ba tuổi. Có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chỉ-nguyên-huynh-trưởng-không-da-tình>

1. Chương 1: Hạ Phủ

(Edited by tramhuong3890)

Hạ Liên theo Ninh Nhu vào Hạ phủ là vào năm mười lăm tuổi.

Khi đó hình như là một đêm mưa nhỏ, vào tháng thứ hai sau khi nàng cập kê. Hạ Liên theo Ninh Nhu ngồi xe ngựa đi rất xa mới tới kinh thành. Trước đó mười năm lẫn của nàng đều là ở tại Thanh Thủy huyện, một thị trấn nhỏ nước non xinh đẹp, không phồn thịnh giống như kinh thành nhưng an nhàn thanh thản.

Xe ngựa dừng lại. Hạ Liên nín nhẹ vạt áo Ninh Nhu: “Mẹ, chúng ta tới rồi.”

“A Thương ngoan nhé.”

Hai mẹ con một trước một sau xuống xe ngựa, phủ đệ trước mắt rất xa hoa, hạ nhân vội vàng nghênh tiếp. Hạ Liên giương mắt nhìn qua hai chữ “Hạ phủ” được viết mạnh mẽ trên tấm biển màu xanh da trời, nghe thấy thanh âm dịu dàng của Ninh Nhu ở bên tai: “A Thương, về sau nơi này chính là nhà của chúng ta.”

Hạ Liên không nói gì, chỉ gật đầu: “Vâng.”

Nàng biết rõ, về sau nàng sẽ ở nơi này, mà có lẽ cuối cùng có một ngày nàng sẽ từ từ quên lãng Thanh Thủy huyện và cả những chuyện cũ có liên quan tới nó.

Hạ gia là phú cổ đệ nhất ở kinh thành, thậm chí có thể hình dung là “giàu có”. So với bất kỳ vương tôn quan lớn nào thì chỉ có quan hệ giữa Hạ gia và thiên tử là mật thiết nhất, nhưng trong đó có liên hệ gì lại không người biết được. Còn có lời đồn rằng quốc khố triều đình có hơn phân nửa là do Hạ gia cống hiến, lại không biết là thật hay giả.

Trừ việc có quan hệ mật thiết với thiên tử, thế lực ngầm của Hạ gia còn lớn hơn. Quan viên triều đình muốn tiêu diệt đối thủ đẳng phái khác còn cần một cái cớ đường hoàng, nhưng Hạ gia lại không cần. Kể nên biến mất bỗng lại đột nhiên xảy ra chút “ngoài ý muốn”, có lẽ có người sẽ suy đoán là có quan hệ với Hạ gia, nhưng chẳng ai tra được cái gì và cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Những năm gần đây, thế lực ngầm của Hạ gia cơ hồ rửa sạch triều đình, người sáng suốt cũng nhìn ra được, chỉ có đứng ở đẳng thiên tử mới có thể giữ vững địa vị. Mà điều này, đúng là kết quả mà hoàng đế muốn, mà cũng chỉ có Hạ gia có thể làm được.

Nhưng chút chuyện này, Ninh Nhu liên tục không muốn suy nghĩ. Dạng gia tộc này, Ninh Nhu cũng không nghĩ tới sẽ có bất cứ liên hệ gì. Chỉ có thể nói tạo hóa trêu ngươi, vận mệnh vô thường, ai đều không thể dự liệu.

Hạ Liên yên lặng đi theo sau Ninh Nhu.

Từ đầu tới cuối, thiếu nữ liên tục chớp mắt, yên tĩnh theo sau mẹ, nhìn trông rất ngoan ngoãn nhu thuận. Dưới đôi lông mi dài đó, những biểu lộ ở đáy mắt nàng khó lòng nhìn rõ được.

Đêm thứ nhất ở Hạ phủ, Hạ Liên ngủ cũng không yên ổn.

Trong mộng, nàng lại lần nữa ở trong sơn động đen như mực, rét lạnh mà ẩm ướt. Tiếp theo, nàng nghe thấy tiếng cười tà nịnh của nam nhân thô lỗ, nàng muốn tránh đi nhưng lại bị hắc vừng vàng chặn lại cơ hồ không thể thở được. Trong không gian nhỏ bé khiến âm thanh vang vọng rất lớn, nàng la hét và giãy giụa, cho đến khi nhỏ xuống trăm cài tóc của mình, dùng sức đâm tới phía trước...

Một tiếng sấm sét trong đêm khiến nàng bừng tỉnh.

Trong giấc mộng kia, mùi vị máu tanh nồng đậm vẫn như cũ bao quanh nàng, cùng với mồ hôi và nước mắt của nàng, muốn quên cũng không quên được.

Hạ Liên thở hổn hển một lúc nhưng lại không gọi người, chỉ duỗi tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Qua rất lâu mới rốt cục khiến cho tim đập bình thường trở lại.

Sau khi vào Hạ phủ, Hạ Tông Nguyên sắp xếp một tiểu nha hoàn là Hồng Đào hầu hạ sinh hoạt thường ngày của nàng, thuận tiện cũng giúp nàng chậm rãi quen thuộc tất cả Hạ gia. Hồng Đào nói cho Hạ Liên, nàng không chỉ có phụ thân mà còn có ca ca và tỷ tỷ.

Hồng Đào nói, trước khi Hạ Liên tới Hạ phủ, trong phủ có hai thiếu gia và một vị tiểu thư. Người mà Hạ Liên nhìn thấy trước nhất là vị tỷ tỷ Hạ Doanh lớn hơn nàng một tuổi. Hạ Doanh cực xinh đẹp, mặt như phù dung, thất lưng dương liễu, chỉ là ánh mắt của nàng ta nhìn nàng tựa hồ không quá thân thiện.

“Bái kiến đại tiểu thư.”

“...Tỷ tỷ.”

Hạ Tông Nguyên bảo nàng gọi Hạ Doanh là tỷ tỷ, nhưng khi Hạ Liên nói ra hai chữ này lại thường cảm thấy có chút gượng gập. Hạ Doanh lạnh lùng liếc nàng, chỉ hừ một tiếng rồi nghiêng đầu đi, không thêm liếc nhìn thêm một cái nào nữa.

Hạ Liên đứng tại chỗ, nàng không nói gì thêm, Hồng Đào lại tưởng nàng cảm thấy khổ sở tủ thân, vội mở miệng an ủi: “Đại tiểu thư bình thường cũng như vậy, nhị tiểu thư ngàn vạn chớ để trong lòng.”

Hạ Doanh từ nhỏ đã được hạ Tông Nguyên nuông chiều sinh hư, không có mấy nha hoàn trong phủ là chưa bị nàng ta mắng mỏ chửi bới qua. Hạ Liên nghe Hồng Đào giải thích như vậy thì chỉ cười nhàn nhạt: “Không sao, ta không để trong lòng đâu.”

Hồng Đào âm thầm thở dài, xem vị tiểu thư mới tới này tựa hồ có tính tình mềm yếu, về sau chỉ sợ cũng sẽ bị đại tiểu thư bắt nạt.

Hạ Liên chưa nói khác, kỳ thật Hồng Đào cũng không cần cố ý nói những thứ này với nàng, bởi nàng đã sớm dự liệu được thái độ của Hạ Doanh với nàng. Dù sao, nàng ta mới là tiểu thư lớn lên từ nhỏ ở Hạ phủ, còn mình chỉ là một đứa “con gái riêng” lai lịch không rõ. Hạ gia không phải là tiểu môn tiểu hộ bình thường, hiện thời hết thấy được bày ra trước mặt nàng, khác một trời một vực với cuộc sống trước kia. Nàng nhất định phải đối mặt với những ánh mắt lạnh lùng và chế nhạo ở bên trong Hạ phủ này.

Nàng và Ninh Nhu có việc cầu người nên không có quyền lợi tùy hứng giống như Hạ Doanh, chỉ có thể ăn nhấm, cẩn thận.

Sau khi Hạ Doanh đi được không lâu, hai người nghe thấy một giọng nam dễ nghe ở sau lưng: “Nguyên lai các người ở chỗ này.”

Hạ Liên và Hồng Đào lần lượt quay đầu lại, trông thấy một mỹ nam tử có khuôn mặt trắng nõn, mặc quần áo màu lam nhạt. Tướng mạo của chàng có vài phần tương tự với Hạ Doanh, kế tiếp Hồng Đào vẫn an chàng cũng xác minh suy đoán của Hạ Liên.

“Bái kiến nhị thiếu gia.”

“Không cần đa lễ, muội chính là Tiểu Liên à?”

Hạ Liên gật đầu: “Vâng... Nhị thiếu gia.”

“Đừng khách khí như vậy.” Hạ Văn cười: “Sau này sẽ là người một nhà, gọi ta Nhị ca là được. Đúng rồi, muội vừa gặp Doanh Nhi hả?”

Hạ Liên gật đầu, còn chưa mở miệng đã nghe thấy Hồng Đào nói trước: “Nhị thiếu gia, người phải giúp nhị tiểu thư nha, nhị tiểu thư mới đến, không quá quen thuộc với đại tiểu thư...”

Kỳ thật Hồng Đào đang uyển chuyển cáo trạng với Hạ Văn. Hạ Liên yên lặng nghe, trong lòng âm thầm suy nghĩ, nha hoàn có thể nói chuyện với thiếu gia như thế này, chứng tỏ ngày thường Hạ Văn có tính cách thân thiện, là người cư xử khéo léo.

Quả nhiên, sau khi Hạ Văn nghe những lời này, lập tức nói với Hạ Liên: “A Thương, về sau chúng ta là người một nhà rồi, nếu Doanh Nhi bắt nạt muội thì phải nói cho ta biết, nhưng thật ra muội ấy nhiều nhất chỉ nói mấy lời cay nghiệt thôi chứ không làm gì quá đáng đâu, con người muội ấy kỳ thật không tệ.”

Hạ Liên mím môi cười một tiếng, tựa như nước trong phù dung: “Cảm ơn Nhị ca, muội sẽ ở chung thật tốt với tỷ tỷ.”

Hạ Văn thấy Hạ Liên nhu thuận hiểu chuyện như thế, không khỏi sinh lòng hảo cảm với nàng. Nguyên bản, cô nương xinh đẹp càng khiến người thương yêu, mà vẻ đẹp của Hạ Liên lại đặc biệt như thế. Khác với Hạ Doanh, trên người nàng tỏa ra một khí chất tinh khiết khiến chàng nhất thời nhớ tới hoa sen nở rộ mùa hè, nhất thời lại nghĩ tới tuyết liên trên băng sơn.

Đặc biệt là đôi mắt kia, vừa mang vẻ trong suốt và vô tội của thiếu nữ, lại không biết rằng chính mình quyến rũ cỡ nào.

Hạ Văn ho nhẹ một tiếng, sau đó dời mắt đi: “Hong Đào, nhớ mang Tiểu Liên làm quen một chút với quý phủ đây.”

“Vâng, nhị thiếu gia.”

Hạ phủ đúng là rất lớn, còn lớn hơn so với tưởng tượng của Hạ Liên. Buổi tối Hạ Liên trở lại phòng mình, Hong Đào đi múc nước cho nàng. Một ngày này, nàng đi dạo một vòng trong Hạ phủ, đầu óc choáng váng, mệt mỏi đến cực điểm, cơ hồ vừa ngã xuống giường đã buồn ngủ. Không lâu sau, Hong Đào mang nước tới thì Hạ Liên mới ngồi dậy, có chút mệt mỏi xoa xoa mắt.

“Hôm nay nhị tiểu thư mệt mỏi phải không ạ?” Hong Đào giúp Hạ Liên tháo xuống châu trâm trên tóc, một bên thì nói chuyện với nàng: “Hôm nay ngài đã gặp nhị thiếu gia và đại tiểu thư. Tính tình của nhị thiếu gia rất thân thiện, đối xử với đầy tớ và nha hoàn rất tốt, chắc là cũng sẽ ở chung rất tốt với tiểu thư. Còn đại tiểu thư... Ừm, dù sao có nhị thiếu gia giúp ngài, ngài cũng không cần lo bị bắt nạt.”

Hạ Liên cười, cảm thấy tiểu nha đầu Hong Đào này thật đáng yêu, mặc dù hơi lẩm cẩm nhưng tâm địa rất tốt. Ở trong phủ này cũng là có ấm áp, tỷ như Hong Đào, tỷ như nhị ca.

“Nhưng mà...” Đặt xuống châu trâm, Hong Đào đột nhiên nói ra: “Nhưng mà, đại thiếu gia lại là người không thể chọc vào. Ngài đừng nhìn đại tiểu thư rất hay nổi nóng, ngay cả lão gia đều hết cách, nhưng trước mặt đại thiếu gia cũng không dám làm càn.”

Hạ Liên gương mặt nhìn Hong Đào: “Đúng rồi, sao không gặp được đại thiếu gia?”

“Đại thiếu gia đi xa nhà, chắc là một tháng sau mới về được.” Hong Đào tiếp tục chải đầu giúp Hạ Liên: “Kỳ thật trên dưới Hạ gia đều biết rõ, lão gia đã cao tuổi, hơn nữa năng lực của đại thiếu gia lại rất mạnh, cho nên cơ bản tất cả sản nghiệp Hạ gia đều do đại thiếu gia xử lý. Trước đó vài ngày nghe nói lão gia đã mua một tòa nhà ở một thành nhỏ của Giang Nam, tựa hồ có dự định rời xa kinh thành an độ tuổi già, bọn hạ nhân đều nói, đại thiếu gia sẽ rất mau làm chủ Hạ gia.”

Sự chú ý của Hạ Liên lại không đặt ở đây, mà chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Các người đều sợ huynh ấy như vậy, có phải là do huynh ấy rất hung dữ hay không?”

Hong Đào suy nghĩ một chút; “Đại thiếu gia không phải hung dữ, mà là... lãnh. Chính là cảm giác tựa hồ không có bất cứ tình cảm gì, ai cũng không thân cận. Hơn nữa...” Nói tới đây thanh âm của Hong Đào nhỏ

xuống: “Hơn nữa, đại thiếu gia có thể lực rất lớn ở cả hắc bạch lưỡng đạo, kẻ đắc tội đại thiếu gia đều sẽ lặn yên biến mất trên đời này, ai cũng không biết tại sao người đó lại bỗng biến mất, theo cách nói của người ta là không ai có kết cục tốt cả.”

Lòng Hạ Liên căng thẳng, xem ra, Ninh Nhu nói không sai, đại thiếu gia Hạ gia quả nhiên là kẻ không thể chọc vào.

Đúng lúc này, bên ngoài có người gọi: “Hong Đào, lấy cánh hoa cho nhị tiểu thư này.”

“Được!” Hong Đào bỏ lược xuống: “Em lấy cánh hoa tới cho người để dùng lúc tắm rửa.”

Khi Hong Đào ra ngoài, Hạ Liên nhìn qua gương đồng nghĩ thầm, hiện tại hắn ở bên ngoài, ít nhất một tháng mới về Hạ phủ. Trong một tháng này, nàng còn có thời gian chậm rãi quen thuộc hết thảy ở Hạ gia, từ người tới việc, như thế thì ít nhất sẽ không lỡ mãng mà chọc tới hắn.

Đang nghĩ ngợi, Hong Đào đã bưng cánh hoa vào: “Nhị tiểu thư, cánh hoa tới rồi.”

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Hạ Liên ngâm mình ở bồn tắm có rải những cánh hoa, vốn định tắm xong rồi ngủ một giấc cho ngon, Hong Đào ở sau lưng lại vừa kỳ lưng cho nàng vừa nhắc tới việc mới nghe được: “Nhị tiểu thư, Thúy Nhi nói đã tìm được tên phản đồ dưới trướng của đại thiếu gia, cho nên đại thiếu gia hình như sẽ sớm trở về, chắc là vài ngày nữa là về rồi.”

Hong Đào không nói thì không sao, nói ra rồi khiến cho thần kinh đang buông lỏng của Hạ Liên lại căng lên: “Huynh ấy... huynh ấy sẽ trở lại trong vòng mấy ngày nữa hả?!”

“Vâng, Thúy Nhi nói vậy ạ. Dù sao, đại thiếu gia rất căm giận kẻ phản bội, phản đồ bị bắt đến, chỉ sợ đại thiếu gia sẽ lập tức trở về xử lý chuyện này.”

“ ... ”

Hắn muốn trở về phủ lúc nào thì đương nhiên là tự do của hắn, hơn nữa trốn được mừng một cũng không tránh được mười lăm, sớm muộn gì cũng phải gặp mặt. Nghĩ như thế, Hạ Liên lại cảm thấy mình cẩn thận một chút là được, huống chi mình lại là một đứa con gái riêng chẳng có địa vị gì, chưa chắc hắn đã chú ý tới mình.

Hong Đào nói, nhưng hắn là chủ nhân tương lai của Hạ gia, sao có thể nhàn rỗi mà đi bắt nạt một muội muội thứ xuất chứ.

Cho nên, Hạ Liên càng nghĩ càng cảm thấy, cho dù hắn về thì chắc cũng sẽ không để ý tới nàng.

2. Chương 2: Hạ Phủ 2

(Edited by tramhuong3890)

Ngắn ngủi vài ngày sau, Hạ Liên đã cơ bản quen thuộc hết thấy Hạ gia.

Đương nhiên, trừ bỏ đại thiếu gia Hạ gia.

Ngày này, Hạ Liên và Hồng Đào cùng đi qua hành lang gấp khúc, tới chỗ quẹo, Hạ Liên quay đầu lại nhìn qua hướng bên phải.

Cách đó không xa là một gian phòng độc lập, xung quanh gian phòng trồng một hàng thương lục thúy trúc, lá trúc tươi xanh, tỏa sáng sinh cơ.

“Nơi đó là...”

“Chỗ đó có thể coi là cấm địa ở Hạ phủ.” Hồng Đào giải thích với Hạ Liên: “Nơi đó nguyên là chỗ thị vệ của đại thiếu gia ở, về sau xảy ra một chuyện, người thị vệ đó và đại thiếu gia ra ngoài lại không cùng nhau trở về, em cũng không rõ lắm về tình huống cụ thể. Nhưng từ đó về sau, gian phòng kia luôn bỏ không, đại thiếu gia không cho phép bất luận kẻ nào đặt chân tới đó, ngoại trừ chính bản thân ngài ấy.”

Lông mày màu đen của Hạ Liên khẽ chau lại: “Thị vệ?”

“Vâng. Nhưng đó là chuyện nhiều năm trước rồi ạ, em cũng chỉ là nghe nói.” Hồng Đào nháy mắt, cũng không lưu ý tới sắc mặt khẽ biến của Hạ Liên.

Thị vệ đi theo đại thiếu gia cùng ra ngoài nhưng không cùng trở về, Hạ Liên có thể tưởng tượng đến khả năng cao nhất là khi đó đã xảy ra chuyện gì đó, thị vệ vì bảo vệ thiếu gia mà hi sinh bản thân mình. Chỉ có đáp án này là hợp lý nhất.

Nhưng nếu là như vậy thì đây lại là một sự kiện vô cùng bình thường, cũng chẳng cần che giấu gì cả. Ở những nơi nhà cao cửa rộng nhiều nha hoàn đầy tớ như thế này, lúc nhàn rỗi thì mọi người sẽ thường xuyên âm thầm tán gẫu về những chuyện trong phủ, đặc biệt là chuyện của các cô nương, cho dù là một chuyện nhỏ cũng dễ dàng truyền ra.

Hồng Đào có thể biết sự kiện này cũng không khó giải thích, là bởi vì để nàng ta biết rõ không thể tới gần gian phòng kia. Nhưng cụ thể vì sao không được đặt chân tới đó, năm đó chuyện gì xảy ra thì nàng ta lại không biết rõ, sợ rằng chỉ có khả năng là: Chuyện năm đó, có người muốn giấu giếm chân tướng, không muốn bất luận kẻ nào đề cập tới.

Nếu như vậy, chuyện có quan hệ tới người thị vệ này, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Hồng Đào thấy Hạ Liên đang suy tư, liền bật thốt lên: “Nếu như nhị tiểu thư thấy tò mò chuyện này thì có thể hỏi nhị thiếu gia, ngài ấy có khi biết rõ đấy.”

Hạ Liên vội phủ nhận: “Không, vừa nãy ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

Nàng cũng không dám tùy tiện đi hỏi thăm. Nhất là những chuyện có quan hệ tới vị đại thiếu gia này, nàng tránh còn không kịp, sao lại chủ động đi gây phiền toái cơ chứ.

Sau đó, Ninh Nhu lại gọi nàng tới phòng mình. Lúc Hạ Liên đi vào thì thấy Hạ Tông Nguyên đã ở đó.

“Phụ thân.”

“Ừm. Ở đây không có người ngoài, ngồi đi.”

Hạ Liên ngồi xuống ghế dựa ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn người đối diện. Hạ Tông Nguyên đã gần năm mươi tuổi, nhưng nhìn qua vẫn anh tuấn uy nghiêm như cũ, nếu không thấy rõ tóc trắng hai bên mai, nói ông ta chỉ ở tuổi tứ tuần cũng sẽ có người tin tưởng.

“Ở đây đã quen chưa?”

“Vâng, đều rất tốt ạ.”

“Ta nghe Văn Nhi nói, hình như Doanh Nhi không quá hữu hảo?”

Hạ Liên không biến sắc nói: “Tiếp xúc với tỷ tỷ không nhiều lắm, có lẽ về sau từ từ quen thuộc sẽ tốt hơn ạ.”

Hạ Tông Nguyên gật đầu. Theo sự quan sát mấy ngày nay của ông ta, Hạ Liên đúng là rất nhu thuận hiểu chuyện, hiểu chuyện hơn nhiều so với Hạ Doanh.

Hạ Doanh đúng thật là bị ông ta làm hư.

“Hãy ở chung với ca ca tỷ tỷ con thật tốt nhé, chờ đại ca con trở về, ta và mẹ con dự định sẽ rời khỏi kinh thành đi Giang Nam.”

Lúc Hạ Tông Nguyên nói câu này, Hạ Liên đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn sang Ninh Nhu: “Mẹ...”

Ninh Nhu buông mắt xuống: “Ừ, ta và cha con dự định... đi Giang Nam định cư một thời gian.”

Lông mày của Hạ Liên khê chau lại, nhưng trong lòng nàng cũng rõ ràng, vốn dĩ mẹ cũng không que sự phồn thịnh và náo động của kinh thành, so với nó, mẹ càng ưa thích trấn nhỏ Giang Nam xinh đẹp yên tĩnh. Mà Hạ Tông Nguyên trước đó cũng đã có ý rời đi kinh thành đến Giang Nam, bởi thế nên hai người này đã cùng nhau làm ra quyết định này.

Chỉ cần hơi chút suy nghĩ cũng biết vì sao Hạ Tông Nguyên sẽ tìm nàng tới nói chuyện này.

Nàng mới tới Hạ phủ, cũng chưa quen thuộc với những người khác ở đây, mà người che chở nàng cũng sẽ rất mau rời khỏi phủ, cho nên, bọn họ mới cố ý hỏi nàng chung đụng với những thiếu gia tiểu thư trong phủ như thế nào, liệu nàng có bị bắt nạt không.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, hoàn cảnh hiện tại của nàng cũng không lạc quan.

Đặc biệt là Hạ Doanh, nếu nàng thật sự gặp chuyện với nàng ta, cho dù Hạ Văn không giúp nàng ta bắt nạt mình, nhưng hẳn cũng chưa chắc sẽ giúp mình, chỉ sợ cũng chỉ làm một người trung lập khuyên giải mà thôi, trên căn bản cũng không thể giải quyết chuyện gì.

Nếu ông ta và mẹ đều rời đi, tình huống của nàng chỉ sợ sẽ càng bết bát hơn.

“Cũng không có gì phải lo lắng, có đại ca con ở đây rồi.” Hạ Tông Nguyên cười cười, tựa hồ cố ý xem nhẹ tình cảnh lúng túng của Hạ Liên, chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói: “Hạ gia sớm muộn gì đều sẽ giao cho đại ca con.”

Hạ Liên không nói gì nữa, nàng không phải người ngu, đương nhiên hiểu rằng tâm ý Hạ Tông Nguyên đã quyết, hoặc có thể nói, nguyên bản ông ta gọi mình tới nói chuyện này, cũng chỉ là thông báo chứ chẳng phải đang hỏi ý kiến của nàng.

“Tông Nguyên... Ta muốn nói vài câu riêng với A Thương.” Đúng lúc này, Ninh Nhu liên tục trầm mặc lại bỗng mở miệng.

“Được.” Nói xong ông ta đứng dậy ra ngoài, thuận tay đóng lại cửa phòng.

Bên trong gian phòng, chỉ còn lại Hạ Liên và Ninh Nhu.

Hạ Liên còn chưa kịp hỏi gì, Ninh Nhu lại trước lắc đầu: “A Thương, mẹ biết rõ con muốn nói gì.”

Tình huống của mình, Ninh Nhu không phải là không suy tính đến. Hạ Liên đột nhiên cảm thấy mình hỏi lại điều gì cũng là dư thừa, cho nên chỉ nhàn nhạt nói: “Mẹ, mẹ hãy chăm sóc bản thân thật tốt, con cũng sẽ ở Hạ phủ chăm sóc tốt cho mình, cố gắng chung đụng tốt với ca ca tỷ tỷ.”

Hạ Tông Nguyên sẽ không che chở nàng, Ninh Nhu không che chở nàng được. Cuối cùng, người nàng có

thể dựa vào chỉ có chính mình. Lẽ nào nàng có thể giống như trẻ con, khóc lóc van nài họ đừng đi, hoặc là quây phá ầm ĩ đòi cùng đi với bọn họ hay sao?

Loại sự tình này, ai gặp phải cũng không dễ chịu, huống chi là dạng gia tộc như Hạ gia này. Bất đắc dĩ là bất đắc dĩ, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Ninh Nhu xoa đầu nàng: “A Thương vẫn luôn hiểu chuyện, mẹ biết rõ.”

Nghe lời ấy, Hạ Liên không khỏi có chút chua xót. Từ nhỏ nàng đã không có cha, biết rõ Ninh Nhu nuôi dưỡng nàng không dễ nên khó tránh khỏi trưởng thành sớm hơn một chút so với các bạn cùng lứa tuổi. Vì thế nàng mới càng thêm áy náy, bởi vì một lần “không hiểu chuyện” của mình mà không chỉ suýt nữa làm hại bản thân, mà còn thiếu chút nữa làm hại Ninh Nhu. Cho nên dù là Ninh Nhu lưu lại nàng một mình ở Hạ phủ thì nàng cũng chẳng có tư cách chỉ trích điều gì.

Dù sao, hết thấy đều do nàng gây ra.

Sau khi trở lại gian phòng, Hạ Liên nằm trên giường nhưng lẩn qua lẩn lại, khó có thể chìm vào giấc ngủ. Nếu nói số mệnh của mình tốt, nhưng việc ngoài dự liệu lại liên tiếp xảy ra; nhưng nếu nói số mệnh của mình khổ, tựa hồ so với nhiều người nàng lại may mắn hơn rất nhiều.

Sáng sớm, khi Hồng Đào tới trang điểm cho nàng, nàng đã yên lặng tự ngồi dậy. Tối qua nàng không ngủ được, thế là dứt khoát rời khỏi giường, một đêm chưa từng chợp mắt.

“Nhị tiểu thư hôm nay dậy sớm quá.” Hồng Đào vừa chải đầu cho nàng vừa nói: “Đúng rồi, em thấy lão gia và tiểu phu nhân đang thu dọn đồ đạc, hình như định đi trấn nhỏ Giang Nam ở một thời gian. Nhưng sao Ninh phu nhân định đi mà bỏ lại tiểu thư một mình ở Hạ phủ nhỉ.”

Hạ Liên không nói gì, nàng biết rõ Hồng Đào là một người nhanh mồm nhanh miệng, nhưng nàng ta nói như thế thì chỉ sợ những nha hoàn khác trong phủ cũng nghĩ như vậy. Nàng cũng không muốn giải thích thêm, chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, không nói khác, nàng cũng không muốn nhắc lại chuyện này.

Thật lâu sau đó, Hạ Liên mới nhận ra, khí đó Ninh Nhu đi được gấp như vậy... Nàng sớm nên nghĩ tới là trong đó có vấn đề.

Nhưng hiện giờ, Hạ Liên bị phiền nhiễu bởi vô số suy nghĩ, không nghĩ được nhiều như vậy. Huống chi khi một chuyện biến thành kết cục đã định, so với việc rối rắm lý do xảy ra, chi bằng đem tinh lực còn lại đặt vào chuyện ứng đối như thế nào.

“Nhị tiểu thư? Người không sao chứ ạ?”

“...Không sao.”

Tối qua một đêm chưa ngủ, thần sắc Hạ Liên có chút mệt mỏi. Hồng Đào vốn định thoa chút phấn son cho nàng, nhưng nàng lại nhẹ khoát tay áo: “Thôi.”

Không có tâm tư gì. Nàng vốn cũng không phải là người chú ý tới ăn mặc, huống chi là lúc tâm tình không tốt.

Hạ Liên nghĩ, bây giờ chắc mình trông rất yếu ớt tiêu tụy. Nhưng Hồng Đào lại tự dưng cảm thấy, bộ dáng lúc này của nhị tiểu thư, khuôn mặt hơi u sầu, rõ ràng không trát phấn son... Nhưng sao trông lại càng làm cho người ta thương yêu nhỉ?

Nhưng chưa kịp nghĩ nhiều đã nghe thấy tiếng động từ ngoài cửa truyền tới. Hạ Liên có chút nghi hoặc, dù sao bây giờ vẫn còn sớm, thường ngày lúc này Hạ phủ đều còn yên tĩnh.

Hồng Đào ra cửa nhìn thoáng qua, không lâu sau đã trở về nói với Hạ Liên: “Nhị tiểu thư, là đại thiếu gia trở về!”

Lòng Hạ Liên bỗng thấy khẩn trương căng thẳng mà không tự giác: “Huynh ấy... Huynh ấy đã tới chủ viện rồi à?”

“Vâng, nhị tiểu thư ngài mau ra đó đi.”

Huynh trưởng như cha, hần trở về từ bên ngoài, những người làm đệ đệ muội muội như họ ra ngoài chào đón là sự tôn trọng tối thiểu, cho nên Hạ Liên cũng không trì hoãn lâu, cơ hồ Hồng Đào còn chưa dứt lời thì nàng đã ra tới cửa phòng, đi hướng chủ viện.

“Đại ca huynh về rồi!”

Hạ Liên nghe thấy thanh âm trong trẻo như hoàng oanh của Hạ Doanh. Bất đồng với thái độ lạnh lùng đối mình hôm đó, Hạ Liên có thể nghe ra được, trong câu “Đại ca” của vị đại tiểu thư thiên kim này hơi có chút cảm xúc làm nũng.

“Đại thiếu gia.”

Đó là câu vắn an nhất mực cung kính của bọn nha hoàn và đầy tớ.

Dọc theo đường đi, Hạ Liên vòng qua một ngọn núi giả tiến vào chủ viện.

Hạ Liên nghiêng người, nhìn theo ánh mắt mọi người, một thân ảnh thon dài mặc trường sam màu xanh nhạt đập vào mắt. Nàng vốn chỉ muốn ở trong đám người bình tĩnh nhìn qua một cái, nhưng khi vừa giương mắt lại bất gặp phải một đôi mắt lạnh đậm.

Lời tác giả:

Hạ Liên: Không có cách nào khác trải qua những ngày này nữa! Con gái riêng, còn ăn nhờ ở đậu, cha mẹ còn đều chạy! Ta chính là cái kẻ hèn mọn không có người thương!

Nam chủ: Ta thương nàng.

3. Chương 3: Hạ Phủ 3

(Edited by tramhuong3890)

Cứ như vậy không kịp chuẩn bị, Hạ Liên chống lại ánh mắt của hắn.

Đó là một đôi mắt cực kỳ xinh đẹp lại lạnh như hàn băng. Chủ nhân của đôi mắt lãnh đạm có một khuôn mặt quá mức tuấn mỹ, có ba phần tương tự với Hạ Văn, nhưng khí chất lại khác xa. Hạ Văn mang đến cảm giác ôn hòa, mà người trước mắt lại bất đồng, toàn thân hằn lộ ra vẻ ngạo nghễ lãnh ý, khiến người cảm thấy áp bách mãnh liệt.

Ánh mắt hắn lướt qua mọi người, rơi xuống trực tiếp lên người Hạ Liên.

Hạ Liên căng thẳng tới mức khô cả cổ họng, Hạ Văn ở một bên nhẹ nhàng vỗ lấy bả vai nàng: “Tiểu Liên, còn không mau gọi đại ca.”

“... Đại ca.”

“Ừm.”

Thanh âm hắn rất trầm thấp, chỉ nhận nhận một chữ lại làm nàng không nhận được lạnh tới mức rùng mình.

Đúng lúc này, Hạ Liên nghe được thanh âm của Hạ Tông Nguyên: “Ý nhi, con đã về rồi.”

Từ quân tâm, hành quân ý. (*)

Đó là lần đầu tiên Hạ Liên nghe được tên Hạ Ý.

() Theo mình hiểu thì nghĩa là "dựa theo tâm ý của vua, làm việc theo ý vua."*

Chỉ là về sau, mỗi khi nhắc tới từ “Ý” này, nàng lại nhớ tới một câu nói khác.

Hạ Tông Nguyên đi tới, không thể che giấu được sự kiêu ngạo và tán thành trong đôi mắt: “Nghe nói thu hoạch của chuyến này không nhỏ.”

“Bắt lại được đông nam, tây nam Duyệt Châu.” Hạ Ý nhàn nhạt nói, trong đôi mắt không hề gợn sóng: “Nhỏ hết thế lực địa đầu xà, bên quan phủ cũng đã chuẩn bị tốt.”

“Tốt!”

Hạ Tông Nguyên rất hài lòng. Lúc còn trẻ ông ta vẫn muốn bắt lại Duyệt Châu, nhất là hai khu vực phần hoa nhất là đông nam và tây nam. Nhưng thế lực ở đó rất mạnh, cuối cùng ông ta vẫn không dám mạo hiểm. Mà con trai ông ta chỉ dùng chưa tới một năm đã hoàn thành việc mà ông ta không dám ra tay.

“Cường hào ác bá địa phương không dễ đối phó, người của bọn chúng trải rộng khắp các nơi trong Duyệt Châu, Ý Nhi, sau này con phải coi chừng thế lực còn sót lại của bọn chúng trả đũa.”

“Không lưu lại người sống.”

Khi Hạ Ý nói ra câu này, Hạ Liên cảm thấy thân thể mình rõ ràng run rẩy một cái.

So với nội dung câu nói, càng làm nàng run rẩy hơn là giọng nói của hắn lúc nói câu này.

Đó là một loại lãnh đạm, lương bạc, tàn nhẫn không có chút tình cảm nào.

Mặc dù những kẻ cường hào ác bá kia đều là những kẻ làm nhiều việc ác, bọn chúng cũng không vô tội, nhưng khi Hạ Ý nhẹ nhàng băng quơ nói ra những lời này, Hạ Liên vẫn cảm giác được lạnh lẽo, dường như nam nhân này xem mạng người như cỏ rác, sự sống chết của bất cứ kẻ nào đều không thể khiến hắn xúc động.

Hạ Tông Nguyên lại cười. Nguyên bản ông ta cũng chỉ tượng trưng hỏi một câu mà thôi, trong lòng ông ta rất rõ, tính tình của Hạ Ý giống hệt ông ta khi còn trẻ, thậm chí càng thêm quyết tuyệt tàn nhẫn, làm việc nhất định sẽ nhỏ cỏ tận gốc, tuyệt sẽ không lưu lại bất cứ hậu hoạn nào.

Hạ Tông Nguyên đã từng giẫm đạp vô số hài cốt mới đi tới địa vị hôm nay.

Cho nên ông ta biết rõ, chỉ có thực lực mới là căn bản sinh tồn trên đời này. Ai mạnh thì mới có quyền lợi sinh tồn, mà ý nghĩa tồn tại duy nhất của kẻ yếu là làm đá kê chân của cường giả, chỉ có người mạnh mới có thể đặt chân ở hậu thế.

Mà Hạ Ý chưa từng khiến ông ta thất vọng.

...

Sau khi Hạ Ý trở lại Hạ phủ, Hạ Tông Nguyên và Ninh Nhu dự định mấy ngày nữa sẽ rời khỏi kinh thành. Từ lúc ba ngày trước bọn họ đã thu thập hành trang xong, chỉ là đang đợi Hạ Ý trở về.

Đúng như lời Hạ Liên đã nói, nhà không thể một ngày không có chủ, huống chi là trong một gia tộc khổng lồ như Hạ gia.

Hạ Tông Nguyên chính thức giao lại thế lực trong tay ông ta cho Hạ Ý. Từ triều đình tới giang hồ, cơ hồ trải rộng từng tầng lớp.

Mà chính ông ta thì có thể cùng Ninh Nhu ở vùng sông nước Giang Nam trải qua một đoạn thời gian thế ngoại đào nguyên. Vài năm sau có lẽ ông ta sẽ trở về, đương nhiên cũng có thể là vài chục năm.

Trước khi đi, Hạ Tông Nguyên tới phòng tìm Ninh Nhu.

“Nhu Nhi... Việc năm đó...”

“Việc năm đó, chúng ta không cần nói đến.” Ninh Nhu cười khổ: “Tông Nguyên... chuyện A Thương lần này, cảm ơn.”

“Không có gì.” Hạ Tông Nguyên ngồi xuống bên cạnh Ninh Nhu: “Tiểu Liên cũng là vô tội.”

Ninh Nhu thở dài một tiếng.

Hạ Tông Nguyên lại nói: “Văn Nhi và Doanh Nhi đều nghĩ Tiểu Liên là con gái của ta, sẽ đối đãi với Tiểu Liên như em gái ruột.”

Ninh Nhu nghe được ra trọng điểm của lời nói ấy: “Đó là nói...”

“Ý Nhi tất nhiên có thể tra được. Chúng ta có thể gạt Văn Nhi và Doanh Nhi, nhưng không thể gạt được Ý Nhi.” Hạ Tông Nguyên biết rõ Ninh Nhu đang nghĩ gì, ông ta cầm tay bà: “Nhưng nàng cũng không cần lo lắng, ta đã thừa nhận Tiểu Liên rồi, Ý Nhi tự nhiên hiểu rõ trong lòng.”

Ý ngoài lời là, Hạ Ý tuyệt sẽ không làm khó Hạ Liên, dù hẳn biết rõ Hạ Liên không phải là cốt nhục của ông ta cũng sẽ không vạch trần bí mật này.

Huống chi, Hạ Ý có việc khác cần xử lý. Nó cũng sẽ không tốn tâm tư trên người một tiểu nha đầu.

Ninh Nhu gật đầu: “Chỉ hi vọng như vậy.”

Hạ Tông Nguyên ôm bà vào lòng, khuyên giải: “Đừng lo, Nhu nhi. Cô nương lớn, cũng không thể giữ mãi bên người...”

Hạ Tông Nguyên mang Ninh Nhu rời đi Hạ phủ, đồng hành còn có một nhóm ám vệ của Hạ phủ, chuyên môn ở trong bóng tối bảo vệ sự an toàn của hai người. Bởi vì họ chỉ âm thầm, cho nên những người này Hạ Liên cũng không nhìn thấy, chỉ là nghe được Hồng Đào nói.

Nàng chỉ thấy thị vệ bên người Hạ Tông Nguyên, là một nam tử trung niên kiện tráng, vừa nhìn đã biết là người có võ nghệ cao cường. Nghe nói, người này là người trong giang hồ, còn khá có danh tiếng nữa. Dạng người thế này mà Hạ Tông Nguyên cũng có thể lôi kéo thành thị vệ bên người, Hạ Liên không thể không bội phục ông ta.

Nghĩ tới đây, trong đầu Hạ Liên đột nhiên hiện lên một hàng thúy trúc tươi xanh, cùng với người đã từng ở gian phòng kia.

Đó là người thị vệ trước kia của Hạ Ý.

Hiện thời người đi nhà trống, bí mật năm đó cũng bị ẩn giấu trong tiếng gió, lại không có người hỏi tới.

Nghĩ tới đây, Hạ Liên lắc đầu. Nàng nhất định là nghĩ nhiều, việc có liên quan tới Hạ Ý, nàng không được tò mò.

Không được.

Nàng đã hối hận một lần, ở ba ngày trước, khi xử lý tên phản đồ kia.

Ngày đó, nàng vốn không định đi hướng đó, nhưng dù sao Hạ phủ rất rộng lớn, không biết thế nào mà nàng đã đi sang một con đường khác. Khi đó Hồng Đào không đi theo nàng, lúc nàng tự mình đi về phía bên kia cũng không thấy có đầy tớ hay nha hoàn nào khác, nàng tưởng rằng chỉ là một con đường bình thường, quẹo trái quẹo phải chắc cũng có thể trở về. Kết quả, nàng lại cứ như vậy mà đi tới cửa thư phòng Hạ Ý.

Sau khi tới Hạ phủ, đây là việc khiến nàng hối hận nhất.

Nàng nghe thấy tiếng vang ở bên trong truyền ra. Cửa không khóa, chỉ khép hờ, nàng có thể xuyên qua khe cửa mơ hồ thấy người trong thư phòng.

Người nàng nhìn thấy không phải là Hạ Ý mà là nam nhân toàn thân đầy máu đang quỳ trên mặt đất.

Người đó đang run rẩy.

Mà nàng sững sờ tại chỗ, không biết tại sao lại quên đi chuyển, yên lặng đứng ở đó.

Một trận gió thổi qua, cửa sổ chớp chớp mở.

Hạ Liên có thể nghe thấy tiếng trái tim mình “Bang bang” nhảy lên, khi tỉnh tường mà nhìn thấy rõ thảm trạng của tên phản đồ. Nàng thu hồi ánh mắt, nhưng vẫn trông thấy người kia đã bị móc mắt, lỗ tai và đầu lưỡi đều bị cắt, khoe miệng còn rớm máu ra bên ngoài.

Nàng xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống trên người nam nhân đang ngồi kia. Mọi thứ xảy ra trong nháy mắt, mắt hắn nhìn phía trước, vì thế nàng chỉ có thể nhìn thấy gò má của hắn.

Đó là một gương mặt nghiêng rất đẹp. Sống mũi cao thẳng và môi mỏng như lưỡi đao, so với sự tuấn tú văn nhã của Hạ Văn, người trước mắt nàng có vẻ tuấn dật lại thêm vài phần lãnh ngạo kiêu chể.

Cùng với, sự lương bạc không có chút tình cảm nào.

Lương bạc.

Tên phản đồ kia vẫn như cũ đang bị hành hạ, tiếng kêu thảm thiết từ cái miệng không có đầu lưỡi “Ô oa” không dứt bên tai. Đừng nói là Hạ Liên, ngay cả vài nam đỉnh trong thư phòng đều có chút không chịu nổi, bọn họ chưa từng nhìn thấy dạng tình cảnh kinh người như thế này.

Nhưng Hạ Ý vẫn ngồi vững như bàn thạch, đôi mắt không hề gợn sóng nhìn kẻ bị quất roi, toàn thân là máu, thậm chí còn có vài giọt máu tươi bắn lên trên quần áo màu xanh nhạt của hắn, trông mà giật mình.

Đáy mắt hắn như cũ chỉ có lạnh lùng, vô tình và lạnh lùng. Đường như người trước mắt hắn không phải là người mà chỉ là một đồng thịt vụn.

Hạ Liên đang run rẩy. Nàng khó có thể tưởng tượng, thế gian này tại sao lại có người lạnh lùng tàn nhẫn như thế. Cho dù là phản đồ, một đao giết chết cũng được, nhưng hắn lại hành hạ kẻ đó, khiến kẻ đó sống không bằng chết, ngay cả người bên ngoài quan sát đều không nỡ nhìn thẳng.

“Sóc Dương.”

Đúng lúc này, nàng nghe thấy hắn đột nhiên mở miệng.

Thanh âm trầm thấp lạnh như băng: “Đưa nhị tiểu thư trở về.”

“Vâng.”

Thị vệ Sóc Dương đi ra thư phòng cũng đóng cửa lại: “Nhị tiểu thư, đại thiếu gia đang xử lý phản đồ, chỉ sợ nhị tiểu thư ở cạnh không thích hợp. Tại hạ đưa ngài trở về phòng.”

“Không cần... Ta tự trở về...”

Hạ Liên cảm giác hô hấp của mình có chút khó khăn, đôi chân cứng ngắc cố gắng bước ra, xoay người rời đi chỗ thị phi này.

Sau lưng, Đàm Trinh bên cạnh Sóc Dương không nhịn được thấp giọng hỏi: “Đại thiếu gia... Vì sao không để chúng ta ngăn cản nhị tiểu thư?”

Nếu là bình thường, nào có người dám tới gần thư phòng của Hạ Ý, nếu có người vô ý tới gần cũng sẽ bị người của hắn trước tiên ngăn lại.

Sóc Dương nghe vậy, chỉ khẽ nhú mày: “Đừng hỏi nhiều.”

Tâm tư của Hạ Ý, dù bọn họ là cánh tay trái đắc lực của hắn, đôi khi cũng rất khó phỏng đoán được.

Đặc biệt là... việc có quan hệ tới nhị tiểu thư.

Bên kia, Hạ Liên đi một đoạn đường nhưng trong lòng sợ hãi, cuối cùng trở lại trong phòng thì vội vàng uống chén trà lạnh để xoa dịu tâm tình.

Nàng nghĩ, hình như nàng đã nhìn thấy thứ không nên nhìn. Hồng Đào vừa cùng các nha hoàn khác trở về, thấy sắc mặt Hạ Liên có chút tái nhợt, vội lên trước hỏi: “Thân thể nhị tiểu thư không thoải mái à?”

“Không có gì.” Hạ Liên có chút miễn cưỡng tươi cười: “Chỉ là vừa rồi không cẩn thận lạc đường tới gần thư phòng của đại ca, thấy huynh ấy đang trừng trị tên phản đồ kia.”

Hồng Đào nghe vậy, phản ứng đầu tiên là lo lắng, quên nói cho nhị tiểu thư, ngàn vạn không cần dựa vào gần thư phòng của đại thiếu gia, nhưng nghĩ lại kỹ thì sẽ thấy kỳ quái, nếu là trước kia, cho dù đại tiểu thư tới gần cũng sẽ bị thị vệ của đại thiếu gia cản lại, nhị tiểu thư làm thế nào mà lại có thể “thuận lợi” đi qua nhỉ?

Nhưng Hồng Đào không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thở dài một hơi: “Kẻ kia cũng là đáng đời, từ trên xuống dưới Hạ phủ ai mà không biết, đại thiếu gia hận nhất là kẻ phản bội. Chạm vào nghịch lân của đại thiếu

gia, nhất định phải chết cực kỳ thảm.”

Hạ Liên sụp mắt xuống, chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, không tiếp tục đề tài này nữa.

Sau đó vài ngày, tên phản đồ kia biến mất, một tia dấu vết cũng không có. Đúng như lời Hồng Đào nói, ai cũng không biết hắn biến mất như thế nào, nhưng hắn cứ như vậy, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, giống như chưa từng xuất hiện trên đời này vậy.

Mà cả vết máu ở thư phòng cũng sớm bị xử lý được sạch sẽ rồi.

Hạ Liên cũng không gặp được Hạ Ý. Hắn vốn không thường hay đi lại trong phủ, mà Hạ Liên lại có ý tránh đi, cho nên hai người vẫn không chạm mặt nhau.

Cho đến một ngày này, Hạ Liên nhận được một phong thư, đến từ Thanh Thủy Huyện xa xôi.

Quê quán trước kia của nàng.

4. Chương 4: Hạ Phủ 4

(Edited by tramhuong3890)

Khi Hạ Liên nhận được lá thư này, nàng đang ở bờ hồ cho cá ăn. Những ngày này ở Hạ phủ, nàng muốn tìm chút việc để làm trong lúc rảnh rỗi, nhưng hứng thú của nàng cũng không nhiều, nàng chưa từng tiếp xúc tới cầm kỳ thư họa gì đó, cho nên luôn luôn cho cá nhỏ ăn, mặc dù không có ý nghĩa thực chất nào, chỉ xem như trò để tiêu khiển.

Một ngày này, nàng đứng ở bờ hồ, cầm thức ăn cho cá ném xuống, vừa thu tay lại thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã của Hồng Đào...

“Nhị tiểu thư, hình thư có thư của người!”

Thư? Hạ Liên không thể tưởng tượng được ai sẽ viết thư cho mình, vừa định đi qua thì lúc này, người bên cạnh nàng bỗng đưa chân ra khiến nàng vấp ngã, trong lúc vội vàng không phản ứng lại được, Hạ Liên cứ như vậy bị rút vào trong nước!

“Phù phù...”

“Có ai không!”

Hồng Đào thấy Hạ Liên rơi vào nước thì vội gọi người, Hạ Liên chưa quen bơi lội, nhưng cũng may nước trong hồ rất nông, rất nhanh nàng đã tới bờ, tự mình bò lên, nhưng việc rơi xuống nước này khiến nàng trông rất chật vật.

Nàng vừa há to miệng hô hấp, vừa đưa ánh mắt chuyển về kẻ đưa chân khiến nàng vấp ngã.

Nha hoàn đó tên Tú Tú, là nha hoàn trong phòng Hạ Văn. Mấy ngày trước kia Hạ Văn sai Tú Tú đưa một ít điểm tâm trong cung cho Hạ Liên, Tú Tú nhất thời tham ăn nên đã ăn mất mà không hề đưa tới. Về sau Hạ Văn hỏi Hạ Liên chuyện này, Hạ Liên thành thật trả lời là chưa từng có người đưa điểm tâm tới, Hạ Liên lập tức hiểu chuyện đã xảy ra, trở về phủ đã phạt Tú Tú.

Bình thường Tú Tú cũng coi như được sủng ái ở chỗ Hạ Văn, trước giờ chưa từng bị hấn phạt nặng như thế, thế là trong lòng ả ghi hận Hạ Liên, cho rằng nhất định do nàng cố ý mật báo, còn nói xấu mình trước mặt Nhị thiếu gia. Thế là lần này, ả cố tình giơ chân ra khiến Hạ Liên vấp ngã rơi xuống nước, muốn cho nàng ném chút khổ sở.

Trong mắt tất cả mọi người, Hạ Liên bất quả chỉ là một đứa “con gái riêng” có địa vị hèn mọn. Lẽ nào nàng còn có thể khóc lóc đi tìm Hạ Văn cáo trạng hay sao? Dù là nàng đi cáo trạng, xung quanh lại không có người khác nhìn thấy, ả không thừa nhận thì thế nào chứ?

Tú Tú rất khinh thường Hạ Liên.

Hồng Đào sợ hết hồn, vội vàng tới đỡ Hạ Liên: “Nhị tiểu thư, người không sao chứ?”

“Không sao.”

Tú Tú ở bên cạnh cũng giả bộ hỏi: “Ồi chao, nhị tiểu thư, sao người không cẩn thận như vậy nhỉ.”

“Nhất thời chủ quan mà thôi, cảm ơn quan tâm.”

Lời nói này thật ra có chút ngoài dự đoán của Tú Tú, bởi khi Hạ Liên nói câu này, ả ta chẳng nhìn thấy chút thần sắc tức giận nào trên mặt nàng ta, cứ như là nàng ta không biết rõ vừa nãy do ả khiến nàng ta trượt chân té xuống vậy.

Sao vậy nhỉ, lẽ nào nàng ta không tức giận? Hay là không dám?

Xem ra, quả nhiên là người có tính tình nhu nhược. Trong lòng Tú Tú càng thêm cười nhạo Hạ Liên.

“Nhị tiểu thư, em đỡ người trở về tắm nước nóng, thay quần áo sạch.” Hồng Đào vừa rồi cách khá xa nên không thấy rõ Tú Tú giơ chân ra vấp ngã Hạ Liên, hơn nữa Hạ Liên cũng không nói gì nên nàng ta chỉ tưởng rằng là chuyện ngoài ý muốn.

Hạ Liên vẫn im lặng. Lúc đi, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn Tú Tú một cái.

Ánh mắt đó vô cùng bình tĩnh. Bị ánh mắt đó chăm chú nhìn vào, không biết tại sao Tú Tú lại có chút cảm giác lạ, không biết diễn tả thế nào, nhưng khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Nhưng ả cũng không nghĩ nhiều bởi còn đang chìm đắm trong khoái cảm trả thù, nghĩ đến hôm nay ả đã khiến Hạ Liên chật vật như thế mà vẫn không dám lộ ra mình, trong lòng ả lập tức cảm thấy tâm tình sung sướng hơn.

Sau khi về phòng, Hồng Đào chuẩn bị nước tắm nóng cho Hạ Liên. Khi ngâm mình trong thùng tắm, đầu ngón tay Hạ Liên đột nhiên siết chặt lại.

Hôm nay Tú Tú bắt nạt nàng, món nợ này, nàng ghi nhớ.

“Đúng rồi, nhị tiểu thư, thư của người.”

Lúc này, thanh âm Hồng Đào đột nhiên truyền tới. Hạ Liên thể mới nhớ ra, hôm nay Hồng Đào nói có thư của nàng.

“Lấy ra đây.”

Việc chính quan trọng hơn, nàng lo lắng trong thư có chuyện quan trọng gì đó bị mình bỏ lỡ nên tạm thời đặt việc của Tú Tú sang một bên. Kết quả khi nàng đọc xong bức thư này...

Thật sự là một việc rất cấp bách.

Nhưng... lại khiến nàng có chút đau đầu.

Sau này, Hạ Liên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn đi tìm Hạ Văn. Tính tình Hạ Văn ôn hòa dễ chung đụng, sau mấy ngày ở đây, nàng dù chưa tính là quen thuộc với hắn nhưng vẫn có thể nói mấy câu.

Hạ Liên ở ngoài cửa do dự thật lâu, mới thử gõ cửa: “Nhị ca ở đây không ạ?”

“Tiểu Liên?” Khi Hạ Văn mở cửa cho nàng có chút kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới nàng đột nhiên tìm mình: “Sao vậy?”

“Nhị ca, muội...”

“Vào nói.”

Hạ Liên lấy ra lá thư, nói đơn giản tình huống với Hạ Văn. Người gửi thư là Cốc Vũ, là thiếu niên lớn lên từ nhỏ với Hạ Liên. Lúc trước khi Hạ Liên còn ở Thanh Thủy Huyện, hai người từng là hàng xóm. Em gái Cốc Vũ là Tiểu Tuyết nhỏ hơn Hạ Liên một tuổi, cũng là bạn chơi với Hạ Liên, lần này Cốc Vũ viết thư cho Hạ Liên chính là vì việc của Tiểu Tuyết.

Chuyện này còn cần nói từ nửa năm trước. Khi đó nhà Cốc Vũ làm ăn thua lỗ, thiếu một số tiền lớn, thế là chủ nợ đoạt Tiểu Tuyết tới gán nợ. Bây giờ, cuối cùng đã kiếm đủ tiền, không nghĩ tới chủ nợ lại lật lọng, không đợi bọn họ lấy tiền chuộc người mà đã bán Tiểu Tuyết tới Yên Hoa lâu ở kinh thành.

Yên Hoa lâu là nhà chứa lớn nhất ở kinh thành, không phải là kỹ viện bình thường, những kẻ có thể tới đây mua vui hưởng lạc đều là nhân vật có mặt mũi, chẳng phải là nơi mà loại bình dân như Cốc Vũ có thể tới. Cốc Vũ không có biện pháp nào mới nghĩ tới việc viết thư tìm Hạ Liên giúp đỡ. Dù sao dựa vào địa vị của Hạ gia ở kinh thành, đi Yên Hoa lâu chuộc thân cho một vị cô nương cũng không phải là việc gì khó.

Nhưng vấn đề là, Cốc Vũ đích xác đánh giá cao địa vị của Hạ Liên ở trong Hạ phủ, nhà quyền quý chẳng phải là nơi mà hần tướng tượng đơn giản như vậy. Nàng mới vào Hạ phủ, cũng chưa quen thuộc với cuộc sống nơi đây, mọi việc đều phải cẩn thận an phận. Việc lớn như thế giao cho nàng, cũng thật sự làm khó nàng.

Nhưng Cốc Vũ đã nói như thế, sự tình lại liên quan tới danh dự của bạn mình, Hạ Liên đành phải kiên trì cố gắng. Trước mắt, người duy nhất nàng có thể nghĩ tới là Hạ Văn, cho nên nàng mới đi qua tìm hắn.

Hạ Văn nghe nàng nói xong mọi chuyện đã xảy ra, cũng rất đồng tình với việc mà Tiểu Tuyết gặp được, nhưng lại bất đắc dĩ lắc đầu: “Tiểu Liên, việc này Nhị ca không giúp được rồi, muội phải báo cho đại ca mới được.”

Tâm Hạ Liên lập tức căng chặt.

“Hạ phủ có gia huấn, người chưa cập quan thì không thể ra vào nơi bướm hoa.” Hạ Văn giải thích: “Ta còn chưa cập quan nên không thể tới địa phương như Yên Hoa lâu đó. Hiện tại cha và Ninh di đạo chơi bên ngoài, cho nên chỉ có đại ca có thể tới Yên Hoa lâu. Nếu muội muốn giúp vị cô nương kia thì chỉ có thể nói với đại ca chuyện này.”

Hạ Liên cắn cắn môi: “Thật sự... không được sao?”

Xem bộ dáng điềm đạm đáng yêu này của nàng, chỉ sợ bất luận nam nhân nào đều sẽ mềm lòng. Nhưng Hạ Văn cũng rất bất đắc dĩ, dù sao đây cũng là gia quy, cho nên đành phải có chút áy náy lắc đầu: “Ta thật không giúp được gì. Đương nhiên, nếu đại ca đồng ý phá lệ, ta tất nhiên đồng ý cùng muội đi một chuyến. Nhưng dù thế nào thì việc này muội cũng phải thương lượng với đại ca, chúng ta không thể tự quyết định.”

Hạ Liên do dự một chút rồi nói; “Vâng, vậy muội đi hỏi ý kiến đại ca.”

“Ừ. Nếu là vì cứu người, ta nghĩ đại ca có lẽ sẽ phá lệ một lần đi.”

Sau khi ra khỏi phòng Hạ Văn, Hạ Liên không nhịn được thở dài một tiếng. Vừa nãy nguyên bản nàng định thỉnh cầu Hạ Văn đi nói với Hạ Ý chuyện này, nhưng nghĩ lại thì đây là chuyện của mình mà lại nhờ Hạ Văn nói hộ thì chỉ sợ là có chút cố ý. Cho nên, nhờ Hạ Văn nói hộ nàng việc anfy cũng không thích hợp.

Nhưng bảo chính nàng đi tìm Hạ Ý nhờ giúp đỡ, Hạ Liên lại cảm giác mình không mở được miệng.

Cuối cùng vì Tiểu Tuyết, Hạ Liên quanh quẩn rất lâu vẫn nổi lên dũng khí, đi đến gian phòng của Hạ Ý.

Nàng duỗi tay, nhẹ nhàng gõ vang cửa phòng, cảm giác ngón tay có chút cứng ngắc mất tự nhiên.

Bên trong rất nhanh truyền tới thanh âm quen thuộc: “Vào.”

Chỉ nghe được thanh âm lạnh như hàn băng này của hắn, nàng đã cảm thấy có chút nhút nhát. Nàng vẫn chưa thể quên tình cảnh máu tanh ngày đó, còn có đôi mắt lãnh đạm lương bạc của người này, cái loại lương bạc coi mạng người như cỏ rác đó.

Có một chớp mắt nàng thật sự có chút do dự, hắn thật sẽ giúp nàng sao? Chỉ cảm thấy tia hi vọng dưới đáy lòng kia rất mong manh.

Nhưng là đã bước ra bước này, nàng chỉ có thể kiên trì thử một lần. Dù sao Hạ Văn nói cho nàng biết, nếu muốn hoàn thành chuyện này thì chỉ có thể nói với Hạ Ý, không có biện pháp khác.

“Là muội, Tiểu Liên.”

Hạ Liên trước tiên báo lên thân phận của mình, mới cẩn thận đẩy cửa phòng ra.

Hạ Ý đang ngồi đọc sách trước bàn. Khi Hạ Liên bước vào, hắn vẫn như cũ buông mắt, không nhìn nàng.

“Có việc?”

“Vâng, là một đồng hương của muội.” Hạ Liên tóm tắt tình huống đơn giản rõ ràng cho Hạ Ý một lần nữa, đương nhiên, so với nói với Hạ Văn, nàng càng thêm lời ít mà ý nhiều, hiển nhiên Hạ Ý không thể có kiên nhẫn nghe thêm một câu nói nhảm như Hạ Văn.

“Được, ta biết rõ.”

Hạ Ý chỉ nhàn nhạt nói một câu như thế, tiếp theo, trong phòng lập tức trở nên im lặng.

Hạ Liên cúi đầu, cảm giác sự im lặng này thật khiến người ta hít thở không thông, hoặc giả là việc nói

chuyện mặt đối mặt với Hạ Ý này làm nàng thấy hít thở không thông.

Bất cứ lúc nào, hắn cũng cho người ta cái cảm giác áp bách, cho dù khi hắn không tức giận.

Hồi lâu, nàng nghe được câu trả lời rõ ràng của hắn.

“Được.”

Thần kinh Hạ Liên vẫn khấn trương như cũ, nhưng cuối cùng sâu trong nội tâm đã thở phào nhẹ nhõm, giống như tảng đá trong lòng đã rơi xuống đất. Xem ra, Tiểu Tuyết được cứu rồi.

“Vậy... muội đi nói cho Nhị ca.”

Hạ Liên vừa định xoay người, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp sau lưng: “Không cần.”

“Ngày mai ta có hẹn ở Yên Hoa Lâu, muội cứ theo ta đi là được.”

Nguyên bản thân thể hơi có chút buông lỏng của Hạ Liên bỗng căng lên, nghe lời nói ấy thậm chí kém chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi của mình.

... Cùng, cùng Hạ Ý đi?!

Rõ ràng nàng chỉ muốn hỏi một chút, xem Hạ Ý có thể phá lệ một lần cho Hạ Văn cùng mình đi là được. Kết quả Hạ Ý nói cho nàng biết, nếu nàng muốn đi thì chỉ có thể đi cùng hắn?

“Vậy... làm phiền đại ca.”

Hạ Liên thu lại tâm tình của mình. Dù sao nàng cũng không dám cò kè mặc cả với Hạ Ý.

“Ừm.”

Hạ Liên xoay người muốn đi, nhưng có thể do vừa rồi quá mắc căng thẳng, vừa đập ra cửa phòng đã bị vấp phải ngưỡng cửa, may là cánh tay đứng lúc bắt được khung cửa nên không té ngã mà là cả người dựa vào khung cửa

“Hô...”

Hạ Liên đỡ khung cửa đứng thẳng người, lúc đi ra cửa phòng định thuận tay giúp Hạ Ý đóng kín, nhưng

vừa quay người lại đã bắt gặp đôi mắt của hắn, hiển nhiên hắn đã đi tới phía sau nàng khi mà nàng thiếu chút nữa té ngã.

Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, nàng cảm giác hô hấp của mình cũng như dừng lại.

Hắn cao hơn nàng một cái đầu, khoảng cách của hai người quá gần cho nên nàng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hắn.

Hạ Liên không thể không thừa nhận, Hạ Ý có một gương mặt tuấn mỹ vô song, nhưng đáng tiếc, bên trong con người đen nhánh chỉ có sự lạnh lùng vô tình, khiến người ta nghĩ tới băng tuyết muôn đời không đổi, không có chút nhiệt độ nào.

Hạ Liên không nghĩ tới cứ mãi giằng co thế này, vừa định cáo từ, lại nghe thấy hắn mở miệng trước, thanh âm trầm thấp truyền tới từ bên trên...

“Muội sợ ta?”

- 861Nz

5. Chương 5: Hạ Phủ 5

(Edited by tramhuong3890)

Hạ Liên ngẩn ra, không ngờ được hắn lại có thể hỏi nàng thẳng thắn như vậy.

“Muội...”

Nàng chưa kịp mở miệng, hắn lại tiến về phía trước một bước, khoảng cách hai người càng gần hơn. Hắn cúi người nhìn nàng, hô hấp của hai người quấn quanh một chỗ.

Hắn có thể nghe thấy tiếng tim đập cuồn cuộn của nàng.

Giống như sợ hắn sẽ ăn nàng vậy.

“Nhị tiểu thư!”

Đúng lúc này, thanh âm Hồng Đào đột nhiên vang lên từ một nơi không xa.

Hạ Liên như đột nhiên bừng tỉnh, mà Hạ Ý cũng đã xoay người, cất bước trở lại phòng mình. Phảng phất việc vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Đại ca... nghỉ sớm đi ạ.”

Nói xong câu này, Hạ Liên khép cửa lại giúp hần. Cử động xem ra rất tri kỷ khéo hiểu lòng người này, đối nàng lại là sự giải thoát.

“Ta ở chỗ này.”

Cách cửa phòng, Hạ Ý nghe thấy Hạ Liên đáp lại Hồng Đào.

Tiếp theo, tiếng bước chân của hai vị cô nương xa dần.

...

Ngày thứ hai, Hạ Liên theo Hạ Ý tới Yên Hoa lâu. Bọn họ cũng không nhắc lại việc tối hôm qua.

Sau khi ngựa xe dừng lại, Hạ Ý xuống xe trước, tiếp đó đưa tay ra trước mặt nàng.

Đầu tiên Hạ Liên sững sờ, sau đó mới nhận ra, hần định đỡ mình.

Nàng không hiểu rất rõ quy củ ở bên ngoài của loại gia đình lớn như thế này, dù sao trước kia nàng chưa từng trải qua, cũng chưa từng gặp qua. Nàng chỉ tưởng rằng đây là một loại lễ nghi, thậm chí nếu hôm nay người đồng hành là Hạ Doanh thì chắc hần cũng như vậy.

Vì vậy liền vươn tay, bỏ vào lòng bàn tay của hần.

Đó là lần đầu tiên tay của nàng bị hần nắm lấy trong lòng bàn tay. Tay hần thon dài mà mạnh mẽ, bàn tay rất to, có thể cho người ta cảm giác an toàn.

Trong chớp mắt này, trong lòng Hạ Liên đột nhiên nảy sinh cảm giác kỳ diệu.

Nói không rõ ràng, có chút tuyệt vời, lại có chút khó nắm bắt.

Loại cảm giác này có lẽ là... Bất luận người này là kẻ đáng sợ cỡ nào trong mắt người đời, nhưng cuối cùng hần vẫn là huynh trưởng của nàng. Mặc dù huynh muội bọn họ chẳng hề thân cận, thậm chí vào một tháng trước hai bên còn xa lạ.

“Đang nghĩ gì?”

Đột nhiên, bên tai vang lên thanh âm của hân.

Hạ Liên gấp rút thu hồi suy nghĩ: “Không có gì.”

Hai người một trước một sau vào Yên Hoa lâu. Cô nương và chủ chứa ở đây không ai là không biết Hạ Ý. Hạ Liên đi theo hân, vừa vào cửa đã gặp chủ chứa đầy vẻ tươi cười nịnh nọt chào đón: “Hạ công tử cuối cùng ngài đã tới, Lạc công tử và những người khác đang đợi ngài trong phòng đây ạ.”

Nói xong thì xoay thân thể to mọng, dẫn đường cho hai người. Mắt thấy người phía trước có thân thể to mọng lại cố ý tỏ vẻ ngượng ngùng, Hạ Liên mím môi cố nén, sợ mình không cẩn thận bật cười.

Đến phòng bao, Hạ Liên trước hết nghe được âm thanh du dương của đàn. Phòng bao ở lầu ba khác với lầu dưới, càng thêm tao nhã đặc biệt, hiển nhiên thân phận khách nhân ở đây càng thêm tôn quý.

Tú bà đẩy ra cửa phòng bao, Hạ Liên quan sát cái thế giới mà từ trước tới giờ nàng không thể tưởng tượng được này. Đây là một gian phòng rất lớn, hai mặt dựng bình phong thẳng đứng, trên đó có vẽ mai lan cúc trúc và tứ đại mỹ nhân, tinh xảo mà hoài cổ. Trung gian là một cái bàn gỗ có thể ngồi từ sáu đến tám người. Hạ Liên nhìn kỹ thì thấy chất liệu của bàn gỗ đúng là gỗ tử đàn thượng đẳng, hơn nữa đường vân rất hợp quy tắc và xinh đẹp, vừa nhìn đã biết có giá trị xa xỉ.

Khi bọn họ đi vào, trước bàn gỗ ngồi hai nam ba nữ. Có hai nam tử mặc quần áo hoa mỹ, mỗi người ôm một mỹ nhân trong lòng, còn có một mỹ nhân khác ngồi một mình ở nơi hơi hẻo lánh đang gảy đàn trợ hứng.

“A, cuối cùng đến rồi.” Một nam tử mặc cẩm bào xanh thẫm cười nói: “Chỉ còn chờ huynh.”

Vị trí lưu lại cho Hạ Ý là chủ vị.

Hạ Ý chẳng hề từ chối, hân cũng không mở miệng nói gì, cứ thế đi qua ngồi xuống. Rất hiển nhiên là chẳng hề xa lạ với những điều này.

“Vị này là...”

Một nam tử mặc tử sam chú ý người đi cùng Hạ Ý tới đây, Hạ Liên.

“Muội muội.”

“Ồ, gọi là... Tiểu Liên?”

Bởi vì trước kia hai người từng gặp Hạ Doanh, cho nên đoán ra được người trước mắt là một vị khác, vừa nhận tổ quy tông chưa lâu.

“Ừm.” Hạ Ý ý bảo Hạ Liên ngồi xuống cạnh hắn, tiếp đó giới thiệu đơn giản hai người kia: “Lạc công tử, Nghiêm công tử.”

Người mặc cẩm bào xanh thẫm là Lạc Tử Dung, người mặc tử sam là Nghiêm Thanh Thu. Hai người đều là con trai của quan viên nhất phẩm trong triều, đều là nhân vật phong vân trong kinh thành.

“Gặp qua Lạc công tử, Nghiêm công tử.”

“Không cần khách khí như vậy, chúng ta rất thân quen với đại ca muội.” Lạc Tử Dung nhếch khóe môi, quay đầu cùng Nghiêm Thanh Thu nhìn nhau cười, hai người thâm hiểu. Đồng dạng là em gái của Hạ Ý, Tiểu Liên này xem ra thập phần nhu thuận nghe lời, khác hoàn toàn với tính cách được nuông chiều của Hạ Doanh.

Hơn nữa thế nhưng... vẫn là một tiểu mỹ nhân.

“Hôm nay ta tới tìm người.” Hạ Ý không để tâm tới chút tâm tư này của ltd và nTiểu Tuyết, chỉ quay đầu nói với tú bà: “Gọi tất cả các cô nương ở đây ra đây.”

“Vâng.” Tú bà cười nịnh nọt: “Ngài chờ một chút, đi ngay đây ạ!”

Ltd và nTiểu Tuyết nghe vậy thì đều tỏ vẻ ái muội: “Ôi chào? Đường đường Đại công tử Hạ gia cuối cùng cũng khai trai?”

“Ta nói, tìm người.” Thần sắc Hạ Ý nhàn nhạt, con ngươi đen nhánh không chút gợn sóng.

Hạ Liên lại hơi kinh ngạc, nàng vốn cho là... Hạ Ý có rất nhiều nữ nhân.

Trong ấn tượng của nàng, nam nhân có thân phận như Hạ Ý thì phải giống như Lạc công tử và Nghiêm công tử ở trước mắt đây, thường xuyên tới nơi bướm hoa trái ôm phải ấp, giai nhân trong lòng.

Nhưng nghe lời ltd nói thì hình như lại không phải như vậy.

Nghĩ lại thì đúng là không thể so sánh hắn với những nam nhân bình thường được. Tính cách của hắn bạc tình quả phụ như thế, không thích gió trăng cũng là chuyện hợp lý. Hơn nữa, dù là cô nương bên trong này, đối với người như băng sơn này thì chỉ sợ cũng là không biết thi triển mị lực như thế nào đi.

Bọn họ cũng không chờ lâu, tú bà đã dẫn tất cả cô nương bên trong Yên Hoa lâu lại đây. Nhưng do nhân

số quá nhiều nên chỉ có thể từng nhóm vào một, mỗi lần mười người, để Hạ Ý chọn lựa.

Hạ Ý quay đầu, ý bảo Hạ Liên đi xem người nào là người mà nàng muốn tìm.

Hạ Liên nhìn từng người một, lắc đầu.

Tú bà cũng là kẻ khôn khéo, vừa nhìn đã hiểu chuyện gì xảy ra, người muốn tìm cô nương không phải Hạ Ý mà là tiểu cô nương bên cạnh hần đây. Thấy nàng lắc đầu, không đợi Hạ Ý mở miệng, bà ta đã phát tay gọi những cô nương này đi xuống, để nhóm tiếp theo lên.

Lại vào mười người, Hạ Liên nhìn lướt qua lại lắc đầu.

Các cô nương cứ đi xuống rồi lại nhóm khác đi lên, nhưng Hạ Liên thủy chung chỉ lắc đầu.

Trên trán tú bà đã bắt đầu rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng.

Khi nhóm cô nương cuối cùng đi lên, Hạ Liên lại vẫn như cũ lắc đầu, thân thể tú bà có chút run rẩy.

“Cô nương... ngài xem lại xem có phải là... vừa rồi bị hoa mắt, không nhận ra được? Hay là ngài xem lại lần nữa?”

Hạ Liên lại kiên định lắc đầu: “Ta sẽ không nhận sai, ta và Tiểu Tuyết từ nhỏ lớn lên bên nhau, cho dù là nàng bôi son phấn thì ta cũng nhất định có thể nhận ra. Vừa nãy trong những người này, đúng là không có người ta muốn tìm.”

“Vây...”

Tú bà nơm nớp lo sợ, thậm chí không dám nhìn sang Hạ Ý, chỉ nghe được thanh âm trầm thấp lạnh như băng truyền đến: “Ta nói, gọi tất cả các cô nương lên. Nhưng xem ra ngươi không rõ lắm ý nghĩa của từ ”tất cả” này.”

“Ta... Ta sai rồi! Đúng là còn một vị cô nương ở trong phòng bao của thái tử! Ta... Ta lập tức đi gọi tới cho ngài...”

“Thái tử...” Hạ Ý híp mắt, sau đó trực tiếp đứng lên: “Không cần, ta tự mình đi.”

Tú bà lần này đúng là muốn khóc mà không ra nước mắt. Yên Hoa lâu là nơi gió trăng lớn nhất ở kinh thành, khách nhân nào đến đây mà không phải là để mua vui hưởng lạc, bà ta tưởng rằng Hạ Ý cũng chỉ là muốn chọn một cô nương cùng hần, nghĩ rằng cô nương ở đây nhiều như vậy, người xinh đẹp hơn Tiểu Tuyết cũng không ít, dù thiếu một người thì cũng đủ để hần chọn lựa.

Nhưng ai biết lại xui xẻo như thế, người hấn muốn tìm lại đúng là cái người đang thiếu này.

Nếu là những người khác, tất nhiên bà ta cũng chẳng lo lắng, nhưng Hạ Ý lại khác. Toàn bộ kinh thành không ai không biết, thái tử vẫn luôn muốn lôi kéo Hạ Ý về phía mình, cho nên nếu như hấn nói vài ba câu biểu đạt sự bất mãn với Yên Hoa Lâu trước mặt thái tử, chỉ sợ ngày mai thái tử sẽ lập tức sai người tới niêm phong nơi này.

Vừa đi tới cửa phòng bao của thái tử, còn chưa tiếng vào đã nghe thấy tiếng gào của nữ nhân ở bên trong, hình như là đang giãy giụa kháng cự.

Hạ Liên vừa nghe thấy thanh âm này thì máu toàn thân như bị vọt hết lên đại não, không hề nghĩ ngợi bước vội về phía trước dùng sức đẩy cửa ra.

Bởi không có ai hiểu rõ hơn nàng, sự bất lực và tuyệt vọng của một cô bé trong lúc này.

“Tiểu Tuyết!”

Vừa mở cửa, tất cả mọi người nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Thiếu nữ mặt y phục hồng phấn tràn đầy nước mắt trên mặt, đang bị một nam nhân cường chế ôm vào lòng. Nam nhân kia mặc y phục cẩm y, thấy Hạ Liên đột nhiên vọt vào, đầu tiên lộ ra vẻ mặt không vui, đang định phát tác thì thấy Hạ Ý ở phía sau nàng, vì vậy trong nháy mắt hấn thu hồi lại tất cả tâm tình, chỉ buông ra thiếu nữ trong lòng, chỉ sửa sang lại quần áo: “Nguyên lai là Hạ công tử.”

“Thái tử thật có nhã hứng, mạo muội quấy rầy mong thứ lỗi.”

Lời Hạ Ý là nói với thái tử, ánh mắt lại rơi xuống người thiếu nữ bị bắt nạt kia.

Hạ Liên đã sớm tiến lên đỡ dậy thiếu nữ, vội hỏi: “Không sao chứ?”

“Muội không sao.” Tiểu Tuyết lau khô nước mắt. Nếu Hạ Liên không đúng lúc tiến vào, chỉ sợ nàng ta khó giữ được trinh tiết rồi.

“Hạ công tử cũng thật có nhã hứng, nghe nói hôm nay đột nhiên có hào hứng, gọi tất cả các cô nương ở Yên Hoa Lâu qua.”

Trước khi tú bà dẫn Hạ Ý và những người khác tới ghé lô thì đã có tay sai nhanh nhạy trước một bước chạy tới mật báo cho thái tử. Bọn họ thấy Hạ Ý hình như có vẻ tức giận, vì vậy vội vàng tới tìm viện binh, trước tiên giải thích rõ tình huống với thái tử, dù sao cũng tốt hơn là để Hạ Ý tự nói rõ chuyện này ra.

Loại việc này, đối thái tử đương nhiên chỉ là việc nhỏ. Hấn tuyệt đối sẽ không vì Yên Hoa lâu mà đối nghịch với Hạ Ý, nhưng nếu có thể làm người hòa giải thì cứ sao mà không làm.

Huống chi, hấn xác thực cũng nhìn trúng Tiểu Tuyết. Mặc dù sự xinh đẹp của nàng ta ở Yên Hoa Lâu không tính là số một số hai, nhưng hấn lại thích như thế, hấn thích thỏ ngọc, từ lần đầu nhìn thấy Tiểu Tuyết thì đã bắt đầu có chút ngứa trong lòng.

“Hai ta quen biết lâu như thế, ngươi cũng biết rõ chút hứng thú yêu thích này của ta.” Thái tử cười cười, thần sắc ái muội: “Cải lương không bằng bạo lực, hôm nay ta liền thuận nước dòng thuyền, dù là người vừa lòng người nào cũng có thể mang đi, chỉ cần lưu lại nha đầu này cho ta, cô nương khác thì người tùy tiện, cứ tính vào ta.”

Phen nói này vừa cho Hạ Ý đủ mặt mũi, lại cũng đứng ở lập trường của Yên Hoa Lâu.

Tiểu Tuyết có chút sợ hãi né tránh sau lưng Hạ Liên, không khỏi len lén nhìn nam tử mặc bạch y như tuyết lại có bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

“Cảm tạ thái tử nâng đỡ.” Nàng ta nghe thấy hấn nhàn nhạt mở miệng, thần sắc không chút rung động: “Nhưng là, vị cô nương này... chỉ mong thái tử có thể giúp người hoàn thành ước vọng.”

Thái tử là người thông minh. Chỉ vài ba câu đã hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hấn.

Lập tức, ánh mắt hấn ta thay đổi, như đang nghiền ngẫm gì đó.

6. Chương 6: Nhà Cũ Mã Gia 1

(Edited by tramhuong3890)

Tiểu Tuyết cắn môi, gương mặt ửng đỏ không biết là do nhiệt độ trong phòng hay là gì khác, rặng mây đỏ dần dần hiện lên trên gương mặt nàng.

Hồi lâu, ánh mắt thái tử mới lần nữa rơi xuống trên người Tiểu Tuyết.

Đột nhiên, hấn nở nụ cười: “Hóa ra là riêng tới đây vì vị cô nương này, vậy sao ta có thể đoạt thứ mà người khác yêu mến chứ.”

Hạ Ý hơi gật đầu, không chút tỏ vẻ khiêm tốn: “Đa tạ thái tử thành toàn.”

Thái tử chỉ cười cười: “Việc rất nhỏ mà thôi.”

Trong ấn tượng của hắn, Hạ Ý cũng không phải là người xem trọng nữ nhân, không nghĩ tới... Lần này hắn ta hình như là nghiêm túc.

Đây mới thật sự là chuyện ngoài ý liệu của hắn.

“Nhưng mà lúc trước tú bà cũng không nghĩ tới, nếu sớm biết người riêng vì Tiểu Tuyết cô nương này mà tới, bọn họ không dám không đưa qua cho người?” Thái tử nói, ánh mắt liếc qua: “Các người nói xem, có phải không?”

“Đúng đúng đúng, thái tử nói đúng ạ!” Tú bà vội phụ họa ở bên cạnh. Thái tử đồng ý nói chuyện giúp cho Yên Hoa lâu, xem ra Yên Hoa lâu có thể được cứu rồi.

“Hiểu. Thái tử chịu giúp người hoàn thành ước vọng. Tạ Ý ở đây tạ ơn.”

“Có gì đâu, giữa ta và người cần gì phải khách khí như vậy.” Thái tử nhoẻn miệng cười: “Chỉ là ta vẫn tưởng Hạ công tử là người trong treo lạnh lùng, không nghĩ tới cũng là người đa tình.”

Về mặt Hạ Ý vẫn lãnh đạm, hắn không phản bác gì.

Hạ Liên nắm chặt tay Tiểu Tuyết, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Kẻ cũng thở phào nhẹ nhõm giống nàng là tú bà ở bên kia.

May mắn, Hạ Ý nể mặt thái tử nên không khăng khăng làm khó dễ Yên Hoa lâu. Đúng thật là một đường sinh tử mà!

Hạ Ý chuộc thân cho Tiểu Tuyết, ba người cùng nhau về nhà. Trước khi đến hắn cố ý sai người chuẩn bị thêm một cỗ xe ngựa, lúc này ba người cùng nhau đi ra từ Yên Hoa lâu, Hạ Liên và Tiểu Tuyết ngồi xe ngựa phía sau, Hạ Ý vẫn ngồi chiếc xe ngựa trước kia. Vì vậy ba người tách ra.

Xe ngựa của Hạ Ý đi nhanh hơn một chút, không lâu sau thì đã kéo ra một đoạn khoảng cách với xe ngựa đằng sau của Hạ Liên và Tiểu Tuyết.

Trong xe ngựa, Hạ Liên vỗ nhẹ bả vai Tiểu Tuyết: “Tiểu Tuyết, không sao rồi.”

“Ừm.”

Tiểu Tuyết đáp một tiếng, quay đầu ngó ra bên ngoài cửa sổ.

Khi ở trong phòng bao, cơ hồ sự chú ý của tất cả mọi người đều đặt trên người thái tử và Hạ Ý, tất nhiên Hạ Liên cũng vậy. Cho nên, tất cả mọi người đều xem nhẹ chút biến hóa trên người của Tiểu Tuyết.

Hiện tại ở trong xe ngựa chỉ còn hai người Hạ Liên và Tiểu Tuyết, Hạ Liên vừa quay đầu nhìn thì đã xem tới vẻ mặt đỏ ửng của nàng ta, trong đôi mắt xinh đẹp cũng thể hiện tình cảm ngượng ngùng, tuy là nàng ta hướng mắt ra ngoài xe ngựa nhưng vẫn cảm nhận được sự kiều diễm trong ánh mắt đó.

Trong lòng Hạ Liên bỗng dâng lên dự cảm không tốt, chẳng lẽ là Tiểu Tuyết...

“Tiểu Tuyết, muội sẽ không là...”

Tiểu Tuyết phục hồi tinh thần lại, biết được tâm sự của mình không thể gạt được Hạ Liên, thế là thẹn thùng cúi đầu: “A Thương, muội...”

Vừa nói, vừa siết chặt vạt áo của mình.

“Kỳ thật, muội cũng biết rõ mình không xứng với Hạ công tử, dù sao thân phận khác nhau một trời một vực...”

“Không, ta không phải ý này, mà...” Hạ Liên không biết nói với nàng ta như thế nào. Chuyện này không có quan hệ với thân thế khác biệt, nếu như người hôm nay tới đây với nàng là Hạ Văn, người Tiểu Tuyết thích cũng sẽ là Hạ Văn, như thế thì có lẽ nàng sẽ không rối rắm như vậy.

Nhưng mà, người kia là Hạ Ý.

Là Hạ Ý lương bạc mà vô tình.

Hắn lương bạc và vô tình, chỉ khiến nữ nhân yêu hắn thương tâm mà thôi.

Khi đó trong đầu Hạ Liên chỉ có một phản ứng: Tiểu Tuyết nhất định không thể thích hắn. cho dù chỉ là có cảm tình thì cũng rất nguy hiểm. Nàng ta không biết hắn là ai, không biết khi hắn tàn nhẫn sẽ thế nào, chưa từng thấy thủ đoạn giết người của hắn. Nhưng nàng không biết nên nói với Tiểu Tuyết những điều này như thế nào.

“...Tóm lại, đại ca ta và muội không thích hợp đâu.” Hạ Liên cảm giác có lẽ mình cũng không biết cách an ủi người khác, nhưng nàng chỉ có thể nói như vậy: “Tiểu Tuyết, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đưa muội về, Cốc Vũ ca ca đã vô cùng lo lắng. Muội là một cô nương tốt, về sau nhất định có thể tìm được một nam nhân thật lòng yêu thương muội. Đại ca ta... Muội hãy quên huynh ấy đi, hai người không có khả năng đâu.”

Mắt Tiểu Tuyết hơi sụp xuống, vẻ mặt có chút ảm đạm: “Muội, muội biết rõ, hạ công tử không phải là người mà muội có thể mơ ước, muội chỉ là...”

Đáy lòng Hạ Liên yên lặng thở dài, có lẽ là mình nói không rõ ràng, Tiểu Tuyết như cũ cảm thấy khoảng cách giữa nàng ta và Hạ Ý chỉ là môn hộ khác biệt. Cũng được, thế cũng tốt, dù là thế nào thì có thể khiến nàng ta không còn niệm tưởng với Hạ Ý là được.

“Muội sẽ gặp được người tốt hơn, tốt hơn huynh ấy gấp một vạn lần. Thật đó.”

Tiểu Tuyết nghe vậy thì nâng lên đôi mắt sáng long lanh, có chút nghi hoặc lại có chút buồn cười: “A thương, huynh ấy không phải là đại ca của tỷ sao, sao tỷ có vẻ có ý kiến với huynh ấy lớn như thế?”

Hạ Liên không nghĩ tới Tiểu Tuyết sẽ hỏi như vậy, hơi nhú mày: “Kỳ thật ta cũng không phải là...” Nhưng Hạ Liên chưa kịp giải thích xong, âm thanh của phu xe ở phía trước đã truyền tới: “Đến rồi.”

“Thật nhanh.”

Tiểu Tuyết nghĩ thầm, ngồi xe ngựa cửa gia đình lớn quả nhiên khác biệt, nhanh như thế đã tới, hơn nữa còn chẳng chút tròng trành. Nàng cũng không nói tiếp đề tài kia, chỉ xuống xe tạm biệt Hạ Liên: “A Thương, có thời gian nhớ về tìm bọn muội nhé.”

Hạ Liên cười một tiếng: “Nhất định rồi, bảo trọng nhé.”

Sau khi đưa Tiểu Tuyết trở về, cuộc sống của Hạ Liên ở đây cũng trở lại bình tĩnh. Cốc Vũ viết thư cho Hạ Liên báo bình an thay cho Tiểu Tuyết, cũng cảm ơn sự giúp đỡ lần này của nàng. Hắn nói rằng sẽ mau chóng trả lại tiền chuộc thân cho Tiểu Tuyết, Hạ Liên vốn định nói không cần, dù sao chút tiền này cũng chỉ là số tiền nhỏ đối với Hạ phủ nhưng lại là khoản tiền mà Cốc Vũ phải tốn nhiều năm mới kiếm được. Nhưng sau đó nghĩ lại, người chuộc thân cho Tiểu Tuyết là Hạ Ý mà không phải mình, dù mình cảm thấy không cần nhưng cũng không thể quyết định thay Hạ Ý được.

Còn về phía thái tử, thái tử đã cho Hạ Ý một nhân tình thì Hạ Ý cũng phải trả lại hắn ta một nhân tình. Mấy ngày trước, Hạ Ý sai người đưa một tòa san hô hồng ngọc sang cho thái tử. Đây không phải hồng ngọc bình thường mà là hồng ngọc tuyết cơ, đặc sản của Nam Cương, trong truyền thuyết là do nước mắt của tuyết cơ hóa thành, giá thành khá là đắt đỏ, khắc thành một tòa san hô lại càng thêm có giá trị xa xỉ.

Thái tử đam mê ngọc thạch, vô cùng yêu thích tòa san hô hồng ngọc này.

Sau khi kết thúc việc của Tiểu Tuyết, việc khác cũng muốn tiến hành.

Hình như nha hoàn Tú Tú kia có vẻ có tâm tình rất sung sướng. Mặt ngoài Hạ Liên có vẻ không để ý nhưng nàng liên tục nhớ kỹ chuyện kia.

Khi đó ả ta đẩy nàng xuống ao, ao mặc dù nông, cho dù bị rơi vào cũng không nguy hiểm tính mạng nhưng là việc bị rơi xuống nước cũng rất chật vật. Cho nên việc này nàng không thể cứ bỏ qua như vậy.

Nàng đang nghĩ nên làm thế nào “lặng yên” dạy cho Tú Tú một bài học, không ngờ rằng kế hoạch không cần được biến hóa. Khi nàng còn đang suy nghĩ thì Hồng Đào nói cho nàng biết, Tú Tú hình như trộm vòng ngọc của đại tiểu thư hay là làm gì đó mà bị phát hiện, kết cục rất thảm.

Hạ Liên tuyệt đối không nghĩ tới Tú Tú nhanh xảy ra chuyện như vậy, có chút dở khóc dở cười, lẽ nào đây gọi là luật nhân quả hay sao?

“Nàng ta chắc là bị đuổi ra khỏi Hạ phủ rồi đi.” Hạ Liên vừa tháo xuống trâm cài đầu vừa không biến sắc mặt hỏi.

“Ôi, đừng nói nữa.” Hồng Đào nói, không nhịn được rùng mình: “Em nghe nói, đại thiếu gia sai người trói nàng ta ném vào lồng tre nhốt chó dữ, bị con chó đó cắn chết, thi thể chẳng có khối da thịt nào là hoàn hảo...”

Tay Hạ Liên đột nhiên run lên. Tú Tú quả thật đáng hận, nhưng mà... nàng cũng không nghĩ tới ả ta sẽ có kết cục thảm như vậy. Nguyên bản nàng chỉ cảm thấy đuổi loại người này ra khỏi Hạ phủ là được, kết quả lại...

Thủ đoạn của Hạ Ý đúng là quá tàn ác.

Nàng không khỏi lắc đầu. Mặc dù nàng không thể dạy dỗ ả ta một trận nhưng việc đã tới nước này thì nàng cũng chẳng còn chuyện gì để nói.

Việc của Tú Tú rất nhanh đã qua, rồi chẳng còn ai nhắc đến cái tên này nữa, dường như bị tất cả mọi người quên đi vậy. Một ngày này, Hạ Liên ở trong đình viện chạm mặt Hạ Văn, tựa hồ hẳn định ra ngoài một chuyến, có rất nhiều thị vệ đi theo sau.

Trước đó người ra khỏi phủ cũng không thấy cần nhiều thị vệ theo sau như vậy. Hạ Liên nhất thời tò mò: “Nhị ca đi nơi nào vậy?”

“Ngoại ô.” Hạ Văn nói: “Gần đây ngoại ô không an toàn, hôm qua đại ca còn bảo ta nhắc nhở muội và Doanh Nhi, trong thời gian này ra ngoài phủ, đặc biệt là ra khỏi thành thì nhất định phải nói với đại ca một câu để huynh ấy sắp xếp người đi theo.”

“Nghiêm trọng như vậy sao ạ?”

Bình thường Hạ Liên cũng sẽ không ra ngoài thành, nhưng nếu ngay cả Hạ Ý cũng nhắc họ phải cẩn thận thì chỉ sợ gần nhất đúng thật là không thái bình.

“Đúng vậy, ta nghe nói là đã mất tích không ít người, ngay mấy ngày hôm trước thôi.” Hạ Văn nói với Hạ Liên: “Ồ ngay phụ cận nhà cũ Mã gia.”

Hạ Văn cũng quả thật có chuyện quan trọng, nếu không cũng sẽ không chọn thời điểm lòng người bàng hoàng này mà ra khỏi thành. Nhưng cũng may nơi hắn định tới cách một đoạn khá xa với nhà cũ Mã gia, thế nên Hạ Ý mới đồng ý cho hắn ra ngoài, nhưng nhất định phải sai thêm nhiều thị vệ bảo vệ hắn.

Hạ Liên gật đầu: “Ừm, muội nhớ rõ. Nhị ca một đường chú ý an toàn.”

...

“Đại thiếu gia, thuộc hạ có việc bẩm báo.”

Ngoài thư phòng vang lên thanh âm của Sóc Dương.

“Vào đi.”

“Vâng.”

Sóc Dương xác định bốn phía không có người, sau khi vào thì lập tức đóng cửa phòng rồi mới tới gần Hạ Ý báo cáo tình huống.

“Đại thiếu gia, thuộc hạ đã tra được tung tích của Khiêm Nhã.” Thần sắc của Sóc Dương có chút ngưng trọng: “Như ngài đoán được, mà người của Mã gia gây ra.”

Vùng ở nhà cũ Mã gia gần đây xảy ra chuyện gì, trong lòng Hạ Ý vô cùng rõ ràng. Hắn sớm đã muốn tìm cơ hội xử lý người của mã gia. Lần này bọn họ chọc phải hắn thì không thể trách hắn vô tình.

Nghे xong Sóc Dương hồi báo, trong ánh mắt lạnh lùng của Hạ Ý xẹt qua hàn quang.

“Dám đụng tới người của Hạ phủ ta, chỉ còn đường chết.”

7. Chương 7: Nhà Cũ Mã Gia 2

(Edited by tramhuong3890)

Tháng sau là sinh nhật Hạ Văn. Hôm nay, Hạ Liên muốn ra ngoài để mua quà tặng cho hắn. Dù sao từ lúc vào ở Hạ phủ, người mà bình thường Hạ Liên lui tới nhiều nhất là Hạ Văn.

Hạ Văn đối nhân xử thế ôn hòa, với đầy tớ cũng bình dị gần gũi, cho nên tất cả mọi người trên dưới Hạ

phủ đều rất thích vị thiếu gia này. Hạ Liên hỏi thăm Hồng Đào xem Hạ Văn thích gì, Hồng Đào suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhị thiếu gia hình như rất thích những thứ tinh xảo, không nhất thiết phải là vật báu đắt tiền mà là kiểu xảo đoạt thiên công ạ.”

“Ừm.” Hạ Liên gật đầu: “Vậy chúng ta đi phố Bắc, lần trước nghe Thúy Nhi nói Phố Bắc bán rất nhiều kiểu loại như thế.”

“Vâng, phố Bắc náo nhiệt, có thể chọn được thứ hợp ý.”

Hai người quyết định đi ra cửa nhưng lúc này Hạ Ý không ở trong phủ. Trước kia Hạ Văn đã nói với nàng, gần đây là thời kỳ đặc thù, dù là việc gì thì cũng phải nói một tiếng với đại ca.

Hạ Liên tự mình đi tìm quản gia, quản gia nói lập tức sai người báo với Hạ Ý. Không thể không nói hiệu suất của quản gia rất cao, xế chiều hôm đó đã nhận được câu trả lời của Hạ Ý, hắn ở ngoài cửa phòng Hạ Liên gõ nhẹ: “Nhị tiểu thư ở đó không ạ?”

“Ồ.”

Hồng Đào đi qua mở cửa, quản gia ngoài cửa cười nói: “Đại thiếu gia nói, nếu ngài muốn đi phố Bắc thì cứ đi, nhưng phải gọi người trong phủ đi theo. Ngày mai ngài cứ đi qua trước, đến phố Bắc thì tự có người tiếp ứng ngài.”

Hạ Liên cảm thấy có chút ngờ vực: “Thị vệ không cùng đi với ta sao?”

“Thị vệ của Hạ phủ, đại thiếu gia đã có sắp xếp rồi, thị vệ bảo vệ phủ, trong phố Bắc cũng có người ở đó. Sao vậy, nhị tiểu thư là không hài lòng với sự sắp xếp của đại thiếu gia?”

“A, đương nhiên không phải.” Hạ Liên đương nhiên không dám nói ra nghi vấn nào với sự sắp xếp của Hạ Ý. Tất nhiên là hắn có phương thức khống chế cấp dưới của riêng mình, mình không có tư cách hoài nghi.

“Vậy không quấy rầy nhị tiểu thư nghỉ ngơi nữa.”

“Được, vất vả ngài.”

“Không vất vả, việc phải làm thôi ạ.”

Sau khi Hạ Liên đóng cửa lại, dự định hôm nay sẽ nghỉ sớm một chút, sáng sớm tinh mơ ngày mai sẽ đi bởi trưa chiều thường đông người. Hôm sau, Hạ Liên và Hồng Đào cùng đi phố Bắc, theo sau là mấy thị vệ trong phủ.

Mấy ngày trước đây vừa đổ mưa, sau cơn mưa không khí ướt át, mùi thơm ngát của nhất mộc nhất hoa hòa với hơi thở của đoàn người qua lại, cùng tiếng rao bán hàng rong, khiến cho nàng cảm nhận được trần thế chân thật.

Đó là cuộc sống phố phường từng thuộc về nàng.

Hai người đi đến phố Bắc, ở đám người nhốn nháo bỗng nhìn thấy một tiểu mỹ nhân mặc hoa phục cẩm y, không phải Hạ Doanh thì là ai.

Thật là đúng dịp.

Hạ Liên và Hồng Đào nhìn nhau một cái rồi đi qua chào hỏi Hạ Doanh.

“Đại tiểu thư.”

“Tỷ tỷ.”

Hạ Doanh nhìn thấy hai người cũng rất ngạc nhiên: “Sao muội lại ở đây?”

“Muội muốn chọn quà sinh nhật cho nhị ca.” Hạ Liên nói, thấy nha hoàn Bích Hương ở sau lưng Hạ Doanh đang cầm không ít thứ, xem ra lần này Hạ Doanh ra ngoài có thu hoạch không nhỏ.

“Thế à.” Đôi mắt đẹp của Hạ Doanh chuyển một vòng: “Xem ra tiểu nha đầu muội còn rất có lòng.”

“Vâng, bình thường nhị ca đối xử với muội rất tốt.” Mặt Hạ Liên hơi giãn ra. Lúc mới vào phủ, Hạ Doanh không thích nàng, nhưng những ngày ngày sống cùng nhau, Hạ Liên có thể cảm giác được là Hạ Doanh đang dần chấp nhận mình, mặc dù quan hệ hai người cũng không thân thiết.

“Hai vị tiểu thư có muốn nhìn hộp nhỏ này không ạ?”

Chủ quán ở phía sau nghe thấy hai người nói là “Chọn quà tặng cho Nhị ca” thì tạm dừng thời cơ chen lời. Đổng hàng này là hàng mới nhập về, tinh xảo vô cùng nhưng giá tiền xa xỉ, dân chúng bình thường khó mà mua được. Lần này gặp được mấy vị tiểu thư giàu có này, đương nhiên ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội rồi.

“Hộp gì?” Hạ Liên tò mò nhìn sang, thấy hình dáng chiếc hộp này có chút kỳ lạ, không phải là hộp vuông bình thường mà là hình lục giác.

“Hắc hắc, trong hộp nhỏ này có thể giấu vạn vật đó.” Chủ quán cười thần bí, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, trong lúc mở hộp, Hạ Liên cơ hồ có thể nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động ở bên trong.

Hộp mở ra, Hạ Liên và Hạ Doanh đều vô cùng kinh ngạc trước cấu tạo tinh xảo của chiếc hộp này. Chiếc hộp nhỏ như vậy nhưng bên trong đúng là có một khoảng trời riêng! Một lâm viên hiện ra rất sống động, từ hòn non bộ đến kiến trúc, thậm chí là một con chim rơi trên đỉnh núi đều được điêu khắc rất sống động. Mà khi hộp đóng lại, những thứ này lại chui trở về trong hộp.

“Quả thực quá kỳ diệu!” Hạ Doanh chưa bao giờ thấy thứ gì tinh xảo như vậy, ánh mắt lập tức sáng ngời: “Nhất định nhị ca sẽ thích!”

Hạ Liên cũng rất hợp ý với chiếc hộp lục giác này, nhưng hộp chỉ có một, Hạ Doanh đã muốn tặng thì mình phải chọn thứ khác.

“Vậy bọc lại cho ngài.” Chủ quán gói lại chiếc hộp cho Hạ Doanh, thấy Hạ Liên đang tỏ vẻ khó xử đứng đó thì tiến lên nói: “Trong quán còn có một hộp bát giác, hôm nay không mang tới mà ở trong kho, hộp lục giác này chứa lâm viên cổ điển còn hộp bát giác kia lại là một phong cách khác, chứa chim thú ở phía Bắc Trường Thành, tiểu thư có muốn xem một chút hay không?”

“Còn có một cái? Đương nhiên phải đi xem!”

Hạ Liên còn chưa trả lời đã thấy Hạ Doanh đang tỏ ra rất mong đợi, hình như rất muốn đi xem. Nếu Hạ Liên không ưng mà dự định chọn cái khác, Hạ Doanh thậm chí còn dự định mua về cho bản thân.

Hạ Liên do dự một chút rồi hỏi: “Vậy... kho hàng cách nơi này có xa không?”

“Cũng không xa, chỉ cần đi phía trước một đoạn là tới.”

“Được, vậy chúng ta đi xem một chút đi.”

Chỗ kia cũng không tính là xa, hướng chỉ còn có thị vệ đi theo phía sau. Hôm nay các nàng đã dạo qua một vòng quanh phố Bắc, Hạ Liên vẫn chưa tìm thấy thứ hợp ý. Dù sao cũng là nhị thiếu gia của Hạ phủ nên Hạ Văn chẳng thiếu thứ gì, thứ hắn thích là những đồ vật tinh diệu hiếm thấy được giấu trong phố phường chợ búa.

“Đi thôi.” Hồng Đào và Bích Phương đi theo sau hai người. Hạ Doanh giấu Hạ Ý tự tiện chạy ra ngoài, bởi vì nàng ta không thích có thị vệ theo sau nên chỉ mang theo Bích Hương. Nàng ta quay đầu nhìn thị vệ theo sau Hạ Liên, trong lòng có chút nghi hoặc, sao trông hai người kia lại xa lạ như vậy nhỉ? Là người của Hạ phủ sao?

Nàng ta đột nhiên dừng chân lại: “Các người cũng là người Hạ phủ sao?”

“Bẩm đại tiểu thư, đúng vậy.”

Hạ Liên nghe vậy thì trong lòng có chút bất an: “Sao vậy, trước kia tỷ tỷ chưa từng thấy bọn họ hay sao?”

“Ừm, chắc là mới tới.”

Hạ Doanh không nghĩ nhiều nhưng trong lòng Hạ Liên lại rất kinh sợ. Nàng chưa quen thuộc hết người ở Hạ phủ cho nên không nhận ra vấn đề gì. Nhưng Hạ Doanh lớn lên từ nhỏ ở Hạ phủ, nếu thật là hộ vệ mà Hạ Ý an bài ở phố Bắc thì không thể nào có chuyện tỷ ấy chưa từng gặp mặt.

Mấy người này nhất định có vấn đề!

“Chúng ta... hôm nay đừng đi nữa. Muội thấy có chút không thoải mái, hay mình về phủ trước đi.” Hạ Liên không muốn dấn thảo kinh xà nên mới tìm cớ ấy, nhưng mấy nam nhân phía sau nghe vậy thì liếc nhau một cái rồi lập tức lộ ra vẻ mặt hung ác...

“Hai vị tiểu thư, chỉ sợ không thể làm theo mệnh lệnh của người rồi.”

Hạ Liên vừa định thét lên nhưng chỉ cảm thấy sau gáy mình bị đánh một chưởng mạnh, sau đó trước mắt bỗng tối sầm, mất đi ý thức.

...

“Đại thiếu gia, người Hạ phủ đến báo, hôm nay hai vị tiểu thư đã ra ngoài.”

Khi Sóc Dương báo cáo lại việc này cho Hạ Ý thì con người đen của hắn đột nhiên chìm xuống: “Ai cho các muội ấy ra ngoài?!”

“Đại tiểu thư tự mình trốn ra ngoài, những người khác không có ai phát hiện, mà nhị tiểu thư...” Nói tới đây, sắc mặt Sóc Dương ngưng trọng: “Nói là đã báo với ngài và được ngài cho phép rồi.”

Pằng.

Hạ Ý giương tay lên, nghiến mực bị quét mạnh rơi xuống đất, những giọt mực tung tóe ra sàn nhà.

Khi quản gia đến báo, hắn đã nói rất rõ ràng là trước khi mình hồi phủ thì nhất quyết không cho phép Hạ Liên ra ngoài rồi mà!

Ai cho phép nàng ra ngoài?!

“Đại thiếu gia, còn có...” Thần sắc Sóc Dương càng ngưng trọng: “Chúng ta phát hiện thì thể của quản gia

trong một ngõ hẻm... Khi đó, y phục trên người ông ý bị lấy mất, ta nghi ngờ... có người đã hạ thủ với quản gia khi ông ấy đang trên đường về phủ, sau đó giả mạo ông ấy để lừa nhĩ tiểu thư.”

“Lập tức phái người đi tìm, xuất động tất cả ám vệ tìm kiếm toàn thành.”

“Vâng.”

“Còn có, kẻ dám giả mạo quản gia...” Hạ Ý lạnh mặt, đôi mắt sắc bén hơn cả lưỡi dao: “Cho dù đào sâu ba thước cũng phải tìm ra hẩn cho ta.”

Dqj

8. Chương 8: Nhà Cũ Mã Gia

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng Hạ Liên đã khôi phục ý thức.

Thứ đập vào mắt nàng đầu tiên là vách tường vàng lốm đốm chỗ bị tróc sơn, đây hình như là một phòng ốc cũ kỹ. Nàng và Hạ Doanh đang bị trói trên hai chiếc ghế dựa, Hạ Doanh vẫn chưa tỉnh lại.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”

Hạ Liên thẳm gọi vào tiếng thì Hạ Doanh mới nhúu mày mở mắt ra, hơi nghi hoặc nhìn xung quanh. Sau đó nhớ lại chuyện lúc trước thì sợ tới mức thiếu chút nữa thét lên.

Hình như các nàng... bị bắt cóc.

Đây là một căn nhà xa lạ, hoàn cảnh cũng không coi là kém cỏi, mặc dù hơi cổ kính nhưng rất sạch sẽ, còn đang đốt hương nữa. Đây là nơi nào?

Hạ Doanh vừa định hét lên cứu mạng thì bị Hạ Liên cản lại.

“Tỷ tỷ, ngoài đó chắc chắn đang bị canh giữ bởi những kẻ bắt cóc chúng ta, còn chưa biết tiếp theo chúng muốn đối xử với chúng ta như thế nào, gây ra chú ý lúc này thì chỉ sợ sẽ đả thảo kinh xà.” Hạ Liên nói nhỏ.

Hạ Doanh cắn môi, trong lòng hơi sợ hãi nhưng càng nhiều là tức giận, không biết kẻ phương nào lại dám can đảm bắt cóc các nàng.

“Sao... Làm sao bây giờ?”

Hạ Liên nhíu mi lại, trong lòng nàng cũng rất sợ hãi nhưng có sợ thì cũng chẳng có tác dụng gì, xem hoàn cảnh hiện tại thì cơ hồ không có khả năng chạy trốn, cho nên hiện tại phải biết rõ mục đích của bọn bắt cóc. Cuối cùng là tại sao chúng lại giữ hai người mình ở lại đây?

Đúng lúc này, hai người nghe thấy tiếng nói của nam nhân ở bên ngoài.

“Lần này lão đại diện rồi sao mà bảo chúng ta bắt hai vị tiểu thư Hạ gia trở về.” Giọng nam có vẻ như hơi bất đắc dĩ: “Hạ Ý cũng không phải là kẻ dễ chọc đâu.”

“Lão đại cũng không còn cách nào khác, muốn trách chỉ có thể trách Tiểu Ngũ, lần trước cướp kẻ tên Khiêm Hòa kia đi, ai ngờ lại là người Hạ phủ cơ chứ! Hiện tại thành cừ oán rồi mới bảo chúng ta bắt trói hai muội muội của Hạ Ý, rồi nhân cơ hội này giao dịch với hắn ta.”

“Giao dịch?”

“Ừ, lão đại vẫn muốn khối đất ở khu Đông Thành phố Bắc kia...”

Nghe tới đó, trong lòng Hạ Liên lập tức hiểu rõ: Kẻ bắt cóc nàng muốn dùng nàng và Hạ Doanh làm lợi thế đàm phán.

Còn người tên Khiêm Hòa kia, Hạ Liên chưa từng nghe nói tên này ở Hạ phủ, nhưng không khó suy đoán rằng người này là cấp dưới của Hạ Ý. Những kẻ này lúc đầu vô ý mà đắc tội Hạ Ý, sau khi biết mọi chuyện đã rồi thì chúng dứt khoát đã đắc tội thì đắc tội đến cùng, dùng nàng và Hạ Doanh tới kiềm chế Hạ Ý.

Lại liên tưởng tới việc xảy ra ở ngoại ô lần trước... Kẻ bắt cóc các nàng rất có thể là người Mã gia.

“A.”

Bỗng nhiên, Hạ Doanh lại cười lạnh một tiếng.

“Bọn họ tưởng rằng, bắt chúng ta thì có thể uy hiếp được đại ca hay sao.” Khi nàng ta nói câu này, Hạ Liên không biết rõ cảm xúc gì được giấu dưới đáy mắt nàng ta. Vì sao... Hạ Doanh sẽ nói như vậy?

Rất nhanh, hai nam nhân bên ngoài lại tiếp tục nói chuyện...

“Nhưng tao nghe nói, Hạ Ý này là kẻ lãnh khốc vô tình, lục thân không nhận. Hắn thật có thể vì hai nha đầu này mà bỏ qua mảnh đất trống ở Đông Thành khu Bắc kia sao?”

“...Khó nói.”

Người ngoài phòng đang thảo luận, mà không khí trong phòng Hạ Liên và Hạ Doanh là sự im lặng tới mức khó thở.

Hình như là ngằm hiểu lẫn nhau, không ai lên tiếng nữa.

Đông Thành phố Bắc là khu vực phồn hoa nhất kinh thành, có thể nói ai không chế được Đông Thành là không chế được cả kinh đô. Đây cũng là khu vực quan trọng của thế lực Hạ gia ở kinh thành, nếu là dùng chỗ này để trao đổi Hạ Doanh và Hạ Liên thì thế lực của Hạ Ý nhất định sẽ chịu tổn thương nặng nề.

“Đại ca... sẽ cứu chúng ta sao?”

Câu hỏi này của Hạ Liên chẳng có vẻ gì là chắc chắn cả.

“Ta... Ta không biết rõ... Thật không biết rõ.” Hạ Doanh cắn môi, đôi mắt xinh đẹp sụp xuống.

“Loại việc thế này... từng xảy ra.” Giọng nói của Hạ Doanh hơi run run: “Đó là chuyện từ mười năm trước, năm đó, người bị uy hiếp là cha, mà người bị bọn họ bắt cóc...”

Nói tới đây, Hạ Doanh dừng lại.

Trong chớp mắt sắc mặt của Hạ Liên trở nên yếu ớt. Nàng đã mơ hồ đoán được năm đó xảy ra chuyện gì.

“Mười năm trước, đại ca chỉ mới mười ba tuổi. Bọn họ bắt đại ca làm con tin, định đàm phán với cha, ép cha giao ra một mảnh đất. Nhưng mà... cha không đồng ý.”

Hạ Liên không nói một lời, nghe Hạ Doanh nói tiếp: “Cha từ bỏ việc cứu đại ca, về sau, đại ca tự mình trốn thoát khỏi bọn người kia. Khi đó, ta và nhị ca còn nhỏ, thấy đại ca cuối cùng cũng bình an trở về thì cho rằng hết thấy đã qua... Cho tới rất nhiều năm sau mới hiểu được, lựa chọn lúc trước của cha có ý nghĩa thế nào đối với đại ca.”

Không biết tại sao, lòng của Hạ Liên nhói đau. Không biết vì bản thân mình hay là vì Hạ Ý.

“Vậy... Đại ca hận cha sao?”

Hạ Doanh lắc đầu: “Ta không biết rõ.” Nói xong, nàng thở dài một tiếng: “Ta và nhị ca... cũng không nhắc tới sự việc này trước mặt huynh ấy.”

“Vậy nếu như...” Giọng nói của Hạ Liên hơi run lên: “Nếu lần này đại ca cũng lựa chọn giống cha, không chịu cứu chúng ta... Tỷ sẽ hận đại ca sao?”

Hạ Doanh cười khổ: “Có lẽ...sẽ.”

Hạ Liên sụp mắt xuống.

Nếu như Hạ Ý không chịu cứu các nàng, nàng sẽ hận hắn sao?

Nàng không biết rõ.

Nếu như hiện tại Hạ Ý lập tức động thủ thì có thể lập tức tiêu diệt thế lực của Mã gia, nhưng nàng và Hạ Doanh sẽ trở thành vật hi sinh. Nhưng nếu Hạ Ý đồng ý nhường mảnh đất Đông Thành phố bắc thì chẳng những thế lực của Hạ gia sẽ bị tổn thương nặng nề mà còn làm tăng thực lực của Mã gia, lúc ấy mà muốn động thủ với chúng thì không biết phải chờ thời cơ nào. Quan trọng nhất là, chuyện này sẽ khiến các thế lực khác nghĩ rằng, Hạ Ý là kẻ trọng tình cảm, như vậy thì về sau, dù là nàng, Hạ Doanh hay Hạ Văn đều dễ lâm vào nguy hiểm, thế thì đó sẽ là tai họa ngầm lớn hơn nữa.

Cho nên, trong tình huống này, xét từ góc độ lý trí thì việc cứu các nàng là hại nhiều hơn lợi.

Nhưng người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình...

Không, không, đó là Hạ Ý.

Trên đời này, không có ai vô tình hơn hắn.

“Àm!”

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Hạ Liên và Hạ Doanh giật nảy mình.

“Tĩnh? Vừa lúc.”

Hai nam nhân tới cúi chào cho các nàng: “Hai vị tiểu thư, nếu có đắc tội mong thông cảm, nhưng chúng ta cũng là rất thành tâm thành ý mời hai vị tới đây làm khách.”

Hạ Doanh lạnh lùng nhìn hai người này, Hạ Liên sụp mắt xuống.

Các nàng đều không biết võ công, cho nên không thể phản kháng được.

“Hai vị tiểu thư, lão đại của chúng tôi cho mời.”

9. Chương 9: Nhà Cũ Mã Gia

Cổ thụ che trời, lá khô đầy đất. Nhìn như tiêu điều đổ nát nhưng lại chứa sinh mệnh của cổ cây.

Hóa ra nơi này chính là nhà cũ Mã gia trong truyền thuyết.

Hạ Liên và Hạ Doanh ngồi trong lương đình, trước mặt mỗi người là một ly trà.

Ngồi ở vị trí chủ tọa là một nam nhân tuổi gần bốn mươi, hai bên thái dương có một ít hoa râu, trên mặt có một vết sẹo.

Hình như hắn ta đang nhắm mắt dưỡng thần, từ lúc Hạ Liên và Hạ Doanh bị mang tới đây đến bây giờ cũng chưa từng mở mắt ra nhìn.

Trong không khí yên tĩnh, ba người trong lương đình đều mang tâm sự riêng.

Một chiếc lá xanh bay lơ lửng xuống, rơi vào chén trà của hắn ta, tạo ra từng tầng gợn sóng nhỏ.

Trong giây phút lá cây chìm xuống đáy cốc, hắn ta lập tức mở mắt ra.

Cơ hồ là đồng thời, cấp dưới của hắn ta bước tới.

“Lão đại, Hạ Ý tới.”

Hạ Liên và Hạ Doanh nghe vậy thì trái tim như ngừng đập một nhịp.

Hắn ta đứng lên: “Hạ thiếu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Hạ Liên quay đầu, trông thấy nam nhân có sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng bước tới, bên cạnh hắn không có bất cứ ai.

Hạ Ý đến một mình.

“Ngồi.”

Vị trí cuối cùng trong lương đình là dành cho hắn. Hạ Doanh và Hạ Liên ngồi cách hắn rất gần, nhưng cho tới khi Hạ Ý ngồi xuống, hắn đều chưa từng liếc qua các nàng lần nào.

Cứ như là sự sống chết của các nàng chẳng có quan hệ gì tới hắn.

Hạ Liên nghiêng đầu nhìn hắn.

Một tia sáng nhu hòa xuyên qua bóng cây loang lổ rơi xuống trên khuôn mặt trắng nõn tuấn dật của hắn, nhuộm lông mi của hắn thành màu vàng kim. Nàng nhìn gương mặt nghiêng của hắn, nhớ tới tiên nhân trong thần thoại.

Hạ Liên nghĩ, có lẽ là tia sáng kia quá mức ôn nhu mới khiến nàng sinh ra ảo giác này.

Đằng kia, mã lão đại cũng đang nhìn Hạ Ý. Người nam nhân này vẫn im lặng, đôi mắt tĩnh mịch đen sẫm lại, hắn ta không thể đọc được chút cảm xúc nào trong đó. Đôi mắt đó không lo lắng quá mức cũng không phần nộ, điều này khiến nội tâm hắn ta có dự cảm xấu: Có lẽ, lần đàm phán này sẽ không thuận lợi như dự đoán của hắn ta.

...

Ba ngày trước.

Mã lão đại nhận được một phong thư từ người bí ẩn. Trong thư nhắc tới kẻ mà lần trước họ bắt được là người của Hạ Ý, hơn nữa Hạ Ý đã sớm muốn động thủ với người Mã gia. Nếu muốn bảo toàn thế lực của Mã gia thì hãy tới đình giữa hồ ở thành Bắc gặp mặt.

Ban đầu Mã lão đại cũng nghi ngờ tin tức trong đó có phải là giả hay không, nhưng khi phái người thăm dò lại phát hiện Khiêm Hòa đúng là cấp dưới của Hạ Ý. Tin tức này khiến hắn ta có chút đứng ngồi không yên, không thể không gặp người bí ẩn này.

Nhưng hắn ta lại không dự đoán được, người bí ẩn này lại là một nữ tử.

Nàng ta dùng khăn che mặt nên hắn ta không nhìn tới mặt nàng ta. Nhưng Mã lão đại cũng là kẻ từng trải, từ tư thái thướt tha và giọng nói êm dịu của nàng ta đã có thể phán đoán được rằng, người trước mắt hắn ta là một giai nhân tuyệt sắc.

“Hiện tại ngươi đã không có lựa chọn.” Hắn ta còn chưa kịp mở miệng, nữ tử thần bí lại nói trước: “Hạ Ý là ai, ngươi phải rõ ràng rồi chứ.”

“Vậy thì thế nào?”

“Hạ Ý này chẳng những có lòng dạ độc ác, hơn nữa còn thích nhử cò tận gốc. Từ khi hắn ta định động thủ với Mã gia thì cũng đã xác định sẽ khiến thế lực của các người vĩnh viễn biến mất trên đời này.” Giọng nói của nữ tử dịu dàng nhu hòa, êm tai như kể chuyện nhưng lại kích thích từng nơ ron thần kinh của Mã lão đại: “Huống hồ người đã bắt người của hắn, vừa vặn cho hắn một lý do danh chính ngôn thuận.”

Mã lão đại im lặng không nói, trong lòng hắn ta cũng rõ ràng, thế lực hiện tại của Mã gia căn bản không thể chống lại với thế lực của Hạ Ý. Chỉ là hắn ta không lòng, dù sao Mã gia cũng là tâm huyết vài thập niên của hắn ta, nếu cứ bị hủy hoại trong chốc lát như vậy, hắn ta không cam lòng!

“Vậy người cảm thấy ta nên làm thế nào?”

Trong lòng hắn ta biết rõ, nếu nữ tử này đã hẹn hắn ta tới đây thì tất nhiên là có ẩn ý dạy hắn ta.

“Người có muốn... đạt được quyền khống chế của Đông Thành phố Bắc?”

Đột nhiên nghe vậy, Mã lão đại chỉ nói ba chữ: “Người điên rồi.”

Thế lực Đông Thành phố Bắc là thế lực quan trọng của Hạ Ý ở kinh thành, sau khi Hạ Ý khống chế được Đông Thành phố Bắc thì đã nắm trong tay toàn bộ kinh thành mà không tốn chút sức nào. Khu vực này là khu vực mà ngay cả nằm mơ hắn ta cũng không dám, huống chi dựa vào thế lực của Mã gia cũng khó có thể khống chế và cân bằng được thế lực khắp các nơi.

Đây là một miếng bánh lớn nhưng hắn ta không ăn được, cũng không dám ăn.

“Ta có thể giúp người, chỉ nhìn xem người có dám hay không.” Nữ tử thần bí mê hoặc hắn ta: “Giờ người không có đường lui, nếu không làm gì thì cũng chỉ có thể chờ Hạ Ý tới động thủ đối Mã gia, hơn nữa còn không để lại bất cứ cơ hội nào cho người bảo tồn thực lực. Lúc trước Hạ Ý đạt được Duyệt Châu xong rồi làm gì, chẳng lẽ người không rõ sao?”

Mã lão đại nhíu mày. Trước đó không lâu, Hạ Ý bắt lại được hai khu vực Đông nam và Tây nam Duyệt Châu, chẳng những tiêu diệt tất cả thế lực địa đầu xà mà ngay cả những ông chủ cửa hàng nơi đó làm buôn bán có liên quan tới thế lực ở đó cũng bị thay máu, đổi thành người của hắn. Đối với mỗi thế lực mà hắn đã ra tay, hắn nhất định phải nhử cò tận gốc, không lưu lại bất cứ hậu hoạn nào.

Và tất nhiên hắn cũng sẽ không có bất cứ nhân từ nào đối với việc đối phó Mã gia.

“Kết quả tệ nhất là chết. Chờ Hạ Ý động thủ thì cũng chết mà thôi. So với việc ngồi chờ chết, chi bằng đập nổi đóm thuyền, tìm đường sống trong chỗ chết.” Nữ tử thấy hắn ta có chút dao động thì tiếp tục dụ: “Người cũng phải biết rõ, Hạ Ý có hai muội muội. Hồ dữ còn không ăn thịt con, ta cũng không tin, đối mặt với muội muội ruột của mình mà hắn còn có thể cứng rắn như vậy.”

Mã lão đại có chút do dự.

Bống đứng, hấn ta đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt của nữ tử thần bí: “Tại sao ngươi phải giúp ta?”

Nàng ta cười, đôi mắt kia sáng như xuân thủy, điểm lệ động lòng người.

“Thế nào, nói với ngươi nhiều như thế, vẫn chưa chịu tin tưởng ta sao?”

Mã lão đại cười lạnh: “Trên đời này không có ai vô duyên vô cớ giúp người khác.”

Nữ tử thần bí lại cười: “Không sai, ta giúp ngươi, đúng là có mục đích, đó là vì đối phó với Hạ Ý. Còn về ân oán giữa ta và Hạ Ý, ngươi cũng không cần biết.” Nói xong lại nói: “Ngươi cũng không xứng biết.”

Thần sắc Mã lão đại bỗng trở nên có chút ái muội: “Thế nào, chẳng lẽ, hai người các ngươi từng có một đoạn tình cảm, mà ngươi là oán phụ bị hấn vứt bỏ?”

Nữ tử thần bí nghe vậy cũng không giận, chỉ thản nhiên nói: “Ngươi nghĩ thế nào cũng được, tóm lại, chỉ cần nhớ kỹ, chưa chắc ta đã là bạn của ngươi nhưng ta nhất định là kẻ địch của Hạ Ý.”

Lá trà xanh biếc lưu luyến ở trong ấm nước đã giãn ra, nhưng lúc này Mã lão đại vẫn nhíu chặt mày.

Cuối cùng, hấn ta lại là người đánh vỡ sự im lặng trước.

**

“Hạ thiếu, không biết ngài suy tính thế nào.”

Hạ Ý nhàn nhạt mở miệng: “Đông thành phố Bắc?”

“Đúng.”

“Không thế nào.”

Đáy mắt Mã lão đại dần lạnh xuống.

“Ngài đừng quên, hai vị muội muội của ngài còn ở trên tay ta.”

“Cho nên?” Đáy mắt Hạ Ý chỉ có lạnh lùng: “Ta lập lại lần nữa, không thể.”

Bàn tay Mã lão đại nắm chặt tới mức trắng bệch: “Người đúng là danh bất hư truyền.”

Tàn nhẫn, lãnh khốc, lục thân không nhận.

Lời còn chưa dứt thì Hạ Ý đã đứng dậy, hình như định rời đi.

Mà tựa hồ từ trước đến giờ, sự an nguy của Hạ Doanh và Hạ Liên sẽ không ở trong phạm vi suy xét của hắn.

“Chờ một chút!”

Trong lúc Hạ Ý sắp xoay người, Mã lão đại bỗng đột nhiên gọi hắn lại.

“Không bằng chúng ta cùng nhượng bộ một bước. Để tỏ lòng thành của ta...” Hắn ta nhìn thoáng qua Hạ Doanh và Hạ Liên: “Không bằng thế này, ta sẽ thả thiếu niên Khiêm Hòa kia, mà hai vị thiên kim của quý phủ, ta có thể cho ngài mang về một người trước. Ngài đừng vội từ chối, ta cho ngài thêm ba ngày suy nghĩ, ngài thấy thế nào?”

Hạ Ý không nói lời nào.

Tiếp theo lại là sự im lặng khiến người ta hít thở không thông. Giờ khắc này, ngoại trừ người căng thẳng tới mức ngừng thở là Mã lão đại thì còn có Hạ Liên và Hạ Doanh.

Hồi lâu mới nghe được giọng nói trầm thấp mà lạnh như băng truyền tới.

“Có thể.”

Mã lão đại bất giác thở phào nhẹ nhõm: “Vậy, hai vị thiên kim, hôm nay ngài muốn dẫn người nào đi, ngài quyết định đi.”

Hạ Ý lại lập tức xoay người, chỉ để lại ba chữ lạnh lùng tới cực điểm.

“Ai cũng được.”

Từ đầu tới cuối, hắn cũng chưa từng nhìn Hạ Doanh và Hạ Liên.

Mã lão đại nhìn Hạ Liên. Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, cắn chặt môi, giống một con mèo nhỏ ẩn nhẫn.

Lại nhìn Hạ Doanh, nàng ta hung hăng trợn mắt trừng hấn, giống một con sư tử nhỏ sẽ xù lông bất cứ lúc nào.

“Người.” Mã lão đại thả lỏng dây trói của Hạ Doanh: “Ta thả người.”

Hình như Hạ Doanh hơi kinh ngạc, nhưng chỉ chớp mắt, sau đó lại khôi phục tư thái trước kia. Nàng ta đi tới trước mặt Hạ Liên: “Tiểu Liên, muội đừng lo lắng, ta... ta sẽ cố gắng hết sức...”

“Cảm ơn tỷ tỷ, muội biết lòng tốt của tỷ.”

Nụ cười của Hạ Liên có một ít vô lực, nàng biết rõ Hạ Doanh muốn nói gì, cố gắng hết sức đi khuyên Hạ Ý cứu mình sao? Không, đó là không có khả năng, tỷ ấy không khuyên được Hạ Ý, trên đời này không có bất cứ người nào có thể ảnh hưởng tới quyết định của hấn, dù là Hạ Tông Nguyên cũng không thể.

Trước khi đi, dường như Hạ Liên nghe thấy tiếng thở dài của Hạ Doanh.

Mà bản thân Hạ Liên cũng gần như có thể nhìn đến vận mệnh mà bản thân sắp phải đối mặt.

Không biết tại sao, nàng tựa hồ không muốn nhìn thấy ánh mắt đồng tình của Hạ Doanh, cũng không muốn bị bất cứ người nào đồng tình.

...

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh. Trong ba ngày này, nàng vẫn được chiêu đãi như “khách”, người của Mã gia đối nàng vẫn khách khí, dù sao Hạ Ý vẫn chưa đưa ra câu trả lời, bọn họ vẫn còn hi vọng.

Chỉ là, hi vọng này quá mong manh.

Những chuyện thâm tócm lẫn nhau của các thế lực khác nhau, còn có những quy củ của họ, nàng không hiểu, đó không phải là thế giới thuộc về nàng, ít nhất không phải là thế giới trước kia của nàng.

Nhưng mà, nàng cũng không muốn cứ thế mà trở thành vật hi sinh trong cuộc chiến của họ.

Nàng cơ hồ có thể khẳng định, Hạ Ý tuyệt đối sẽ không cứu mình. Chưa nói tới chuyện mình mới vào Hạ phủ mới mấy tháng, thậm chí còn chưa nói được với hấn vài câu, dù là Hạ Doanh, hấn cũng chưa chắc đã thỏa hiệp.

Có lẽ từ mười năm trước, khi bị Hạ Tông Nguyên bỏ qua thì hấn cũng đã mất đi lòng tin đối với tình thân.

So với việc gửi hi vọng vào Hạ Ý, không bằng bản thân mình tự nghĩ cách.

Đúng, nàng là một cô gái yếu đuối, lại không biết võ công, trong hoàn cảnh này cơ hồ không có khả năng chạy trốn. Nhưng dù khả năng chạy trốn nhỏ bé cỡ nào thì cũng cao hơn nhiều so với việc Hạ Ý vì nàng mà thỏa hiệp với Mã gia.

Mỗi ngày bọn họ sẽ đưa thức ăn tới cho nàng nhưng hình như trong đồ ăn bị bỏ thuốc, lần đầu tiên nàng và Hạ Doanh ăn cơm xong thì cảm giác thân thể có chút suy yếu vô lực, chỉ không quá rõ ràng mà thôi.

Trong thức ăn chắc là bị bỏ loại thuốc nào đó khiến cho thân thể suy yếu. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng khiến cho cơ thể mệt mỏi vô lực, ăn càng nhiều thì chỉ sợ càng khó chạy trốn.

Cho nên trong ba ngày tiếp theo, Hạ Liên chỉ uống nước, không ăn bất cứ thứ gì nữa.

Trước khi Hạ Liên chuyển vào Hạ gia, nàng cũng từng trải qua những ngày tháng ăn đói mặc rách. Đó là năm nàng mười mấy tuổi, huyện Thanh Thủy xảy ra nạn đói, có lúc nàng phải nhịn đói mấy ngày, chỉ có thể ăn rau dại không biết tên mà nàng và Ninh Nhu tìm được, nó rất đắng rất đắng.

Cho nên Hạ Liên rất giỏi chịu đói. Nếu đổi lại là Hạ Doanh thì khả năng đã muốn ngã xuống rồi.

Mỗi ngày người trông coi nàng bên ngoài tựa hồ vẫn là những người đó, chưa từng bị thay đổi. Xem ra... Mã lão đại cũng không quá phòng bị nàng, hình như hoàn toàn chưa từng nghĩ tới nàng sẽ nảy sinh ý muốn chạy trốn thì phải.

Hạ Liên trông rất ngoan ngoãn biết điều, phàm là người từng gặp nàng đều hình dung về nàng như vậy, không có ngoại lệ.

Mà đây lại đúng là ưu thế của nàng.

Nhưng kỳ hạn ba ngày quá ngắn, lúc bọn họ nhận được lời từ chối của Hạ Ý thì cũng là lúc mình gặp nạn. Cho nên, nàng không có nhiều thời gian.

Thời gian hẹn gặp Hạ Ý là giờ Thân. Còn khoảng ba canh giờ nữa.

Cho nên...

Trong ba canh giờ này, nàng nhất định phải nghĩ cách chạy trốn khỏi nhà cũ Mã gia này.

10. Chương 10: Nhà Cũ Mã Gia

Rừng cây che lấp.

Hạ Liên trốn trong bụi cây, hô hấp rất nhẹ.

Bây giờ cách giờ Thân chưa tới một canh giờ, nàng mãi mới có thể tìm được cơ hội trốn ra khỏi gian phòng đó.

Nàng đã quan sát mấy ngày, cố gắng hết sức để tìm điểm đột phá. Cuối cùng, nàng phát hiện nam tử trông coi nàng hình như có bệnh sạch sẽ, hôm qua khi giao ca, hắn đã nói với đồng bọn: “Mày bao lâu chưa tắm thể, khó ngủ quá.”

Cũng chính hắn là người đốt hương trong phòng.

Hạ Liên cảm thấy hắn chính là điểm đột phá, vì thế hôm nay, khi tới phiên hắn trông coi thì nàng giả vờ đau bụng, che miệng: “Ta... Ta có chút buồn nôn... Có thể ra ngoài tìm một chỗ để nôn không...”

Nam tử kia nghe vậy thì lập tức thỏa hiệp: “Người... Người tới rừng cây bên kia, đừng có nôn trong phòng đó.”

Bởi vậy mà cơ hội chạy trốn của Hạ Liên đã tới.

Hiện tại, nàng núp trong bụi cây, nam tử kia còn đang đứng chờ. Hiển nhiên, hắn cũng không nghĩ tới nàng sẽ có ý niệm chạy trốn trong đầu, so với việc đó thì hình như hắn càng lo lắng về việc nàng sẽ nôn ở trong phòng, khiến cho phòng bẩn thỉu bốc mùi hơn.

Chỗ này cách cổng Mã gia còn rất xa, hơn nữa vẫn luôn có người canh gác ở cổng. Không thể rời khỏi từ cửa chính.

Ánh mắt nàng chuyển sang một hướng khác – tường rào.

Trèo qua tường rào là có thể ra ngoài, hơn nữa độ cao của tường rào thấp hơn cây cối. Cây cối có thể che giấu nàng rất tốt.

Vấn đề hiện tại chỉ còn một mà thôi.

Vấn đề này là mấu chốt, khiến nàng không thể không buông tha cách làm này, chỉ có thể tìm phương án thứ ba.

Thời gian một nén nhang đã trôi qua.

“Người xong chưa?” Nam nhân hình như hơi sốt ruột, bắt đầu đi vào trong rừng cây.

Hạ Liên sợ hết hồn, xuyên qua khe hở lá cây, nàng nhìn thấy người kia lại đây một mình, bốn phía không có người khác.

Có nên.. thử một chút hay không?

Trong tay nàng gắt gao siết chặt một đoạn thanh sắt nhọn được từ chỗ lưới sắt cạnh tường rào.

Hạ Liên âm thầm giấu mình trong góc phòng, ngừng thở.

Tiếng bước chân của nam nhân ngày càng gần. Có lẽ do thời tiết quá mức nóng bức, hình như hắn có chút nóng nảy, lại hoặc là hắn tin rằng Hạ Liên đã nôn ở đây rồi, sợ sẽ dẫm phải cái gì đó không sạch sẽ, làm bẩn ủng mới của mình.

Hắn không phát hiện Hạ Liên.

...

“A!”

Khi tiếng thét của nam nhân vang lên, sự chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn tới chỗ của hắn.

Những hộ vệ khác vội vã đuổi tới cạnh rừng cây, thấy nam nhân đang ngồi dưới đất trông rất đau đớn, bàn chân bị cắm vào một đoạn thanh sắt.

“Mau... Mau đi tìm nha đầu kia!”

Những người khác lập tức phản ứng lại được: Chỉ sợ là kẻ giương đông kích tây!

Khi ở đây có người gặp chuyện không may, tất cả mọi người sẽ chạy tới mà lơ là phòng thủ ở những chỗ khác.

Đúng lúc này, ngoài tường rào truyền tới tiếng động.

“Mau đuổi theo! Chắc chắn là leo tường chạy!”

Hai người ở lại đỡ nam nhân bị thương về băng bó, những người khác cố gắng hết sức đuổi theo.

...

Rừng cây lại khôi phục sự yên tĩnh.

Cuối cùng Hạ Liên cũng dám há miệng hô hấp.

Đúng, nàng vẫn ở đây, cách bọn họ rất gần, chỉ cần trong bọn họ có ai đẩy ra khóm cây tra xét cẩn thận thì nàng sẽ bị bại lộ.

Nhưng là, không ai trong bọn họ làm vậy.

Bản năng của bọn họ cho rằng – hoặc có thể nói là họ quán tính cho rằng, bên này hấp dẫn sự chú ý của chúng còn nàng thì biến mất – đó nhất định là kẻ giương đông kích tây, điệu hổ ly sơn.

Tiếng động bên ngoài tường rào chính là một tảng đá mà nàng đã sắp đặt trước đó, dùng một sợi dây buộc vào, ở thời điểm thích hợp thì sẽ buông tay, khiến bọn họ nghe thấy tiếng động bên ngoài, từ đó tin chắc rằng nàng đã chạy ra ngoài.

Lại không biết rằng, thật ra nàng căn bản không bước ra ngoài tòa nhà này nửa bước.

Hiện tại tất cả mọi người rời khỏi, những người kia càng tin chắc nàng đã chạy trốn thì sẽ càng chạy xa hơn để đuổi theo. Nàng đoán rằng sẽ không có ai bấm báo với Mã lão đại bên kia.

Đây cũng là một nguyên nhân mấu chốt khiến nàng dám nếm thử kế hoạch này. Thông qua sự quan sát của nàng, những kẻ trông coi nàng đều là những thuộc hạ mà Mã lão đại tin cậy. Tối hôm qua nghe bọn họ đàm luận, nàng nghe được bọn họ nhắc tới một cái tên: “Phỉ Thần”

Kẻ tên Phỉ Thần này rốt cục là người phương nào thì không biết được, nhưng nghe giọng điệu của họ thì hình như kẻ này dù mới gia nhập Mã gia từ một năm trước nhưng đã rất được Mã lão đại thưởng thức, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi đã gần như có thể ngồi ngang hàng với những nhân vật cũ đã gia nhập vài chục năm.

Khi nói tới đây thì một nam nhân trong đó thở dài: “Cũng không thể trách lão đại thiên vị, Phỉ Thần huynh tuy mới gia nhập được một thời gian ngắn, nhưng mỗi lần được giao nhiệm vụ cũng hoàn thành gọn gàng ngăn nắp, cho tới bây giờ chưa từng thất bại.”

Chỉ bằng câu này thì Hạ Liên đã đánh cuộc, nếu bọn họ phát hiện mình chạy trốn, chắc chắn phản ứng đầu tiên sẽ là nghĩ cách bắt nàng trở lại trước, rồi mới tăng cường phòng thủ sau. Bởi bọn họ không muốn tỏ ra bất lực trước mặt Mã lão đại, ngay cả một tiểu cô nương cũng không trông giữ được.

Mấy người này chỉ vì cái lợi trước mắt nhưng lại không có thực lực và lòng dạ tương xứng với dã tâm của chúng nên mới bị Hạ Liên lợi dụng sơ hở.

Kỳ thật vẫn rất nguy hiểm.

Hiện tại bốn bề vắng lặng, là thời cơ chạy trốn tốt nhất. Trong lòng Hạ Liên đã sớm tính toán tốt, một khi thành công khiến những kẻ này dời đi, con đường chạy trốn gần nhất từ từ cửa nhỏ.

Cửa nhỏ tuy gần nhưng quanh nó lại là một đầm lầy, đây cũng là lý do tại sao không có ai trông giữ cửa nhỏ mà chỉ canh gác ở những cửa khác. Bởi vì ra khỏi đó là đầm lầy, không có ai sẽ đi qua từ cửa đó.

Về phần tại sao không có đường đi mà lại thiết lập cửa nhỏ ở đó thì ngay cả trong Mã gia cũng có rất nhiều người không hiểu.

Nhưng đối với nàng mà nói thì đó lại là một cơ hội.

Con đường đó không dễ đi nhưng vẫn tốt hơn là chờ chết ở bên trong.

Nàng phải nghĩ cách thử một lần.

Nhìn xung quanh một vòng, mắt nàng tập trung ở một chỗ dây leo cách đó không xa.

Sợ dây leo đó cách cánh cửa không xa không gần, nàng không biết võ công, muốn bắt lấy dây leo không phải là điều dễ dàng.

Nhưng bây giờ nàng không có lựa chọn khác. Tung người nhảy lên, kết quả xấu nhất cũng chỉ là rơi vào đầm lầy mà chết thôi, huống chi còn có một tia sinh cơ, dù là rất mỏng manh.

Nếu như không ra được mà cứ mặc cho người Mã gia xử lý thì...

Kết cục của nàng sẽ thảm hại hơn thế này gấp vạn lần.

Cho nên dù trước mặt là biển lửa thì nàng cũng nhất định phải nhảy xuống.

Hạ Liên cắn răng, nhìn chằm chằm cây cỏ cứu mạng kia, dùng sức nhảy lên...

Chỉ trong nháy mắt, không biết do quá sợ hãi hay quá căng thẳng mà bỗng nhiên đầu óc của nàng trở nên trống rỗng.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy mình rơi vào trong một lồng ngực lạnh như băng.

Hơi thở nhàn nhạt của nam tử truyền tới, nhưng nàng chưa kịp có phản ứng gì thì đã mất đi ý thức.

11. Chương 11: Ngu Chiêu

Trong đình ở giữa hồ, một nữ tử mặc đồ đen che mặt chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp. Con mắt nàng ta dễ thương đẹp đẽ, đặc biệt là nốt ruồi nhỏ phía dưới khóe mắt trái khiến cho nàng ta trông càng thêm thần bí và mê hoặc.

Đối diện nàng ta là một nam tử cũng mặc đồ đen và thần bí như vậy.

Thân hình nam tử thon dài, đeo mặt nạ bạc trên mặt. Cho nên hai người đều không nhìn thấy dung nhan đối phương.

“Không biết tiến độ của ngươi thế nào.”

Nam tử mở miệng trước, thanh âm của hắn trong trẻo, vừa nghe đã biết rằng hắn vẫn còn trẻ tuổi.

Giọng nữ tử rất lạnh lùng: “Mã lão đại kia không hoàn toàn làm theo ước định, hiện tại kế hoạch có biến.”

“Ồ?” Nam tử không biến sắc: “Sao? Đã đến bước này rồi mà hắn còn dám tự tiện làm chủ à?”

“Lúc trước ta đã nói với hắn, lúc đàm phán với Hạ Ý thì lùi một bước, thả một trong hai cô gái. Nếu Hạ Ý giao quyền lựa chọn cho hắn, ta đã cố tình dặn dò hắn rồi, phải thả Hạ Liên trở về, lưu lại Hạ Doanh.”

Nữ tử nói, đôi mắt sắc đột nhiên chìm xuống: “Nhưng bây giờ, người hắn lưu lại là Hạ Liên. Thế thì phiền toái, làm loạn tất cả kế hoạch của ta.”

“Ta nghe được một tin tức, Hạ Liên cũng không phải là huyết mạch của Hạ Tông Nguyên, Hạ Doanh mới là muội muội ruột không thể lẫn được của hắn.” Giọng nói của nam tử có chút lười biếng: “Cho nên, ý của ngươi là, nếu như là Hạ Doanh thì tỷ lệ thỏa hiệp của Hạ Ý sẽ tăng lên?”

“Không, sẽ không.” Nữ tử lắc đầu rất quyết đoán: “Dù là ai thì Hạ Ý đều sẽ không thỏa hiệp, từ thời khắc hắn dự định đối phó với Mã gia thì thế lực của Mã gia cũng đã bị quyết định là sẽ biến mất trên đời này vĩnh viễn rồi. Hạ Ý muốn bọn họ chết thì ai cũng không cứu được. Chỉ là...” Nói tới đây, đôi mắt đẹp của nàng ta xoay chuyển: “Ta chỉ là cho bọn họ một cơ hội làm cấp dưới của ta, chờ tới ngày ta báo thù thay bọn họ thì bọn họ cũng nên cảm ơn ta mới phải.”

Nam tử đột nhiên nhếch môi lên cười, vẻ mặt ẩn dưới mặt nạ: “Nữ nhân như ngươi, thật đúng là...”

...

Những hạt mưa lất phất bay trong thành, giờ đang là mùa mưa dầm.

Mùa mưa đa tình, hình như lúc nào cũng khơi lại ký ức trước kia của người khác.

Hình như Hạ Liên đang mơ một giấc mơ.

Trong giấc mộng của nàng, nàng trở lại huyện Thanh Thủy, vào ban đêm trước ngày cập kê. Bốn phía là một màu đen kịt vây quanh nàng, tiếp theo, đột nhiên có tiếng hít thở dốc nặng nề của nam nhân truyền tới.

Nàng giãy giụa trong không gian nhỏ hẹp nhưng không chống lại được sức lực của hắn. Nàng nghe thấy hắn nói: “Tiểu mỹ nhân, nàng theo bản vương thì có gì không tốt, nếu nàng ngoan ngoãn, nàng và mẹ nàng từ nay cũng có thể trải qua những ngày tháng tốt lành, nhưng nếu nàng dám phản kháng, ta sẽ khiến hai mẹ con nàng sống không bằng chết.”

Hạ Liên khóc kêu, hình dáng nam nhân bắt đầu nhòa đi trong những giọt nước mắt của nàng.

“Còn dám giãy giụa hửm? Nàng có biết là chỉ một câu nói của bản vương đã có thể giết chết nàng và mẹ nàng hay không?!”

“Khônggggg!”

Cuối cùng, Hạ Liên nhủ xuống trâm cài tóc trên đầu, dùng sức đâm tới phía trước...

“A!!!”

Mùi máu tanh nồng nặc trong bóng tối. Nam nhân che mắt, thống khổ rên rỉ trên mặt đất.

...

Đó là một cơn ác mộng, là bóng đè cả đời của Hạ Liên. Từ đó về sau, Hạ Liên bắt đầu mâu thuẫn tiếp xúc da thịt với bất cứ nam tính nào, kể cả Cốc Vũ lớn lên từ nhỏ với nàng. Cho dù hắn chỉ vỗ nhẹ vai nàng thì cũng khiến nàng run rẩy không ngừng.

Sau khi đến Hạ phủ cũng vậy, dù nàng đã rất thân thiết với Hạ Văn, cũng đã sớm chấp nhận hắn là huynh

trưởng của nàng, nhưng vẫn bất giác kháng cự bất cứ sự tiếp xúc thân thể nào với hắn.

Nàng từng cho rằng, cả đời nàng đều sẽ không thoát ra khỏi bóng ma tuyệt vọng kia.

Cho đến giờ khắc này.

Trong không khí tràn ngập hương mơ, à, giờ đã là thời kỳ quả mơ thành thực rồi.

Còn có hương thơm nhàn nhạt của đàn ông quanh quẩn bên cạnh nàng.

Hạ Liên không biết mình đang ở đâu, chỉ biết hắn đang ôm nàng.

Thật kỳ lạ là nàng lại thâm luyện nhiệt độ cơ thể của hắn như thế. Cái ôm của hắn cho nàng cảm giác an toàn, dường như đã ngăn cách nàng khỏi thế giới nguy hiểm đó, giống như đang thắm thì với nàng: Có hắn ở đây thì chẳng phải sợ bất cứ điều gì cả.

Trong giây phút đó, Hạ Liên nhận ra rằng, mình đã mơ nhiều lần như thế nhưng chỉ có lần này là thanh tỉnh...

Sự thanh tỉnh đó khiến nàng nhận ra: Đây chỉ là mộng, là giấc mơ mà một khi tỉnh lại thì sẽ biến mất không lưu lại chút gì.

Đó là vòng tay mà nàng khao khát nhất, dịu dàng và an toàn, nhưng chỉ xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Cũng giống như người đó. Người trao cho nàng vòng tay ôm ấp đó.

Người mà từ trước đến giờ chưa từng tồn tại.

Hạ Liên đang nằm mơ, đột nhiên lại rơi lệ đầy mặt.

Ngón tay thon dài lau đi nước mắt của nàng. Nàng không biết mình đang mơ hay tỉnh, bàn tay duỗi ra cầm chặt tay hắn.

“Đừng... Đừng đi...”

...

Khi Hạ Liên tỉnh lại thì thấy mình đã trở lại Hạ phủ, đang nằm trên giường ở chính khuê phòng của mình.

Nàng cảm giác đầu óc có chút choáng váng, khi vừa mở mắt thì nghe được tiếng kêu mừng rỡ của Hồng Đào: “Nhị tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh rồi!”

Hạ Liên vẫn có chút hoảng hốt: “Ta...”

“Tiểu thư, ngài không có việc gì thì tốt quá, ngài đã ngủ liền hai ngày rồi. Ngài có đói bụng không? Em gọi người đi chuẩn bị một ít thức ăn cho ngài.”

“Không cần.” Hạ Liên chống thân thể suy yếu ngồi dậy: “Ta... Sao ta lại trở về rồi?”

Hồng Đào thở dài một tiếng: “Là nhị thiếu gia sai người đi tìm ngài, đưa ngài trở về.”

Hóa ra... là nhị ca cứu mình.

“Nhị thiếu gia nói là bọn họ rất giật mình bởi lúc tìm được ngài trong một túp lều ở vùng ngoại ô thì ngài đang hôn mê. Túp lều đó cũng không biết có người ở hay không, nghe nói xung quanh phòng trồng rất nhiều cây mơ đã kết quả, có lẽ là nơi ở của dân chúng gần đó.”

Cây mơ?

Trong đầu Hạ Liên đột nhiên nhớ lại mùi thơm của cây mơ trong giấc mộng.

Lẽ nào... lẽ nào đó không phải là mộng sao?

Sau đó, Hạ Liên tới tìm Hạ Văn. Hạ Văn lại nói rằng sau khi trở lại gian phòng kia lần nữa thì đã không thấy, hình như đã bị san thành bình địa chỉ trong một đêm. Lúc đầu, hắn cũng tưởng rằng là người ở gần đó cứu Hạ Liên, còn cố ý dẫn theo một món tiền lớn tới cảm ơn.

Nhưng là... hiện tại đã không còn dấu vết gì để tìm kiếm nữa.

Hạ Liên nghĩ, có lẽ, mình thật sự là nghĩ nhiều rồi.

Còn chưa kịp nghĩ tiếp thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Hồng Đào ở ngoài cửa...

“Đại thiếu gia.”

Hạ Ý tới.

Hắn đẩy cửa vào phòng, không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, hình như nàng nhìn thấy sự mệt mỏi thoáng qua trên gương mặt, giữa lông mày của hắn.

“Thân thể tốt chưa?”

“Vâng, cảm ơn đại ca quan tâm.”

Tiếp theo lại không nói gì nữa.

Hình như tất cả mọi người đều đang lựa chọn lãng quên một số chuyện, hoặc là trong lòng còn nhớ nhưng vẫn không nhắc tới.

Ví dụ như, giữa tính mạng của nàng và mảnh đất ở Đông thành phố Bắc kia, hắn lựa chọn hi sinh chính mình.

Hạ Liên cũng giả vờ quên đi sự việc này.

Nàng tưởng rằng nàng sẽ hận hắn nhưng lại không. Có lẽ vì lúc mới bắt đầu, nàng đã biết hắn là người như thế nào rồi, cho nên chưa từng có mong đợi.

Nhất thời, trong phòng lại rơi vào im lặng.

Hôm nay hắn vẫn mặc bạch y, màu trắng sáng như ánh trăng, xa xa nhìn lại, tựa hồ mang theo hơi thở lạnh lùng. Không biết tại sao, trong nháy mắt đó, đáy lòng nàng không bị khống chế mà bỗng toát ra một ý nghĩ lớn mật.

Hắn...

Không, sẽ không, tuyệt đối sẽ không.

Hắn sẽ không dịu dàng như vậy, vĩnh viễn sẽ không.

...

Ba ngày sau, trong rừng cây ngoại ô bỗng dưng có hỏa hoạn.

Một ngày trước đó, Sóc Dương đứng ở ngoài cửa thư phòng Hạ Ý, cung kính hỏi: “Đại thiếu gia, những người khác của Mã gia...”

Trong mắt Hạ Ý không có chút sắc thái tình cảm nào, càng không có nhân từ.

Môi mỏng khê mở ra, hần chỉ nói vài chữ.

“Giết sạch toàn bộ.”

“... Vâng. Sóc Dương lĩnh mệnh.”

Nhà cũ Mã gia, tính cả người Mã gia, trong một đêm đều vĩnh viễn biến mất.

Kinh thành lại khôi phục bình tĩnh.

Chỉ mấy ngày nữa là tới sinh nhật Hạ Văn.

Ngày sinh nhật của Hạ Văn cũng là ngày hội chùa ở phố Nam. Mọi người nghĩ, đã trùng hợp như thế thì chỉ bằng đều đi tham gia náo nhiệt.

Hạ Doanh và Hạ Liên tất nhiên là cũng cùng đi. Ngoài ra, lần này Hạ Văn cũng gọi Hạ Ý.

“Đại ca, xem dáng vẻ không thực khói lửa nhân gian của huynh kìa, đi thôi, đi ra ngoài giải sầu nhé.” Hạ Văn đề nghị.

Ngoài dự liệu của mọi người là Hạ Ý lại đồng ý.

“Được.”

Vài người cùng đi về hướng phố Nam. Trên đường người tới người đi, nhưng bề ngoài và khí chất của bốn huynh muội Hạ gia lại vô cùng xuất sắc, nên dù đối áo vải bình thường cũng rất gây chú ý và kinh ngạc của những người đi đường.

Tới một khúc ngoặt thì thấy tụ tập rất nhiều người. Tới gần thì họ mới thấy, hóa ra đây là nơi trẻ con và thiếu nữ bán mình.

Những người đó đều là người ngày chạy nạn từ các thành thị khác, tới kinh thành không chỗ nương tựa và cũng không có nơi dừng chân nên đành bán mình, tìm cách vào trong các gia đình lớn để mỗi ngày có thể được ăn một bữa cơm no.

Hạ Văn lắc đầu. Đối với những người này, Hạ Văn cũng rất đồng tình nhưng hần chỉ có thể bố thí chứ không thể mang bất cứ người nào về Hạ phủ.

Bởi vì Hạ Ý không cho phép, chưa từng có ngoại lệ.

Nhưng lúc này lại khác.

Đang lẳng lẳng quỳ ở cuối hàng là một cô nương mặc quần áo lam lũ. Nàng ta liên tục cúi đầu.

Hạ Văn vừa đi tới bên cạnh thì nàng ta bỗng đứng ngẩng đầu lên.

Đó là một gương mặt tuyệt mỹ, cho dù bám đầy bụi đất nhưng vẫn có thể thấy được là khuôn mặt của mỹ nhân.

Nhất là đôi mắt kia, đẹp tới mức khiến người ta nghẹt thở.

Khóe mắt trái của mỹ nhân là một nốt ruồi hình giọt lệ.

“Vị đại gia này, mang tiểu nữ về đi. Chỉ cần cho tiểu nữ một miếng cơm, tiểu nữ chính là người của ngài, ngài muốn chơi thể nào thì chơi thể đó.”

Phen ngôn luận thẳng thắn này khiến Hạ Liên và Hạ Doanh giật nảy mình.

Hạ Văn sững sờ một lát, đột nhiên hỏi: “Người... tên là gì?”

Mỹ nhân quỳ trên đất, nhẹ nhàng dập đầu với Hạ Văn, trong nháy mắt ngẩng đầu, khe hé môi...

“Dân nữ Ngu Chiêu.”

12. Chương 12: Ngu Chiêu 2

Ngu Chiêu tới Hạ phủ.

Trước đó, Hạ phủ chưa từng giữ lại bất cứ người có lai lịch không rõ nào. Nhưng lần này, Ngu Chiêu là một ngoại lệ.

Bởi vì Hạ Ý gật đầu.

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Khi đó, Hạ Doanh đứng bên cạnh Hạ Liên, khi Hạ Văn thỉnh cầu mang Ngu Chiêu về phủ, hơn nữa Hạ Ý còn đồng ý thì Hạ Doanh đã lặng lẽ nói thầm bên tai Hạ Liên.

Nàng ta nói: “Thật đúng là một mỹ nhân.”

Người có thể khiến Hạ Doanh thừa nhận “là mỹ nhân”, toàn bộ kinh thành cũng không tìm được vài người. Mà Ngu Chiêu là một trong số đó.

Câu nói này ám chỉ Hạ Liên, mỹ nhân Ngu Chiêu này đã xinh đẹp tới mức độ đó – không chỉ làm Hạ Văn ái mộ mà thậm chí cả Hạ Ý cũng vì nàng ta mà phá lệ một lần.

Hạ Liên chỉ phụ họa hơi gật đầu một cái.

Từ đầu tới cuối, Hạ Liên chưa từng nói gì, đương nhiên nàng cũng không có tư cách và can đảm mà nghi vấn quyết định của Hạ Ý. Nhưng không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy Ngu Chiêu này có vấn đề.

Nhưng đến tốt cùng là vấn đề là ở chỗ nào thì... nàng không nói ra được. Chỉ là một loại cảm giác.

Sau khi Ngu Chiêu đến Hạ phủ thì được an bài làm công việc nha hoàn sai vặt. Từ khi nàng ta tới đây, người phản ứng mạnh nhất không phải là bốn huynh muội Hạ gia mà là Oanh Nhi, nha đầu thông phòng của Hạ Văn.

Hình như bọn hạ nhân cũng đang chờ xem trò cười của Oanh Nhi.

Việc này còn muốn nói tới từ nửa năm trước. Khi đó Hạ Liên còn chưa vào Hạ phủ, những chuyện này đều là nghe Hồng Đào nói.

Oanh Nhi vốn cũng là một nha hoàn sai vặt, nhưng một lần khi nàng ta đang nhóm lửa thì ngẫu nhiên đụng phải Hạ Văn. Khi đó, dáng vẻ đáng yêu lả chã chọc khóc của nàng ta đã lập tức khơi dậy lòng thương hoa tiếc ngọc của Hạ Văn.

Đương nhiên chỉ là thương tiếc mà thôi. Khi đó, hắn cũng chỉ phân phó quản gia, Oanh Nhi mảnh mai như thế nên sau này tận lực không cần an bài những loại việc thế này cho nàng ta.

Nhưng Oanh Nhi lại không thỏa mãn với điều này.

Sau đó không lâu, Oanh Nhi bị quản gia sai đi đưa điểm tâm cho Hạ Văn. Một lần đó, nàng ta đã bỏ thuốc ở bên trong điểm tâm.

Tiết mục nha hoàn bò giường này đã chân thật xảy ra với Hạ Văn.

Khi đó Hạ Tông Nguyên còn ở đây, ông ta đối với chuyện này vô cùng tức giận, muốn đuổi Oanh Nhi đi. Nhưng Oanh Nhi làm bộ đáng thương tội nghiệp, quỳ trước mặt Hạ Văn khóc lóc: “Nếu nô tỳ có sai thì sai ở chuyện trong lòng ái mộ Nhị thiếu gia, loại thân phận như nô tỳ thế này không nên có bất cứ ý nghĩ không an phận nào với nhị thiếu gia. Nhưng dù là chết thì nô tỳ cũng muốn nói cho ngài, nô tỳ thật lòng thích Nhị thiếu gia nên mới sẽ làm ra loại việc này...”

Hạ Văn nhất thời mềm lòng nên đã cầu tình cho nàng ta. Từ đó, Oanh Nhi trở thành nha đầu thông phòng của Hạ Văn. Nhưng sau đó, Hạ phủ đã ra quy định mới, về sau tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như thế này nữa, nếu có thì cho dù ai cầu tình cũng vô ích.

Những nha hoàn khác đều biết rõ trong lòng, nào có cái gì là “thích thật lòng”, một khi nha hoàn bò giường thiếu gia thì còn có thể là vì cái gì chứ?

Nhưng Hạ Văn lại là một nam tử quá mức thương hương tiếc ngọc như thế đó.

Khi Hồng Đào nói chuyện này với Hạ Liên, không biết do châm chọc hay ghen tị, giọng nói của nàng ta có chút ghen tuông: “Hừ, không phải là ỷ vào mình có chút tư sắc, lại thấy nhị thiếu gia thiện lương nên mới dám làm càn như thế sao.”

Hạ Liên chỉ cười không nói gì.

“Ngu Chiêu kia cũng là, em thấy, nàng ta tám chín phần mười cũng cùng một loại mặt hàng với Oanh Nhi.” Hồng Đào nhanh mồm nhanh miệng, chẳng giữ kín được chuyện gì trong lòng, nói thẳng đuột: “Nếu nàng ta có thể bò lên giường đại thiếu gia thì em mới thấy nàng ta có bản lĩnh.”

Nguyên bản Hạ Liên đang tháo trâm châu trên đầu xuống, nghe vậy thì đột nhiên dừng lại.

Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện ba ngày trước.

Ba ngày trước, nàng đang tản bộ tại đình nghỉ mát sau vườn, vốn định trở về phòng luôn thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân gần đó. Khi đó, nàng đúng lúc đứng ở trong bóng tối, ánh trăng chiếu sáng đình nghỉ mát nhưng không chiếu tới bóng dáng nàng, làm cho nàng ẩn nấp trong bóng tối một cách hoàn mỹ.

Nàng vốn không định “trốn” ở đây rình coi người khác, nhưng nàng rất nhanh thấy người lại đây, nhất thời đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, đành phải lúng túng ở lại tại chỗ.

Người đến là Hạ Ý và Ngu Chiêu.

Hạ Ý tới trong đình trước rồi ngồi xuống ghế đá. Ngu Chiêu đi sau hần, trông rất ngoan ngoãn nghe lời.

Ngu Chiêu đứng trước mặt Hạ Ý, dịu dàng hỏi: “Đại thiếu gia, không biết trời tối như thế, ngài gọi nô tỳ

lại đây là có chuyện gì.”

“Người cảm thấy?” Hạ Ý đột nhiên đứng gậy, duỗi tay nâng cằm nàng ta lên: “Người cảm thấy ta muốn làm gì? Hả?”

Khi Hạ Ý nói những lời này, Hạ Liên ngửi được một chút hơi thở nguy hiểm. Nếu như hiện tại, người đứng trước mặt Hạ Ý là nàng thì có lẽ nàng đã sớm mất tỉnh tã rồi.

Nhưng Ngu Chiêu không phải là nàng.

Đôi mắt đẹp của nàng ta hơi xoay chuyển, tựa như từ chối nhưng lại giống như là dẫn dụ: “Đại thiếu gia mở miệng, muốn nô tỳ làm gì cũng được.”

Ánh trăng rơi xuống, chiếu vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Ngu Chiêu. Hạ Ý lại đưa lưng về ánh trăng nên Hạ Liên không thấy rõ vẻ mặt lúc này của hắn.

Chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp mà có một chút lười biếng của hắn truyền tới: “Làm gì cũng có thể?”

Hạ Liên còn nhớ rõ lời Ngu Chiêu nói lúc trước - Chỉ cần cho tiểu nữ một miếng cơm thì tiểu nữ chính là người của ngài, ngài muốn chơi thế nào thì chơi như thế.

Loại lời nói này không phải là lời mà một cô nương bình thường có thể mở miệng nói ra được.

Nhưng lời Hạ Ý nói lúc này giống như đang nhắc nhở nàng ta, trên thực tế lại biểu đạt là - Như vậy, hiện tại ta nên chơi người như thế nào?

Hạ Liên nghe hiểu.

Cho nên Ngu Chiêu cũng nghe hiểu.

Ngu Chiêu vẫn cụp mắt xuống như cũ, dáng vẻ ôn thuận nghe lời: “Chỉ cần đại thiếu gia nghĩ.”

“Được.” Hạ Ý ngồi xuống, vẻ mặt có chút lười biếng: “Cởi quần áo.”

Nghe lời ấy, Hạ Liên núp ở trong tối sợ hết hồn.

Lẽ nào bọn họ định ở chỗ này...?!

Mắt Ngu Chiêu khép hờ, tỏ ra sạch sẽ đáng thương, lại càng thêm câu dẫn người: “Đại thiếu gia, lẽ nào phải ở chỗ này sao?”

“Trăng thanh gió mát, ngày tốt cảnh đẹp.” Hắn đột nhiên nhếch môi lên, duỗi tay kéo eo nàng ta tới, lời nói tiếp đó càng thêm ý vị sâu sa: “Ta biết rõ ngươi thích kích thích.”

Kích thích.

Nhưng Hạ Liên cũng không muốn trở mắt nhìn Hạ Ý và Ngu Chiêu tại đây “chơi kích thích” đâu.

Hiện tại, chỉ nhìn xem Ngu Chiêu sẽ nghĩ được biện pháp thoát thân gì.

Quả nhiên, Ngu Chiêu nhẹ nhàng đẩy ra cánh tay hắn: “Đại thiếu gia... Nô tỳ... Nô tỳ hôm nay không tiện.”

Lời từ chối cũ rích. Hạ Liên vốn tưởng rằng nàng ta có thủ đoạn cao minh hơn chứ.

“Thân thể không tiện? Không sao.” Hạ Liên nắm cầm nàng ta: “Dùng miệng.”

Cầm Ngu Chiêu bị giữ chặt thì không giữ được nụ cười nữa, đôi mắt xinh đẹp hơi hồng lên, trong đó mơ hồ thấy nước mắt: “Cầu xin ngài...”

“Đừng làm ta nhắc lại lần thứ hai.”

Giọng nói của Hạ Ý lạnh như hàn băng.

Ngu Chiêu cúi người, những đầu ngón tay đưa ra định cởi đai lưng của hắn.

Còn chưa chạm đến đã bị hắn lạnh lùng đẩy ra.

“Đột nhiên không có hứng. Hiện tại, ngươi có thể rút.”

Ngu Chiêu cúi đầu: “Vâng, đại thiếu gia.”

Nói xong thì xoay người rời khỏi đình nghỉ mát.

Trước khi rời đi, hình như nàng ta đã nhìn thoáng qua vị trí Hạ Liên đứng.

Gần như Hạ Liên đã sắp nghi ngờ rằng nàng ta đã phát hiện ra mình.

Nhưng nàng ta chỉ nhìn từ xa xa rồi xoay người rời khỏi. Có lẽ là... không phát hiện.

Hạ Liên thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại, nàng chỉ cần chờ Hạ Ý rời khỏi là có thể lặng lẽ trở về.

Không ngờ, sau khi Ngu Chiêu vừa đi chưa được bao lâu thì Hạ Liên nghe thấy giọng nói trầm thấp của Hạ Ý truyền tới:

“Đi ra đi. Ta biết là muội.”

13. Chương 13: Ngu Chiêu 3

Hạ Liên nghe được lời Hạ Ý nói thì có chút kinh ngạc, hóa ra hắn đã phát hiện ra mình từ sớm rồi.

Mặt nàng lập tức đỏ rực lên, chân bước ra khỏi bóng râm.

“Không cần nói nhiều.”

Giọng nói của Hạ Ý không có chút tình cảm gì.

Đây quả thật ngoài ý liệu của nàng. Bị bắt gặp chuyện thế này mà chẳng có vẻ gì là lúng túng cả, vẫn lạnh lùng như cũ, dường như kẻ vừa bắt nạt nha hoàn kia không phải là hắn.

Nhưng trong lòng Hạ Liên cũng thầm nghĩ: Loại chuyện thế này, sao nàng có thể nói ra đâu!

Cho dù có lòng tan đồn đãi thì cũng xấu hổ mở miệng. Huống chi nàng cũng phải là người như thế.

“Ừm... Muội nhớ rồi.”

Chưa nói hết thì Hạ Ý đã xoay người rời khỏi đình nghỉ mát, Hạ Liên đưa mắt nhìn bóng dáng thon dài của hắn dưới ánh trăng dần dần đi xa.

Khi phục hồi tinh thần lại thì nàng cũng tự trở về phòng.

...

Hôm nay Hạ Liên tới vườn sau, còn chưa vào vườn thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Hạ Văn và Hạ Doanh.

“Lần này nàng ta thật quá đáng.”

Là giọng nói của Hạ Văn.

“Nàng ta” trong miệng hắn rốt cục là ai?

Là ai có thể khiến người ôn tồn tao nhã như Hạ Văn tức giận đến như vậy?

“Được rồi, lúc trước còn dám bỏ thuốc thì còn có việc gì mà ả ta không dám chứ?” Hạ Doanh lập tức đáp lại: “Lúc trước huynh chính là quá mức thương hương tiếc ngọc, còn kiên trì lưu lại tiện tỳ kia. Lần này cũng thế, muội thấy Ngu Chiêu kia cũng là đứa hồ ly tinh, ngay cả đại ca cũng bị mê hoặc.”

Nói tới đây thì Hạ Doanh không khỏi cảm thán một câu: “Nhưng đúng là có một khuôn mặt đẹp làm tiền vốn.”

Lúc này Hạ Liên đã vòng qua hòn non bộ vào sân nhỏ, trực tiếp gặp gỡ hai người.

“Tỷ tỷ, nhị ca.” Hạ Liên nhẹ nhàng cười một tiếng, nói tiếp: “Vừa nãy hình như nghe thấy nhị ca và tỷ tỷ nhắc tới Ngu Chiêu.”

Hạ Văn than nhẹ một tiếng: “Chuyện mấy ngày hôm trước. Ngày đó Oanh Nhi nói muốn ăn bữa khuya, bảo Ngu Chiêu tới phòng bếp tìm một ít thức ăn tối rồi thừa dịp bất ngờ đã đẩy nàng ấy vào phòng chứa củi cả đêm. Thế nhưng Ngu Chiêu lại không nhắc tới chuyện này một chữ nào hết, cuối cùng vẫn là Thúy Nhi nhìn thấy rồi báo cho ta, nếu không ta cũng không biết.”

Từ lời tự thuật của Hạ Văn thì Ngu Chiêu hiển nhiên là một cô nương chỉ biết yên lặng chịu đựng khi bị oan ức. Nàng ta không chịu phản kháng cũng sẽ không cáo trạng.

Hạ Liên không khỏi nhớ tới chuyện tối hôm đó trong đình nghỉ mát, Hạ Ý buông lời nhục nhã nàng ta. Khi đó, nàng ta cũng có dáng vẻ nhu nhược mặc người bắt nạt, dường như Hạ Ý có làm thế nào thì nàng ta cũng chịu vậy.

“Như vậy à...” Hạ Liên không biến sắc mặt: “Vậy Ngu Chiêu cô nương cũng thật quá đáng thương.”

“Đúng vậy, cho nên ta đã nói với đại ca, muốn Ngu Chiêu làm nha đầu thông phòng của ta, như thế thì Oanh Nhi cũng sẽ không bắt nạt nàng ấy nữa.” Dừng một chút lại nói: “Đương nhiên, đây chỉ là một thân phận mà thôi, tất nhiên ta sẽ không ép buộc nàng ấy làm bất cứ chuyện gì.”

Nó tới đây thì hình như trên khuôn mặt tuần tú của Hạ Văn hơi hồng lên.

“Như thế thì tốt, Ngu Chiêu có người che chở, chắc chắn Oanh Nhi sẽ không bắt nạt nàng ta nữa.” Hạ Liên và Hạ Doanh ngẫm hiểu với nhau, cũng đều có thể nhìn ra là Hạ Văn có ý với Ngu Chiêu, nếu như chỉ đơn thuần quan tâm thì sẽ không muốn nàng ta làm thông phòng.

Ba người tản bộ chốc lát trong vườn thì đột nhiên trời mưa, vì thế đều trở về phòng. Khi Hạ Liên trở lại, Hồng Đào thấy tóc nàng hơi ướt thì vội lấy nước nóng và quần áo mới cho nàng.

“Không cần phiền toái, ta không chiều chuộng như vậy đâu. Trước kia lúc ở huyện Thanh Thủy, có lúc còn chơi với Cốc Vũ ca ca ở ruộng, có lúc cũng gặp trời mưa, khi đó chúng ta đã cùng nhau chạy trong mưa...” Hạ Liên nhớ tới huyện Thanh Thủy, giống như trở lại những ngày mưa đó, dường như thời gian chưa từng trôi đi từ đó tới giờ: “... Ta không dễ bị bệnh như thế.”

“Vậy cũng không được. Lần trước Nhị tiểu thư ngài không đóng cửa sổ lúc nửa đêm, kết quả là bị phong hàn, bị đại thiếu gia biết rõ, đại thiếu gia đã dạy bảo nô tỳ một trận đấy!” Hồng Đào nhanh mồm nhanh miệng nói, nói xong thì đột nhiên gờ tay che miệng: “Ôi, đại thiếu gia đã phân phó là không được nói cho Nhị tiểu thư rồi mà.”

Hạ Liên nghi ngờ mình nghe lầm: “Em nói là... đại ca sao?”

“Vâng, đúng là đại thiếu gia đó, ngài ấy luôn sai người hỏi thăm tình hình của tiểu thư, hình như rất sợ ngài có gì không thoải mái khi ở đây.” Hồng Đào nghĩ rằng dù sao đã nói lộ ra rồi, không bằng cứ nói hết cho Hạ Liên, hơn nữa cũng không phải là chuyện gì không tốt.

Hạ Liên im lặng một lát, nhưng chỉ nhàn nhạt “Ồ” một tiếng.

Sau đó lại không nói gì nữa.

“Em cứ đi làm việc của mình đi.”

“Vâng, Nhị tiểu thư.” Hồng Đào đi thu quần áo giúp Thúy Nhi, Hạ Liên một mình ngồi trong phòng, nhớ tới lời nói vừa nãy của Hồng Đào.

Đó là hấn đang áy náy sao? Bởi vì chuyện nàng bị bắt cóc lúc trước?

Hạ Liên cũng không tin là Hạ Ý sẽ quan tâm nàng. Hấn không biết quan tâm bất cứ ai ngoại trừ bản thân hấn.

Mà hấn đối với nàng, đến cùng có mấy phần thật lòng mấy phần lạnh lùng thì chỉ sợ chỉ có hấn mới biết rõ ràng!

Hạ Liên lắc đầu, không nghĩ tới hần nữa.

...

Chuyện Ngu Chiêu bị Hạ Văn thu làm nha đầu thông phòng lan truyền rất nhanh trong Hạ phủ.

Có người hâm mộ, có người ghen tị nhưng càng nhiều là đang chờ xem kịch vui.

Dù sao, trong phòng Hạ Văn còn có một Oanh Nhi nữa.

Nhưng rất nhanh sau đó, Hạ gia đã xảy ra chuyện.

Ngày đó, lúc Hồng Đào đi ngang qua ao nhỏ thì thấy nước ao hơi đục ngầu, thế là gọi gia đình tới để xem là có chuyện gì.

Tiếp đó là một thi thể bị ngâm tới rửa nát bị vớt lên.

Thế mà lại là... Oanh Nhi.

Chuyện này đã làm những nha hoàn ở đó giật nảy mình, bởi thi thể của Oanh Nhi đã bị nước ngâm tới biến dạng, gò má vốn xinh đẹp đã biến thành dữ tợn đáng sợ như quái vật.

Hạ Văn nghe được chuyện này thì kinh ngạc không nguôi. Tuy rằng hần cũng không có nhiều tình cảm với Oanh Nhi, nhưng dù sao cũng là một sinh mệnh đang sống sờ sờ ra đó. Bỗng dưng nàng ta hương tan ngọc nát như vậy, hần cũng rất đau lòng.

Trên dưới Hạ phủ đều nói: Kẻ có động cơ hại Oanh Nhi nhất chính là Ngu Chiêu.

Nhưng căn cứ kết quả khám nghiệm tử thi thì Oanh Nhi chết vào giờ tý ngày hôm trước, khi đó, Ngu Chiêu có đầy đủ chứng cứ ngoại phạm.

Khi Hạ Văn nghe nói Ngu Chiêu có chứng cứ chứng minh không ở đó thì phản ứng đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh sau đó lại như bị nghẹt thở khi nghe tin...

“Khi đó Ngu Chiêu... đang ở... trong phòng đại thiếu gia.”

...

Người trong Hạ phủ đều nói: Oanh Nhi tự mình rơi xuống nước, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Hạ Liên lại cảm thấy, cái chết của Oanh Nhi không đơn giản như vậy. Hơn nữa, cho tới bây giờ thì nàng vẫn cảm thấy Ngu Chiêu có vấn đề.

Nàng ta có chứng cứ ngoại phạm, như thế chỉ khiến Hạ Liên thấy nàng ta thêm đáng sợ mà thôi.

Hạ Ý sẽ không giả tạo chứng cứ thay Ngu Chiêu, kết quả khám nghiệm tử thi cũng không sai lầm, cho nên giải thích duy nhất là...

Ngu Chiêu có nội ứng trong phủ.

Nàng ta, không chỉ có một mình.

Mà gần một năm qua, Hạ phủ cũng chưa từng tuyển đầy tớ mới. Nếu thật sự là Ngu Chiêu đến Hạ phủ là có dụng ý khác thì ít nhất, hơn một năm trước, khi mà Hạ Tông Nguyên vẫn còn trong phủ thì nàng ta cũng đã có người nằm vùng trong phủ rồi.

Thế thì thật đáng sợ.

Nhưng ngoài dự đoán lại là thái độ của Hạ Ý.

Hình như Hạ Ý cố ý muốn áp sự kiện này xuống, cũng không phái người tra xét kỹ mà chỉ dùng “chứng cứ” để giải thích cho cái chết của Oanh Nhi là ngoài ý muốn, chứ tuyệt đối không có nửa phần quan hệ với Ngu Chiêu.

Đến tận cùng thì liệu hẳn có bị sắc đẹp của Ngu Chiêu mê hoặc hay không, Hạ Liên vẫn không thể xác định. Cho dù đêm đó, Ngu Chiêu xuất hiện ở trong phòng Hạ Ý thì cũng chẳng thể nói nên được điều gì. Mặt ngoài không tra xét cũng chưa chắc đã không tiến hành điều tra ngầm. Dù là thế nào thì nàng cũng chẳng thể đoán được tâm tư của Hạ Ý.

Nhưng sau mấy ngày vẫn liên tục chú ý Ngu Chiêu, trực giác nói cho nàng biết, Ngu Chiêu có khả năng còn có hành động tiếp theo.

Vài ngày sau, Ngu Chiêu nói là muốn ra ngoài mua một ít đồ trang sức. Trước khi đi, Hạ Liên giả vờ tản bộ ở gần cửa nhưng thật ra là để quan sát hành trang ra cửa của nàng ta.

Nàng không muốn đánh rắn động cỏ nên không theo dõi đằng sau, nhưng nếu quan sát đủ cẩn thận thì

cũng có thể phát hiện ra một số vấn đề.

Ví dụ như, lúc Ngu Chiêu trở lại, mép váy hơi ẩm ướt.

Thời tiết hôm nay sáng sủa, không có một giọt mưa nào. Từ Hạ phủ tới phố Nam cũng không cần đi thuyền qua sông.

Nếu như nàng ta an phận như lời nói, chỉ đi phố Nam mua đồ sang sức rồi trở lại, vậy thì nàng ta chẳng có cơ hội nào khiến cho mép váy bị ướt như thế cả.

Cho nên... sau khi Ngu Chiêu ra phủ, e rằng, nơi nàng ta đi không phải là phố Nam.

14. Chương 14: Ngu Chiêu

Sau khi Oanh Nhi chết chưa được bao lâu, trong Hạ phủ bắt đầu xuất hiện rất nhiều chuyện lạ.

Không chỉ một người nói, lúc nửa đêm trông thấy một bạch y nữ tử lảng vảng ở bờ hồ mà Oanh Nhi chết. Nếu có ai dẫn theo đèn lồng tới thì lại bỗng nhiên không thấy bóng dáng đó đâu.

Nhưng trong giây phút xoay người đi thì lại cảm giác có một tia gió mát ở sau lưng, thổi sau lưng khiến người rợn cả tóc gáy lên.

Người Hạ phủ đều nói, là hồn ma Oanh Nhi tới đòi mạng.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, lòng người trên dưới Hạ phủ bàng hoàng, ngay cả Hạ Văn và Hạ Doanh cũng bắt đầu tin tưởng, không dám tản bộ buổi tối như trước nữa, cho dù đi thì cũng sẽ trở về phòng trước chạng vạng.

Theo Hạ Liên quan sát, sau khi truyền ra việc hồn ma Oanh Nhi thì toàn bộ Hạ phủ, cũng chỉ có hai người là cực lạnh nhạt.

Một người là Hạ Ý, mà còn lại chính là Ngu Chiêu.

Những người khác vốn cũng tưởng rằng, Ngu Chiêu sẽ là người sợ hãi hoảng loạn nhất, bởi vì nếu Oanh Nhi thực sự là chết oan thì Ngu Chiêu có hiềm nghi lớn nhất. Nhưng phản ứng của Ngu Chiêu đối chuyện này vô cùng tự nhiên, chỉ bảo là oan có đầu nợ có chủ, nếu nàng ta thật sự oan uổng thì có thể đi tìm người hại nàng ta, tội gì khó xử người vô tội.

Phản ứng của Ngu Chiêu quá bình thường, bình thường đến mức có chút không bình thường.

Hạ Liên bắt đầu nghi ngờ, tất thấy những chuyện này có phải là thủ thuật che mắt của Ngu Chiêu hay không, kẻ giết người là nàng ta, giả thần giả quỷ cũng là nàng ta.

Nhưng nếu nàng ta làm thế thì vì mục đích gì chứ?

Không lâu sau đó đã có đáp án.

Ngày đó, Hạ Văn đột nhiên đề nghị Hạ Ý: “Hiện tại cả Hạ phủ đều đắm chìm trong những lời đồn ma quái, tâm thần mọi người có chút không tập trung, chi bằng mời đạo sĩ làm phép, không quản nó là thật hay giả, cứ ổn định lòng người trước đã.”

Khi đó, Hạ Liên và Hạ Doanh cũng ở đó. Lúc đầu Hạ Doanh không nghĩ tới chuyện đó, nhưng nàng ta đồng ý ý kiến của Hạ Văn, mời đạo sĩ cũng chỉ mất vài đồng tiền, coi như là mua sự an tâm đi. Nhưng Hạ Liên lại bắt đầu cảm thấy không thích hợp.

Hạ Văn tin vào cái này từ khi nào nhỉ?

Tử không nói quái lực loạn thần, mà Hạ Văn là người từng đọc rất nhiều sách thánh hiền.

Chưa kịp suy nghĩ tỉ mỉ thì Hạ Ý đột nhiên mở miệng.

“Tìm đạo sĩ tới, chỉ sợ cũng phải tốn chút thời gian.”

Giọng nói hần vãn nhàn nhạt, không nghe ra chút tình cảm nào trong đó. Nhưng lời hần nói thế... chẳng lẽ là đồng ý?

“Cũng đúng lúc, hôm qua Ngu Chiêu đã nói với đệ, nàng ấy vừa hay biết một đạo sĩ, ở quê quán của nàng ấy được tôn là thiên sư, người ta gọi là đại sư Không Duyên. Chi bằng, chúng ta mời vị đại sư này đến Hạ phủ cúng bái, trừ tà tránh họa, cũng để an lòng người trên dưới Hạ phủ.”

Nghe thế thì trong lòng Hạ Liên lập tức hiểu rõ.

Nếu nàng không đoán sai thì chủ ý mời đạo sĩ làm phép này nhất định là do Ngu Chiêu nghĩ thay Hạ Văn.

Còn vị đại sư Không Duyên này...

Không thể nghi ngờ là đồng đảng của Ngu Chiêu. Chỉ sợ là, Ngu Chiêu bày mưu tính kế là để cho người

này có cơ hội vào Hạ phủ.

“Thế à.” Đôi mắt Hạ Ý sắc bén không có chút rung động nào: “Vậy việc này giao cho Ngu Chiêu đi.”

“Ừm, Ngu Chiêu nhất định sẽ không khiến đại ca thất vọng đâu.” Khuôn mặt tuần tú trắng nõn của Hạ Văn có chút hồng lên, nhưng chẳng mấy chốc lại biến mất.

Hạ Liên không đổi sắc mặt, chỉ quay đầu nhìn Hạ Ý, mắt phượng của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, đồng tử đen kịt xen lẫn sương mù, khiến nàng không đoán ra được.

...

Buổi chiều, Hạ Liên và Hạ Văn cùng tản bộ về. Bởi vì chuyện Oanh Nhi, Hạ Văn kiên trì muốn đưa Hạ Liên về tận cửa phòng, cho dù bây giờ mặt trời chưa lặn, trời vẫn còn sáng.

Hạ Liên không tiện từ chối ý tốt của Hạ Văn nên đã đồng ý. Hai người đang đi thì bỗng thấy một bóng lưng yếu điệu.

Là Ngu Chiêu.

Hạ Văn thấy Ngu Chiêu thì định gọi nàng ta từ xa xa, nhưng lại nhận ra hướng nàng ta đi có chút không thích hợp.

Hướng đó... là hướng tới phòng Hạ Ý.

Gương mặt tuần tú của Hạ Văn chìm xuống trong nháy mắt.

Lòng Hạ Liên cũng đột nhiên chìm xuống, chuyện nàng lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra. Nàng có thể cảm giác được, Hạ Văn có ý với Ngu Chiêu. Nhưng Ngu Chiêu vẫn cùng Hạ Ý có chút dây dưa không rõ.

Mấy ngày trước đây, Oanh Nhi chết vào ban đêm, mà khi đó Ngu Chiêu ở trong phòng Hạ Ý.

Hạ Văn chưa từng mở miệng nhắc tới chuyện này, nhưng trong lòng hắn thật ra vẫn luôn ghi nhớ. Hắn không ngừng tự an ủi mình, không ngừng tự nhủ với bản thân, có lẽ đại ca gọi nàng ấy tới chỉ vì dặn dò chuyện gì đó.

Nhưng... có chuyện gì dặn dò, lẽ nào cứ phải dặn dò vào buổi tối sao? Còn là tối muộn nữa!

Trong ngực Hạ Văn dâng lên một cơn tức giận vô danh, không biết nó đến từ đâu. Hắn vừa định xông qua

hỏi cho rõ ràng thì lại bị Hạ Liên kéo lại ống tay áo: “Nhị ca, trước đừng xúc động.”

Hạ Văn điều chỉnh hô hấp: “Tiểu Liên... Hay là, chúng ta qua đó xem một chút.”

“Ừm.”

Hạ Liên đương nhiên biết rõ, hiện tại để Hạ Văn đi qua “xem một chút” cũng không phải là ý kiến hay, nhưng rõ ràng là nàng không ngăn được hắn. Chỉ một nha đầu mà thôi, ở những nhà phú quý khác, thiếu gia muốn một đứa nha đầu thì có thể làm gì được chứ? Nhưng bây giờ, Hạ Văn đang rất tức giận, bởi vì hắn thật sự có tình cảm với Ngu Chiêu.

Hạ Văn ghen vì Ngu Chiêu.

Trong lòng Hạ Liên đột nhiên dâng lên dự cảm xấu.

Hai người tới cửa, Ngu Chiêu đã ở trong phòng Hạ Ý.

Do dự thật lâu, Hạ Văn cũng không dám tới gần cánh cửa kia. Hắn không dám nhìn, cũng không dám nghe, sợ chuyện xảy ra bên trong sẽ làm hắn tan nát cõi lòng.

Lúc này, trong phòng có âm thanh truyền tới, là giọng nói của Ngu Chiêu.

“Đại thiếu gia... Nô tỳ, nô tỳ hiện tại dù sao cũng là thông phòng của Nhị thiếu gia, như thế chỉ sợ không tốt lắm...”

Giọng nói kia yếu đuối nhu nhược, tự dưng làm cho người ta thương tiếc. Cách một cánh cửa, Hạ Liên cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Ngu Chiêu lúc này – giống y đúc đêm hôm đó, dưới ánh trăng trong đình nghỉ mát – đầm đìa đáng yêu nhưng càng thêm mê người.

“Cởi.” Giọng nói của Hạ Ý vẫn lạnh lùng như cũ: “Đừng để ta phải nhắc lại.”

Nghe thế thì Hạ Văn cũng không nhịn được nữa, Hạ Liên không kịp ngăn cản thì đã thấy hắn phá cửa mà vào.

“Đại ca! Huynh không thấy là huynh làm thế rất quá đáng sao?!”

Cửa bị đẩy ra, Hạ Liên thấy Ngu Chiêu đang quỳ trước người Hạ Ý, quần áo không chỉnh tề, hai tay che ngực, lộ ra bắp vai trắng như tuyết và cánh tay như ngọc, đôi mắt trong suốt ẩm ướt, gò má ửng đỏ, cắn môi anh đào.

Hạ Ý thì lại ăn mặc chỉnh tề, đai lưng vẫn hoàn hảo trên người. Xem ra, bọn họ cũng không làm gì.

Nhưng tình cảnh này đã làm Hạ Văn không chịu nổi rồi.

Một tay hắn kéo Ngu Chiêu, cởi xuống áo ngoài khoác lên người nàng ta, che kín cảnh xuân. Sau đó thì nghiêm túc nói với Hạ Ý: “Đại ca, Ngu Chiêu đã là.. là nữ nhân của đệ! Về sau, hi vọng huynh có thể tôn trọng nàng ấy một chút.”

Hạ Liên yên lặng nhìn xem ở bên cạnh, đây là lần đầu tiên nàng thấy Hạ Văn nói chuyện như thế này với Hạ Ý.

Hạ Văn từng nói, đại ca là người hấn ngưỡng mộ nhất trên đời, thậm chí, hắn sùng bái đại ca còn hơn cả phụ thân mình.

Hạ Ý dù lạnh lùng vô tình nhưng rất mạnh mẽ, có thể bắt lấy hết thấy những điều huynh ấy muốn. Cho tới bây giờ, sự tồn tại của Hạ Ý trong lòng của Hạ Văn giống như thần vậy.

Cho đến, giờ khắc này.

Lần đầu tiên, Hạ Văn chống đối Hạ Ý.

Vì một nữ nhân.

Một nữ nhân tên là Ngu Chiêu.

Hạ Liên nghiêng đầu, chỉ thấy Ngu Chiêu sụp mắt xuống, nàng không thấy rõ lắm vẻ mặt của nàng ta.

“Đưa ả ra ngoài.”

“Ngu Chiêu, chúng ta đi.” Hạ Văn kéo tay Ngu Chiêu ra khỏi phòng, chỉ nhìn bóng lưng cũng biết là hắn đang tức giận.

Trong phòng rơi vào yên lặng, chỉ còn lại Hạ Ý và Hạ Liên.

Hạ Ý đưa lưng về phía Hạ Liên, bóng dáng thon dài hình như có chút thê lương, nhưng nàng nghi ngờ đó chỉ là ảo giác của mình.

“Đại ca, muội cũng... về phòng trước.”

Hạ Liên ở lại đây cũng lúng túng, nàng vốn cũng chỉ là đến cùng Hạ Văn. Nàng vừa định xoay người rời khỏi phòng thì lại nghe thấy một âm thanh trầm thấp truyền ra...

“Trong lòng muội, có phải ta rất đáng hận hay không?”

Bước chân Hạ Liên ngừng lại, trong nháy mắt, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên hàng ngàn suy nghĩ. Nàng không biết hẳn ám chỉ điều gì, có lẽ chỉ là chuyện Mã gia, hoặc giả là chuyện Ngu Chiêu.

“Đại ca nghĩ nhiều rồi.”

Hạ Liên chỉ đáp lại nhàn nhạt một câu rồi lập tức rời khỏi phòng, không quay đầu lại.

Hạ Liên đi rồi, Hạ Ý chậm rãi nghiêng người, ánh sáng buổi chiều dịu dàng rơi trên sườn mặt của hắn, rót vào đôi mắt lạnh lùng của hắn một tia sáng dịu dàng, giống như dòng suối được hòa tan từ hàn băng.

Ánh mắt hắn xuyên qua cửa sổ đang mở, vẫn luôn nhìn về phía tiểu viện độc lập bên này.

Chỗ đó có một hàng thúy trúc, màu sắc tràn đầy sinh cơ, lá trúc bị gió thổi trông càng thêm ôn nhu dưới ánh chiều tà.

...

Thành Bắc, đình giữa hồ.

Ngu Chiêu ngồi đối diện với một hắc y nam nhân đeo mặt nạ.

“Khuôn mặt này, ngươi còn hài lòng chứ?” Nam nhân nhìn mặt Ngu Chiêu chăm chăm, nhếch môi cười: “Ngay cả ta cũng không nhìn được muốn nhìn thêm vài lần.”

“Hài lòng, có thể khiến cho đa số nam nhân trong thiên hạ ái mộ.” Ngu Chiêu bỏ khăn che mặt xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ: “Chỉ tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì...”

“Đáng tiếc, còn chưa đủ để chinh phục Hạ Ý.”

Nam nhân cười: “Ngươi nên biết, trên thế gian này, không có bất kỳ nữ tử nào có thể khiến Hạ Ý động tâm.” Nói xong, lại bổ sung một câu: “Ta nghĩ là tiên nữ cũng không thể.”

Ngu Chiêu cười lạnh: “Cho nên, lúc vừa bắt đầu, mục đích của ta cũng không phải là hấn.”

“Ta biết rõ.” Nam nhân lộ ra vẻ ái muội: “Nhìn từ mặt ngoài là người dùng mỹ nhân kế với Hạ Ý, nhưng trên thực tế, đối tượng thật sự mà người muốn câu dẫn căn bản không phải là Hạ Ý, mà là Hạ Văn.”

“Người rất thông minh.” Đôi mắt đẹp của Ngu Chiêu xoay chuyển: “Ta khiến hấn động tâm là điều không dễ dàng gì, nhưng khiến hấn nhục nhã ta còn không dễ dàng hay sao? Ta chính là muốn hấn nhục nhã ta, còn muốn cho Hạ Văn nhìn thấy tận mắt.”

“Người chơi kế huynh đệ ly gián này không tệ.” Về mặt nam nhân trở nên tỉnh mạch: “Nhưng người có nghĩ tới hay không, Hạ Ý cũng có không phải là Hạ Văn, Hạ Văn có thể bị người đùa giỡn xoay quanh như kẻ ngốc, nhưng Hạ Ý là kẻ có thủ đoạn. Đùng để bản thân tiền mất tật mang đó.”

Nói đến đây thì Ngu Chiêu đột nhiên khép hờ mắt: “Hạ Ý đã bắt đầu nghi ngờ ta rồi.”

Nam nhân không thêm nói lòng vòng: “Từ thời khắc người xuất hiện ở hội chùa thì hấn cũng đã nghi ngờ người rồi – hoặc là, sớm hơn.”

“Vậy thì thế nào?” Ngu Chiêu cười lạnh: “Ta chưa từng nghĩ tới toàn thân mà lui, cho dù không thể lật đổ hấn, ta cũng muốn khiến hấn bị hoàn toàn cô lập. Ta thà rằng... tự tổn hại ba nghìn, khiến hấn bị 100 thương tổn.”

Nam nhân lắc đầu: “Chỉ sợ là người tổn hại ba vạn nhưng cũng chẳng thể gây ra thiệt hại gì cho hấn được.”

“Vậy chúng ta cứ chờ xem.” Ngu Chiêu lạnh lùng nhìn nam nhân rồi đứng dậy, quay người định bỏ đi.

“Đúng rồi.” Nam nhân đột nhiên gọi lại Ngu Chiêu: “Người có muốn nghe một câu chuyện xưa không?”

Ngu Chiêu dừng bước nhưng không quay đầu lại.

“Mười tám năm trước, lúc hai thế lực xảy ra chiến tranh thâm thù oán lẫn nhau, bên Giáp thắng, giết sạch tất cả người bên Ất. Nhưng khi đó, thê tử của lão đại bên Ất mang thai, còn có một nữ nhi mười tuổi. Về sau, lão đại phương Giáp tha mạng cho ba mẹ con ấy, nhưng những người khác, không một ai may mắn thoát khỏi.”

Ngu Chiêu nắm chặt tay, móng tay đâm thủng cả lòng bàn tay, môi bị cắn trắng bệch.

Đây không phải là một câu chuyện, đây là chuyện chân thật. Lão đại bên Giáp tên là Hạ Tông Nguyên, đứa bé trong bụng nữ nhân kia tên là Ngu Chiêu.

Hạ Tông Nguyên giết phụ thân Ngu Chiêu, cho dù lúc trước lưu lại mạng cho mẹ con nàng, nhưng thù giết cha không đội trời chung!

“Người đến cùng muốn nói gì?” Sắc mặt Ngu Chiêu càng thêm âm lãnh.

“Ta muốn nói là, lúc trước mẹ con người có thể may mắn thoát chết, là vì Hạ Tông Nguyên tuy giết người vô số nhưng ông ta có một nguyên tắc, đó là bất cứ lúc nào cũng không giết nữ nhân.” Nam nhân đứng dậy, quay lưng lại: “Nhưng là, hiện tại ta nhất định phải nhắc nhở người...”

Giọng nói hần trở nên nghiêm túc, nói từng chữ một với Ngu Chiêu.

“Trong những nguyên tắc của Hạ Ý, cũng không có điều này.”

15. Chương 15: Ngu Chiêu 5

Dưới sự tiến cử của Ngu Chiêu, đại sư Không Duyên bị “mời” vào Hạ phủ để siêu độ cho Oanh Nhi.

Ngoài dự liệu của Hạ Liên là, đại sư Không Duyên là một nam tử trẻ tuổi. Lúc trước nàng vẫn tưởng là, được gọi là đại sư thì nhất định là một lão nhân đức cao vọng trọng.

Trên mặt hần che mặt nạ, không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt. Hạ Liên đoán hần còn trẻ tuổi là bởi vì giọng nói của hần rất trong trẻo, hơn nữa dáng người thon dài cao ngất, gần như cao bằng Hạ Ý.

Hạ Doanh rất tò mò khuôn mặt dưới mặt nạ của hần, Ngu Chiêu lại giải thích: “Đại sư Không Duyên từng có một lần ngoài ý muốn mà bị phá hủy dung nhan, cho nên vẫn mang mặt nạ, nhiều năm qua chưa từng tháo xuống.”

Hạ Doanh nghe vậy mới thôi.

Đại sư Không Duyên bắt đầu làm siêu độ trông rất thật, thấp nhang, rung chuông chiêu hồn, ánh nến lúc sáng lúc tối. Hạ Liên im lặng ngồi ở một bên, nhìn hần ta vung kiếm gỗ đào, không biết tại sao, ánh mắt nàng bất giác nhìn sang Hạ Ý.

Không ngờ lại bắt gặp phải ánh mắt của hần.

Không ngờ là hần... cũng đang nhìn mình.

Chỉ trong chớp mắt, Hạ Liên chuyển mắt, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía đại sư Không Duyên.

Tiếp theo, kiếm gỗ đào chỉ vào Ngu Chiêu.

Ngư Chiêu mặt không đổi sắc, chỉ im lặng nhìn.

Mọi người ngừng thở, trầm nghĩ trong lòng: hướng chỉ của kiếm gỗ đào trong tay đại sư Không Duyên, chẳng lẽ đang ám chỉ điều gì?

Tỷ như, có quan hệ tới cái chết của Oanh Nhi.

Rất nhanh, cổ tay Không Duyên lại chuyển động, mũi kiếm chỉ sang Hạ Văn ở phía bên phải Ngư Chiêu.

Mắt mọi người nhìn theo hướng của kiếm gỗ đào, cũng chuyển từ Ngư Chiêu tới Hạ Văn.

Hạ Văn lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn thoáng qua Ngư Chiêu ở bên cạnh, lại liếc nhìn Không Duyên.

Kiếm gỗ đào tiếp tục dịch chuyển, tiếp đó lại chỉ vào hướng Hạ Doanh.

Cứ như vậy, Không Duyên nắm kiếm trong tay, bắt đầu từ Ngư Chiêu, theo thứ tự hướng phải xoay một vòng tròn, tất cả mọi người ở đây đều bị kiếm chỉ qua một lần, cuối cùng, dừng lại ở người bên trái Ngư Chiêu – Hạ Liên.

Nếu như Ngư Chiêu là bắt đầu, vậy thì Hạ Liên chính là người cuối cùng trong vòng tròn.

Hiện tại, kiếm gỗ đào của Không Duyên chỉ hướng Hạ Liên.

Hạ Liên ngược mắt, đối mắt với Không Duyên.

Nàng không biết dung nhan của Không Duyên dưới mặt nạ như thế nào, nhưng nàng có thể nhìn thấy hai mắt hắn – đuôi mắt khẽ nhếch lên thành mắt hoa đào, bất cứ lúc nào đều trông như liếc mắt đưa tình.

Nếu không phải nghe Ngư Chiêu nói là khuôn mặt dưới mặt nạ của hắn đã bị hủy, nàng nhất định sẽ cam thấy, dưới mặt nạ bạc của hắn giấu một dung nhan trẻ tuổi tuấn mỹ độc nhất vô nhị.

Nhưng bây giờ Hạ Liên cũng không có tâm trạng mơ màng gì cả.

Bởi vì kiếm gỗ đào của Không Duyên đã chỉ vào nàng rất lâu, lâu hơn so với người khác.

Càng đáng hận là, nàng nhìn thấy sự vui vẻ mơ hồ trong đôi mắt đào hoa của hắn.

Khi những người khác xì xào bàn tán, kẻ quá khích còn bắt đầu nghị luận: “Lẽ nào người hại chết Oanh Chi lại là Nhị tiểu thư?” những lời nói vô căn cứ này. Hấn vẫn ra vẻ như chưa từng nghe thấy, chỉ yên lặng nhìn thẳng vào mắt nàng, như cười như không. Không hiểu sao nàng lại cảm thấy, trong ánh mắt này ẩn ẩn mang theo một loại tâm tình...

Đùa giỡn.

Đúng, đùa giỡn.

Vị được tôn xưng là “thiên sư” này, một bên phô trương thanh thế làm phép trong Hạ phủ, một bên còn dùng ánh mắt đùa giỡn Nhị tiểu thư Hạ gia.

Hạ Liên trợn mắt nhìn hấn một cái, vừa định quay đầu sang chỗ khác thì hấn lại động.

Không Duyên đột nhiên bay trên không trung, khi rơi xuống đất thì đã biến thành tư thế đưa lưng về phía Hạ Liên.

“Mời các vị yên tâm, vừa rồi bản đạo đã câu thông với Oanh Nhi cô nương, Oanh Nhi cô nương nói là, đêm đó nàng ta đúng thật là vô ý rơi xuống nước, cũng không có tiểu nhân hại nàng ta, nàng ta chỉ là lưu luyến Hạ phủ, cho nên mới hiện thân ở ban đêm. Hiện tại được ta khuyên, nàng ta đã đầu thai chuyển thế, Hạ phủ cũng trở lại yên bình rồi.”

Không Duyên nói rất nghiêm trang, nếu không có ánh mắt đùa giỡn lúc trước kia, nàng cũng muốn tin.

Đại sư gì chứ, rõ ràng chính là kẻ lừa đảo!

Không Duyên nói xong, đột nhiên xoay người, có ý khác nhìn thoáng qua Hạ Liên.

“Vị tiểu nương tử này... Bản đạo có chuyện muốn nói riêng với ngài, không biết có thể tìm một chỗ nói chuyện không?”

“Ta?” Hạ Liên tức giận: “Ta rất tốt, cũng không cần làm phiền đại sư nhọc lòng đoán mệnh cho ta.”

“Lời ấy sai rồi.” Không Duyên thở dài một tiếng: “Vị tiểu thư này, rất nhiều việc, chưa chắc ngài đã khám phá ra được, nhưng bản đạo có thể đề điểm chút ít cho ngài.”

“Thế à, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Hạ Liên đột nhiên muốn biết, đến cùng thì trong hồ lô của Không Duyên này muốn bán thuốc gì. Hấn và Ngu Chiêu là đồng bọn là điều không thể nghi ngờ rồi, Ngu Chiêu hao phí tâm tư giúp hấn vào Hạ phủ, nhất định là còn có kế hoạch tiếp theo. Đã vậy thì chi bằng xem, đến cùng thì hấn muốn diễn vở kịch gì.

Hơn nữa, nếu hấn đã đề xuất lời này trước mặt tất cả mọi người thì chắc chắn sẽ không dám làm gì quá đáng.

“Tiểu nương tử đúng là thông tình đạt lý.” Không Duyên nói xong, tay đưa ra với những người khác tỏ ý “mời”: “Vậy làm phiền các vị thí chủ tạm thời tránh một chút. Yên tâm, bữa đạo tuyệt đối sẽ không mạo phạm vị tiểu nương tử này.”

Sau khi những người khác rời phòng, Hạ Liên có chút đề phòng nhìn Không Duyên.

Không Duyên đột nhiên nhếch môi cười: “Sao thế, sợ ta ăn người à.”

Hạ Liên có chút lạnh nhạt đáp lại: “Tiểu nữ có thói quen sợ người lạ.”

Không Duyên tiến một bước lên phía trước, kéo gần khoảng cách hai người lại: “Đó là người chưa hiểu ta, nếu người hiểu ta thì không những sẽ không sợ ta, không chừng còn yêu ta nữa đấy.”

Khi đó Hạ Liên quả thật phải nghi ngờ mình nghe lầm, đây là... lời được nói ra từ trong miệng một vị được gọi là đại sư sao?!

Quả thật là không thể nói lý.

“Tại sao lại tỏ ra kinh ngạc.” Không Duyên nhếch môi tiếp tục kè sát nàng: “Chẳng phải người đã sớm cho rằng, ta căn bản không phải là đại sư gì, chỉ là đồng bọn phối hợp diễn trò với Ngu Chiêu mà thôi sao.”

Trái tim Hạ Liên dường như đập lỗ một nhịp, không biết do hấn quá mức kè sát mình, hay bởi vì bị hấn đoán trúng suy nghĩ. Nàng cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, vừa định xoay người lại, hấn lại duỗi tay ra giữ tay nàng. Nhưng vì nàng xoay người quá nhanh nên hấn chỉ bắt được ống tay ống của nàng.

“Người không cần sợ ta, ta không phải là người xấu. Ít nhất... Ta không tệ hơn đại ca của người đâu.” Hấn kéo ống tay áo của nàng: “Tên thật của ta cũng không phải là Không Duyên.”

“Người tên gì cũng chẳng có quan hệ gì đến ta.” Hạ Liên lạnh lùng rút tay về: “Nhưng nếu người dám làm gì bất lợi cho Hạ gia, ta sẽ...”

Mắt hoa đào của nam tử như cười như không: “Sẽ làm thế nào? Lấy thân báo đáp?”

Hạ Liên thấy hấn lại đùa giỡn mình, lập tức vừa xấu hổ vừa giận giữ, mặt đỏ lên: “...Đại sư, mời chú ý lời nói và hành động của ngài!”

Hấn còn muốn tiến lên một bước, bỗng nhiên lại có một miếng “ám khí” bay ra, hấn xoay người vừa trốn

thì bỗng chốc đã kéo ra khoảng cách với Hạ Liên.

Lòng Hạ Liên đột nhiên run lên, là ai?

Nhìn sang hướng cạnh cửa, chỗ đó lại trống tuếch.

Trong nháy mắt nam tử rơi xuống đất, một hòn đá nhỏ cũng rơi trên mặt đất.

“Có chút thú vị.” Nam tử đột nhiên lộ ra nụ cười như có chút suy nghĩ. Đây là lần thứ hai hắn nhận được “ám khí”, lần đầu là khi hắn dùng kiếm gỗ đào chỉ vào Hạ Liên.

Hắn cũng không có lòng đùa giỡn Hạ Liên, vốn chỉ định thăm dò nàng, nhưng không ngờ bản thân hắn bình thường có thói trăng hoa, mà Hạ Liên lại là một nữ tử nội liễm cổ điển, thế nên đã chọc gai nhọn không vui.

Nhưng thật sự ngoài ý muốn là, hai lần, đều có người che chở nàng trong bóng tối.

Người kia, dùng phương thức “trầm mặc” cảnh cáo hắn, không được có ý đồ gì với nàng.

Thật thú vị.

“Người đến cùng là ai?”

“Tóm lại ta không phải là người mà nàng nghĩ.” Giọng nói của hắn có chút thâm ý: “Nếu không, không chỉ nàng mà tất cả người trên dưới Hạ phủ, hiện tại chỉ sợ đã đều ngã xuống rồi.”

Hạ Liên khẽ chau mày lại: “Người có ý gì?”

Nam tử lại cười không đáp, hỏi: “Nàng có muốn xem một màn kịch vui hay không?”

“Vở kịch vui?”

“Đi theo ta.”

Hạ Liên vẫn luôn rất đề phòng với người này, nhưng lại muốn biết hắn và Ngu Chiêu định làm gì. Nhìn từ biểu hiện lúc nãy của hắn thì hình như hắn không thể hoàn toàn được coi là người của Ngu Chiêu. Huống chi đây là Hạ phủ, nha hoàn đầy tớ khắp nơi, giữa ban ngày ban mặt, có cho thì chắc hắn cũng chẳng dám làm gì.

Nam tử xoay người rời khỏi phòng. Hạ Liên theo sau, nhưng vẫn luôn giữ một khoảng cách an toàn. Nhưng nàng tuyệt đối không đoán được, nơi cuối cùng hắn dừng lại đúng là gian phòng đó.

Cách một đoạn bàn đá xanh và đường nhỏ, dường như nàng có thể ngửi được mùi hương thơm ngát của lá trúc. Là ở chỗ đó, trong tòa tiểu viện độc lập này trồng một hàng thúy trúc, màu xanh lục đến giờ chưa từng phai màu.

“Đây là...”

Hạ Liên không biết tại sao hắn muốn dẫn nàng tới chỗ này, bởi vì nơi này là cấm địa Hạ phủ. Từ ngày đầu tiên bước vào Hạ phủ, Hồng Đào đã nói với nàng, chỗ này không ai được phép đặt chân tới, ngoại trừ Hạ Ý.

“Nàng có muốn biết... bí mật liên quan tới tiểu viện này hay không?”

16. Chương 16: Trúc 1

Đã là hoàng hôn, bóng trúc loang lổ dưới ánh sáng màu quất nhu hòa của ánh chiều tà.

Cỏ dại trong viện phát triển, nhưng đường nhỏ vẫn sạch sẽ sáng ngời như mới. Cuối con đường là căn phòng độc lập đó, lấp đầy ký ức bụi bặm.

Hai người ngồi trong tiểu viện, một nam một nữ, bóng dáng bọn họ bị ánh nắng kéo dài.

Là Hạ Ý và Ngu Chiêu.

Sắc mặt Ngu Chiêu có chút tái nhợt. Hình như nàng ta đang đợi cái gì đó, giống như, có chút chuyện phải xảy ra rồi, có chút người nên xuất hiện ở đây rồi nhưng lại vắng mặt.

Điều này khiến nàng ta có chút nôn nóng bất an.

Nhưng nàng ta che giấu cực tốt.

Đặc biệt là đối mặt Hạ Ý.

Nhưng ánh mắt Hạ Ý vẫn liên tục dừng lại trước hàng thúy trúc kia.

“Không biết... vì sao đại thiếu gia lại dẫn nô tỳ tới đây.” Trầm mặc một lát, Ngu Chiêu dẫn đầu mở miệng:

“Nghe Thúy Nhi tỷ tỷ nói, nơi này hình như là cấm địa Hạ phủ, trước giờ đại thiếu gia chưa từng cho phép bất cứ người nào đi vào tiểu viện này.”

Vẻ mặt nàng ta ngây thơ vô tội, giống như một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, đang dè dặt hỏi một chuyện làm mình tò mò.

“Đúng là không cho phép những người khác tiến vào.” Hạ Ý nghiêng đầu, đột nhiên kề sát lỗ tai Ngu Chiêu, động tác giống như ái muội, phối hợp với lời nói cũng ái muội: “Nhưng ngươi là ngoại lệ.”

Nếu như không phải là lời nói và ánh mắt của hắn đều lạnh như băng, Ngu Chiêu cơ hồ đã nghi ngờ rằng, vừa nãy là lời tình ý triền miên của tình lang đang thì thầm bên tai mình.

Đáng tiếc là không phải.

“Vào đi.”

Giọng nói của hắn không cho phép cự tuyệt, mang vẻ cưỡng chế.

Ngu Chiêu đi theo hắn vào phòng. Nàng ta có thể cảm nhận được hơi thở cổ xưa đập vào mặt, hỗn hợp với hương vị bụi bặm.

Trong phòng chỉ có một giường lớn, một cái bàn, ngoài ra thì trống tuếch.

Không, không thể nói là trống tuếch được.

Ít nhất, nàng ta trông thấy một bức tranh trên bàn. Tranh vẽ rừng trúc, sâu trong rừng trúc là một nữ tử còn trẻ đang ngồi. Nữ tử đó cười tươi như hoa, trong tay cầm một cây sáo.

“Tối trong này, có khiến ngươi nhớ lại một chút chuyện cũ không?” Ngón tay Hạ Ý xuyên qua sợi tóc Ngu Chiêu, giống như tình nhân vuốt ve. Nhưng nàng ta chưa kịp phản ứng lại, ngón tay đó đã biến thành chộp lấy, vì thế mái tóc xinh đẹp của nàng ta bị giật mạnh ra sau, đau tới mức tê dại cả da đầu.

“Đại thiếu gia... Ngươi...”

Động tác của hắn quá mạnh, không chút thương hoa tiếc ngọc, khiến Ngu Chiêu không thể nhịn được mà phải rên lên đau đớn.

Nàng ta rõ ràng hơn bao giờ hết, Hạ Ý không phải Hạ Văn, hắn sẽ không dịu dàng với mình.

Mắt Hạ Ý lạnh lùng nhìn nàng ta, không để ý tới sự đau đớn của nàng ta, động tác trên tay còn càng mạnh hơn: “Sao hả? Lẽ nào vẫn chưa khiến ngươi nhớ lại... ký ức giữa chúng ta? Hả?”

Mắt Ngu Chiêu ngập nước, hắn lại không cho nàng ta cơ hội trả lời, thô bạo giật tóc nàng ta kéo tới trên giường: “Ngươi không phải nói là thích ta à? Sao thế, không nhớ rõ hả?”

Nàng ta hung hăng cắn môi: “Ngươi đã sớm nhận ra ta, đúng không?”

Con mắt hắn lạnh như lưỡi dao, khiến nàng ta không nhịn được run rẩy.

Nàng ta muốn quay đầu ra chỗ khác nhưng lại bị hắn bóp cằm, hô hấp nóng rực phả vào mặt nàng ta, nhưng ánh mắt hắn lại lạnh như băng không có chút độ ấm nào.

“Ngươi đã thích ta, sao chúng ta không làm chút chuyện gì nhỉ.”

Động tác và lời nói ái muội, nhưng lại khiến không khí giữa hai người im lặng tới tĩnh mịch.

Nàng ta giương mắt nhìn nam nhân trước mắt. Hắn đã sớm không phải là thiếu niên gầy yếu trước kia, trong mười năm gió tanh mưa máu này, hắn đã thay đổi trở nên càng thêm lãnh khốc vô tình, cũng ngày càng tàn nhẫn ác độc.

Nàng ta chưa từng chính mắt nhìn thấy thủ đoạn giết người của hắn, nhưng đã từng nghe nói qua.

Kể cả chuyện trong một đêm tiêu diệt Mã gia, chưa từng lưu lại bất cứ người sống nào, bởi vì hắn phải nhờ cỏ tận gốc. Một khi có cá lọt lưới thì hắn sẽ truy sát tới tận chân trời góc biển.

Cũng tỷ như lần này, đã diệt hết những người trong Mã gia, nghe nói chỉ có một người trốn, cho nên đến bây giờ Hạ Ý còn đang tìm kẻ đó.

Kẻ đó là ai?

Đại não của Ngu Chiêu đột nhiên trống rỗng, tiếp theo lại giống như sấm sét giữa trời quang.

Không, không thể nào, sao Hạ Ý có thể lưu lại người sống chứ, sao có thể cho người ta chạy trốn chứ?!

Tại sao lại thừa lại một người?!

Trừ phi người này... vốn là người của Hạ Ý!!!

“Thế nào, cuối cùng nghĩ thông rồi chứ.”

Hạ Ý cười lạnh: “Cho nên có lẽ người cũng đã hiểu, tại sao người lập mưu toàn bộ mười năm, lại nhất định phải chịu kết cục này.”

Ngư Chiêu cắn môi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên yếu ớt.

Thoảng nhìn qua khoeo mắt, nàng ta trông thấy bức tranh trên bàn kia. Đột nhiên, trong đầu nàng ta hiện ra một bức tranh.

Cũng là hoàng hôn như thế này, cũng là ánh chiều tà ôn nhu như thế này. Trong rừng trúc được độ một tầng vàng kim, bên cạnh một thiếu nữ xinh đẹp là một nữ hài tám chín tuổi, nói với thiếu niên đáng người cao ngất: “Ngàn vạn đừng nói cho huynh ấy biết nhé. Nếu không sẽ không còn là bất ngờ nữa.”

...

Trước rừng trúc được độ thành một tầng vàng kim bởi ánh chiều tà, một mảnh trúc xanh biếc an bình.

Còn có một canh giờ mới đến bữa cơm chiều.

Trước tiểu viện đứng một nam một nữ. Nam tử đeo mặt nạ bạc trên mặt, nữ tử nhìn xinh đẹp thướt tha.

“Tiểu viện này, đến cùng cất giấu bí mật gì?”

Hạ Liên lầm bầm hỏi, không biết đang hỏi nam tử bên cạnh hay là đang hỏi hàng thúy trúc cao ngất kia.

“Mười năm.” Nam tử thở dài một tiếng: “Ta và đại ca nàng quen biết đã hơn mười năm rồi, nhưng người từng ở trong phòng này còn quen biết hẳn sớm hơn.”

“Hắn là...”

“Hắn từng là thị vệ của đại ca nàng, Diệp Trúc.”

“Diệp Trúc?” Hạ Liên đọc tên này lên, nghĩ thầm, khó trách ở đây trồng nhiều trúc như thế, chắc vì chủ nhân của tên này rất yêu trúc.

“Không biết nàng có từng nghe nói, mười năm trước, đại ca nàng... đã từng bị bắt cóc.”

Hạ Liên gật đầu: “Ta đã nghe tỷ tỷ nói rồi, nhưng khi đó phụ thân không thỏa hiệp, nghe nói là đại ca tự mình trốn được...”

Nói tới đây, Hạ Liên đột nhiên dừng lại.

Bởi vì nàng đột nhiên nghĩ ra, mười năm trước, Hạ Ý chỉ có mười ba tuổi, đến tột cùng là trốn ra bằng cách nào? Lúc trước, mình có thể trốn được từ nhà cũ Mã gia là bởi có người thần bí giúp, nhưng năm đó Hạ Ý còn nhỏ hơn hai tuổi so với nàng hẳn đã trốn thế nào?!

Năm đó, thị vệ của hắn – cũng chính là Diệp Trúc, không trở về cùng hắn.

Cũng từ đó về sau, tiểu viện trồng đủ loại thúy trúc này đã trở thành cấm địa của Hạ gia.

“Chuyện này đã ảnh hưởng rất lớn đối với đại ca nàng, bởi vì Diệp Trúc... chết quá thảm.”

Nói tới đây, nam tử nhắm mắt lại, đột nhiên lại nói sang một chuyện khác: “Nàng biết không, kỳ thật Ngu Chiêu... còn có một tỷ tỷ nữa.”

Hạ Liên đột nhiên nhớ tới cái chết của Oanh Nhi lúc trước, khi đó Ngu Chiêu có chứng cứ ngoại phạm, cho nên nàng từng đoán rằng Hạ phủ còn có nội ứng của Ngu Chiêu hay không, bây giờ nhìn lại, chẳng lẽ...

“Tỷ tỷ của Ngu Chiêu lẽ nào ở Hạ phủ?”

“Không, tỷ tỷ nàng ấy... đã chết từ mười năm trước rồi. Chết cùng với Diệp Trúc.”

17. Chương 17: Trúc 2

Trong một mảnh rừng trúc vàng kim, bên cạnh một thiếu nữ xinh đẹp là một nữ hài tám chín tuổi, nói với thiếu niên dáng người cao ngất: “Ngàn vạn đừng nói cho huynh ấy biết nhé. Nếu không sẽ không còn là bất ngờ nữa.”

Diệp Trúc cười, ánh mắt lại nhìn về nữ hài: “Tiểu nha đầu chỉ là bị mê hoặc bởi bề ngoài, tính tình đại thiếu gia nhà chúng ta lạnh lùng lắm.”

Nữ hài chớp chớp đôi mắt ngây thơ: “Mạt Nhi thích chơi với Hạ Ý ca ca, nhưng Hạ Ý ca ca chẳng bao giờ để ý tới người ta cả.”

Thiếu nữ bên cạnh nhéo nhéo gò má của nữ hài: “Tiểu nha đầu nói gì đó, không biết xấu hổ. Người ta đã

không để ý tới muội rồi mà muội còn muốn chơi cùng người ta, chẳng lẽ không biết là chúng ta không thể trèo cao người ta sao?”

Tiểu cô nương then thùng trốn sau lưng thiếu nữ: “Mạt Nhi sai rồi, Mạt Nhi chỉ là thích Hạ Ý ca ca thôi mà.”

Diệp Trúc lại cười một tiếng: “Thanh Nhi, muội cũng đừng nói vậy, tiểu hài tử không cân nhắc nhiều như vậy. Đã như vậy thì để ta dẫn đại thiếu gia ra ngoài chơi cùng Mạt Nhi là được. Kỳ thật... lão gia quá bận rộn chuyện chính sự, rất ít quan tâm đại thiếu gia. Các muội còn nhớ tới sinh nhật của ngài ấy, còn chuẩn bị quà cho ngài ấy nữa, ta nghĩ... Chắc là đại thiếu gia sẽ rất vui.”

Thanh Nhi cười dễ thương, nhưng đáy mắt lại ẩn giấu điều gì đó: “Diệp Trúc ca ca, huynh thật tốt.”

Diệp Trúc đỏ mặt: “Thanh Nhi, không cần khách khí như thế.”

“Vây... ngày mai gặp. Nhớ nhé, miếu sơn thần, không gặp không về.”

“Không gặp không về.”

Diệp Trúc xoay người về phủ, trong đầu lại toàn là khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Nhi. Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hình bóng nàng đã khắc ghi trong lòng hắn, đuổi mãi mà không đi.

Diệp Trúc sẽ không phản bội Hạ Ý, nhưng hắn tin tưởng Thanh Nhi.

Hạ Ý vốn là người cẩn thận, nhưng hắn tin tưởng Diệp Trúc.

...

Bóng dáng Diệp Trúc dần biến mất phía cuối hoàng hôn.

Thanh Nhi xoay người, nói với Mạt Nhi: “Mạt Nhi, làm tốt lắm.”

Tiểu Mạt Nhi khê gật đầu. Nàng chỉ từng gặp đại thiếu gia Hạ gia hai lần, trong ấn tượng của nàng, đó là một thiếu niên tuấn mỹ nhưng trầm mặc ít lời. Lời nàng nói lúc này đều do tỷ tỷ dạy.

“Ngu Chiêu... Không, phải nói là Mạt Nhi mới đúng.” Hạ Ý lạnh lùng cúi xuống nhìn nàng ta: “Mười năm trước, tỷ tỷ ngươi quyến rũ bằng hữu tốt nhất của ta, mười năm sau, ngươi lại muốn quyến rũ đệ đệ ta... Hai tỷ muội ngươi đúng là hạ tiện như nhau.”

Hai mắt Ngu Chiêu đỏ bừng: “Im miệng! Người dựa vào cái gì mà nói thế! Cha người hại chết cha ta, mẹ ta cũng vì trôi dạt khắp nơi mà suy yếu thân thể, lúc sinh ta khó sinh mà chết! Mà người...” Nói đến đây, nước mắt Ngu Chiêu chảy xuống: “Hạ Ý, người ta hận nhất, chính là người.”

...

“Tỷ tỷ của Ngu Chiêu, mười năm trước đã chết rồi.”

Hạ Liên cup mắt xuống: “Thật sao? Nhưng cũng có khả năng là giả chết...”

“Không.”

Nam tử lắc đầu, thần sắc phức tạp.

“Tỷ tỷ của Ngu Chiêu – Thanh Nhi...”

Hạ Liên lắng nghe chăm chú, vô cùng muốn biết chân tướng năm đó.

“...Chết trong tay đại ca nàng.”

...

Hạ Ý rất ít tổ chức sinh nhật. Hạ Tông Nguyên không để tâm tới con cái, trong mắt ông ta, hình như ích lợi còn quan trọng hơn tình thân rất nhiều.

Nhưng Hạ Ý vĩnh viễn không thể quên được, năm sinh nhật mười ba tuổi của mình.

Năm đó, hấn mất đi bằng hữu duy nhất, cũng là người làm bạn duy nhất bên cạnh hấn thời niên thiếu.

Diệp Trúc lớn hơn Hạ Ý bốn tuổi. Năm đó, Diệp Trúc mười bảy.

Diệp Trúc đã tới Hạ gia từ năm năm trước.

Một lần kỳ ngộ ngẫu nhiên, Hạ Tông Nguyên đã cứu Diệp Trúc từ trong tay bọn buôn người. Khi đó, Diệp Trúc mười hai tuổi, trong ngực hấn còn ôm một bé gái chưa đầy tháng.

Hạ Tông Nguyên vừa nhìn đã biết Diệp Trúc có cốt cách kỳ lạ, là mầm non luyện võ tốt. Vì vậy, ông ta mang hấn về Hạ phủ, muốn bồi dưỡng Diệp Trúc làm thị vệ Hạ gia về sau.

Diệp Trúc ở lại Hạ phủ. Hấn nói, từ nay hấn tình nguyện xông pha khói lửa vì Hạ gia, chỉ mong Hạ Tông Nguyên có thể đáp ứng một chuyện.

“Cầu ngài... sắp xếp muội muội của cháu vào một gia đình bình thường.”

Diệp Trúc sao lại không biết Hạ Tông Nguyên là ai kia chứ.

Hạ Tông Nguyên có được hết thảy như hiện tại, là bởi đạp trên xương cốt mà đi lên. ông ta có tiền tài tiêu mãi không hết, cũng có thể lực lớn mạnh khiến người nghe sợ mất mật, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều kẻ địch.

Cho nên, hấn không muốn khiến cho muội muội mình cuốn vào dạng gia tộc thế này.

Đó là thân nhân duy nhất trên đời này của hấn.

Hấn chỉ muốn cho nàng bình an trưởng thành như một cô nương bình thường.

Cho nên, nàng không thể ở lại Hạ gia với hấn.

Hạ Tông Nguyên gật đầu: “Ta đáp ứng ngươi.”

...

Lúc Diệp Trúc mới mười bảy tuổi đã có võ nghệ vô cùng cao cường.

Hạ Ý mười ba tuổi cũng có thành tựu cao hơn rất nhiều so với bạn bè cùng lứa tuổi.

Nhưng mà... cuối cùng bọn họ cũng chỉ là thiếu niên.

Bọn họ không đánh thắng được vô số cao thủ bao vây. Huống chi, bọn họ còn trúng mê dược, mất nội lực.

Khi hai người bị trói cùng một chỗ, Diệp Trúc nói với Hạ Ý: “Ta thật có lỗi với ngài.”

“Chẳng lẽ là... Thanh Nhi.”

Diệp Trúc im lặng.

Mắt Hạ Ý lập tức trở nên lạnh giá.

Trước khi tới, Diệp Trúc cũng không nói cho hắn biết vì sao phải dẫn hắn tới nơi này. Nhưng hắn tin tưởng Diệp Trúc, hắn biết rõ rằng Diệp Trúc sẽ không phản bội mình, cũng vĩnh viễn không làm hại mình.

Hạ Ý chỉ hối hận mình không sớm nghĩ tới, chính hai tỷ muội Thanh Nhi không rõ lai lịch kia đang lợi dụng Diệp Trúc!

“Chúng ta nhất định phải nghĩ cách chạy trốn.”

Càng đến lúc này thì càng không thể bối rối. Hạ Ý tự nhủ với mình như thế.

“Ta nhất định... sẽ không để ngài chết ở đây.”

Giọng nói của Diệp Trúc, kiên quyết mà thâm lương: “Đại thiếu gia... Dù thế nào đi nữa, ta nhất định phải... để người bình an về Hạ phủ.”

Cho dù là... hi sinh bản thân mình.

...

“Người có từng nghe nói một loại ám khí, gọi là Tử Huyết.”

Giọng Hạ Liên hơi run run: “Ta nghe nói đó là một loại... kịch độc. Người dùng độc này sẽ bị nổ, mỗi giọt máu bắn ra trên thân thể hắn đều biến thành kịch độc chết người. Đây là một trong những phương pháp đồng quy vu tận, lẽ nào...”

Quá mức tàn nhẫn, nàng không dám nghĩ.

Nam tử thở dài: “Năm đó, đại ca nàng tận mắt chứng kiến thân thể Diệp Trúc... nổ tung trước mặt mình.”

...

Từ trước tới giờ, Hạ Ý không hề biết rằng, trên người Diệp Trúc mang theo Tử Huyết.

Ngày đó, hai người nghĩ cách cởi dây thừng, nhưng làm thế này chạy trốn dưới sự canh gác tầng tầng lớp lớp là một vấn đề.

Diệp Trúc nói với Hạ Ý: “Đại thiếu gia, ngài trốn ở đằng sau tượng sơn thần, đừng ra vội. Ta dẫn bọn họ rời đi, ngài hãy nhân cơ hội chạy đi. Khi chạy tới cửa, bọn họ sẽ chú ý tới ngài mà lơ là người bên cạnh, không để ý tới ta nữa. Chúng ta chia nhau chạy, có lẽ còn có một đường sống.”

Hạ Ý nhú mào, đây hình như cũng không phải là một kế hoạch tốt.

“Chúng ta không có thời gian nghĩ phương án tốt hơn.” Diệp Trúc nói: “Chỉ có thể thử cách này trước, nếu không thì ai cũng không trốn được.”

Tình thế bức bách, chỉ có thể được bước nào hay bước ấy.

Nói xong, Diệp Trúc làm sập cửa. Tiếng động lớn như vậy khiến tất cả bọn trông coi đều xông vào bao vây bọn họ.

Hạ Ý núp sau tượng sơn thần, định tìm cơ hội chạy ra ngoài, đột nhiên lại nghe thấy tiếng hét của Diệp Trúc:

“Đại thiếu gia, ngàn vạn đừng tới gần!”

Tiếp đó, chỉ trong nháy mắt, bên tai Hạ Ý vang lên âm thanh như núi lở đất trôi.

Trong một mảnh huyết quang, hắn nhặt được một mảnh vạt áo vụn. Đó là một mảnh vải sạch sẽ, trên đó còn thêu thụy trúc xanh biếc.

Chủ nhân của mảnh áo đã từng giống như thụy trúc này vậy, anh tuấn cao ngất.

Nhưng hiện tại, huynh ấy đã biến thành bọt máu văng ra bốn phía, ngay cả toàn thân cũng không được.

...

Ngày đó, Hạ Tông Nguyên rất ngạc nhiên là Hạ Ý còn sống sót trở về.

Thấy Diệp Trúc không ở bên cạnh Hạ Ý, thốt lên hỏi: “Diệp Trúc...”

“Huynh ấy chết.”

Chỉ có ba chữ.

Trừ đó ra, hắn lại không nói một câu nào nữa với Hạ Tông Nguyên.

Hạ Tông Nguyên không thấy rõ vẻ mặt lúc này của Hạ Ý.

“... Dù là thế nào, con bình an trở về là tốt rồi.”

Hạ Ý không đáp lại, xoay người trở về phòng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, cũng không nhắc tới một chữ nào về chuyện này nữa.

Nhưng tất cả mọi người lại cảm nhận được, bắt đầu từ ngày đó, trên người Hạ Ý liền mang theo lệ khí rất nặng, cho dù lúc không nói chuyện đều khiến người ta cảm thấy áp bách bức người.

Một tháng sau, hấn tra được tung tích của tỷ muội Thanh Nhi.

Hắn lạnh lùng nhìn nữ tử tên Thanh Nhi kia.

Trước khi động thủ, hấn chỉ nói một câu với nàng ta.

“Chưa bao giờ nghĩ tới, người thứ nhất ta giết lại là một nữ nhân.”

...

Sắc trời đã hơi tối.

Hạ Liên và nam tử đều trầm mặc im lặng.

Nam tử nhìn thoáng qua Hạ Liên: “Một lát nữa là tối rồi, chúng ta đi thôi. Ta đoán là tiếp đó không lâu, đại ca ngươi sẽ mang Ngu Chiêu tới nơi này, ôn chuyện.”

Hạ Liên đi theo hấn, đột nhiên hỏi: “Nếu như chuyện năm đó là như thế, vậy tại sao đại ca...”

“Nàng định hỏi, vì sao... hấn không giết Ngu Chiêu hả?”

Hạ Liên gật đầu.

Nam tử cười: “Ta cũng từng hỏi hấn vấn đề giống như vậy. Vì sao... không giết Ngu Chiêu đâu...”

...

Ngư Chiêu hô hấp dồn dập. Hắn cách nàng ta rất gần, chóp mũi cơ hồ gần chạm vào nhau.

Cánh tay nàng ta bị hắn khống chế, không thể động đậy chút nào.

“Người có biết năm đó tại sao ta lại không giết ngươi sao?”

Hắn thăm thì bên tai nàng ta, nghe thấy tiếng tim đập và sự run rẩy của nàng ta: “Năm đó ta nhìn ngươi, đoán xem ta đã thấy gì trong mắt ngươi? Ngoại trừ sợ hãi và cừu hận, còn có một loại... tuyệt vọng thấy chết không sờn.”

Ngư Chiêu nhắm mắt lại, nhớ tới chuyện mười năm trước, tỷ tỷ chết, kế hoạch báo thù của các nàng thất bại, nàng tưởng rằng nàng sẽ rất nhanh xuống dưới đó với cha mẹ và tỷ tỷ... bốn người nhà họ sẽ rất nhanh đoàn tụ.

“Người đã ôm quyết tâm phải chết đứng trước mặt ta... ngươi nói, ta giết một kẻ muốn chết thì có ý nghĩa gì? Hả?” Môi Hạ Ý lạnh lùng áp vào tai nàng ta, hơi thở ấm áp khiến nàng ta có chút ngứa, nhưng lời nói toát ra từ miệng hắn lại khiến máu huyết toàn thân nàng ta cơ hồ đông lại.

“Ta chẳng những muốn cho ngươi sống, ta còn muốn cho ngươi từng bước một nhặt lên quyết tâm báo thù, từng bước một cho ngươi tìm được hi vọng... Khi ngươi tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng trong tay thì sẽ phá hủy toàn bộ lòng tin của ngươi. Ta muốn... ngươi sống không bằng chết!”

Ngư Chiêu cắn răng, không cho nước mắt chảy ra hốc mắt. Cuối cùng thì mười năm này, trăm phương ngàn kế để báo thù, bất quá chỉ là một hồi trò cười!

“Ngươi tưởng rằng ngươi bày mưu nghĩ kế, nhưng ta nói cho ngươi biết, hết thảy những việc ngươi làm trong mười năm này, từ trước đến giờ đều nằm trong lòng bàn tay ta.” Hạ Ý bóp chặt cổ tay nàng ta, dùng sức ngày càng mạnh, như là muốn bóp nát xương cốt, khiến nàng ta rên lên đau đớn.

Đột nhiên, nàng ta phá lên cười ha ha.

“Nhưng mà Hạ Ý, ngươi cuối cùng đã tính sai một bước.”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Ngư Chiêu do kích động mà có chút vặn vẹo: “Ngươi nhất định cho rằng, kế hoạch của ta là giết Oanh Nhi trước, giả thân giả quý là để Không Duyên vào Hạ phủ hạ độc các người – bất kể Không Duyên có phải là người của ngươi hay không?”

Ánh mắt Hạ Ý nhàn nhạt: “Chẳng lẽ không phải?”

Ngũ Chiêu cười lạnh: “À, người sai rồi, Oanh Nhi... không phải ta giết! Tại Hạ phủ này còn có những người khác! Hẳn lợi dụng ta, nhưng đồng thời cũng là lợi dụng người.”

Hạ Ý trầm mặc.

Đột nhiên, hắn hỏi nàng ta: “Vậy người biết Oanh Nhi là ai giết sao?”

“Buồn cười, sao ta sẽ biết chứ.” Ngũ Chiêu cắn môi, trong đôi mắt tràn đầy cừu hận: “Cho dù biết rõ, ta cũng sẽ không nói cho người biết!”

“Được.” Hạ Ý đột nhiên thu hồi bàn tay đang bóp chặt cổ tay nàng ta: “Vậy ta nói cho người biết.”

Hắn hung hăng bóp cằm nàng ta, lời nói không có chút tình cảm nào..

“Ta giết.”

18. Chương 18: Trúc 3

Ngũ Chiêu khó có thể tin tưởng, mắt tròn to.

“Người tưởng rằng ta không biết rõ Oanh Nhi là người của người sao? Hơn nữa, ả dám bỏ thuốc Hạ Văn, ả đáng chết.” Giọng nói của Hạ Ý lạnh giống hệt người: “Hạ phủ sao có thể giữ lại một nha hoàn dám tính kế thiếu gia chứ? Người thật sự tưởng rằng, ả ta còn sống là nhờ có Hạ Văn cầu tình sao? Ngây thơ.”

Hạ Văn mềm lòng nhưng Hạ Ý thì không hề.

Hắn đã sớm biết, Oanh Nhi là kẻ nằm vùng trong Hạ phủ của Ngũ Chiêu. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ xử lý ả ta, huống chi ả còn to gan dám bỏ thuốc Hạ Văn. Chỉ bằng hai chuyện này, Oanh Nhi đã sớm không còn đường sống đối với Hạ Ý.

Hắn giữ lại mạng ả chỉ là vì tương kế tựu kế, chờ Ngũ Chiêu nhảy vào bẫy rập mà thôi.

Ngũ Chiêu cắn môi, hóa ra từ đầu tới cuối, nàng ta chưa hề thoát khỏi sự khống chế của hắn, bất giác đã bị hắn khống chế, còn tưởng rằng những kẻ sách tuyệt diệu kia đều do mình nghĩ ra.

Loại cảm giác sắp thành lại bại này, hóa ra có tư vị như thế này!

Mắt Ngu Chiêu có chút khô khốc, đột nhiên cảm thấy mình không thể chảy ra giọt nước mắt nào. Buồn cười, thật là buồn cười!

“Hiện tại, chúng ta có thể làm chút chuyện kích thích rồi.”

Đột nhiên, Hạ Ý lấy ra một bình sứ màu trắng từ trong ống tay áo, Ngu Chiêu muốn giãy giụa nhưng hai tay bị giữ chặt áp lên đỉnh đầu, bị hấn cưỡng chế uống thuốc trong bình sứ.

“Người...” Ngu Chiêu cảm giác được nước mắt đắng chát chảy vào trong cổ, cơ hồ khiến nàng ta hít thở không thông: “Người cho ta uống cái gì?”

“Thuốc.” Hấn nhìn nàng ta thâm sâu: “Chẳng lẽ người không còn nhớ đã nói gì ở hội chùa sao?”

Hô hấp Ngu Chiêu ngày càng dồn dập, cảm giác được sự xao động trong cơ thể, rất khó chịu...

“Chơi chết người, ta không cần tự mình ra tay.” Hạ Ý buông nàng ta ra, đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn nữ nhân rên rỉ vặn vẹo trên giường: “Thế nào, kích thích sao?”

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của Sóc Dương: “Đại thiếu gia, thế tử cầu kiến.”

“Biết.”

Nói xong, Hạ Ý xoay người rời khỏi phòng, không thèm quay đầu liếc mắt một cái.

Sau khi tiến vào đại sảnh, Hạ Ý lập tức trông thấy người mặc trường sam màu xanh lam, cầm trong tay một chiếc quạt xếp, dáng vẻ tiêu sái tự nhiên.

Những nha hoàn không khỏi vùng trộm nhìn nhiều mấy lần.

Hạ Ý và Hạ Văn đều là những nam tử đặc biệt tuấn tú, khí chất Hạ Ý thiên về lạnh lùng, Hạ Văn là quân tử văn nhã, mà người trước mắt lại khác với hai vị thiếu gia Hạ gia này.

Nam tử ngồi ở ghế khách có tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, tới mức gần như yêu nghiệt, nhất là đôi mắt đào hoa hơi xếch, cho dù không cười cũng tỏ ra đưa tình ẩn tình, như một dòng sông xuân dịu dàng say lòng người.

Thấy Hạ Ý tới, quạt xếp gấp lại, khóe môi nhếch lên vui vẻ: “Hạ thiếu, đã lâu không gặp.”

“Thế tử đường xa tới không kịp tiếp đón, xin thứ tội.”

“Đường xa mà đến? Ngày hôm qua bản thể tử làm siêu độ giúp người, hình như người còn chưa trả tiền đó.”

“ ... ”

Hạ Ý ngồi xuống, ý bảo đầy tớ châm trà cho khách: “Ngôn Tầm, may nhờ lần này có người.”

Mạch Ngôn Tầm nhận chén trà: “Không cần cảm ơn, ta cũng không phải giúp không công. Ta từng nói là có điều kiện.”

“Dù là điều kiện gì, ta cũng có thể đồng ý.” Thần sắc Hạ Ý nhàn nhạt: “Ta nói được làm được.”

“Thật sao?” Mạch Ngôn Tầm cười có chút không có ý tốt: “VẬY người gả Hạ Liên cho ta, thế nào?”

Thần sắc Hạ Ý bỗng chốc lạnh xuống.

Trầm mặc một lát mới mở miệng: “Người không phải là người đáng giá phó thác.”

Mạch Ngôn Tầm cười ha ha: “Ta cũng chỉ là nói đùa thôi, không cần cho là thật. Mỹ nhân trên đời này còn nhiều, nhưng cơ hội nói điều kiện với Hạ Ý lại thực sự quá đáng quý, ta không thể lãng phí được.”

Hạ Ý không hề nói gì, chỉ tự nhiên uống trà.

“Kỳ thật ta nghĩ muốn gì, người cũng có thể đoán được ít nhiều.” Mạch Ngôn Tầm đặt chén trà xuống, vừa định tiếp tục. Lúc này Sóc Dương đột nhiên vội vã chạy tới, nói gì đó bên tai Hạ Ý, Hạ Ý không thèm nâng mí mắt, chỉ lạnh lùng đáp:

“Bảo thuộc hạ người vào đó, dù vào bao nhiêu người cũng được, không giết chết ả ta thì cũng đừng ra khỏi phòng.”

“...Vâng.”

Sóc Dương lui xuống.

Mi mắt Mạch Ngôn Tầm sụp xuống, thần sắc hình như đã thay đổi, lại hình như đang suy nghĩ điều gì.

“Là... Ngu Chiêu.”

“Ừm.”

Hạ Ý nói như mây trôi nước chảy: “Ta cho ả ta dùng cực lạc tán.”

Thần sắc Mạch Ngôn Tầm đen tối không rõ: “Hạ Ý, người thật ác độc, hạ loại dược này cho nữ nhân sẽ khiến nàng ta sống không bằng chết.”

“Mục đích của ta là khiến ả sống không bằng chết, nếu không ta đã giết ả từ mười năm trước rồi.” Giọng nói của Hạ Ý không chút cảm xúc: “Đương nhiên, cuối cùng ả có thể rơi trong tay ta, tất cả cũng là nhờ thế tử giúp đỡ. Cho nên, hiện tại là lúc ta thực hiện lời hứa. Dù thế tử yêu cầu gì, ta cũng sẽ đáp ứng.”

Mạch Ngôn Tầm nghịch chiếc nhẫn bạch ngọc trong tay mình, đột nhiên khê thở dài một hơi.

“Được rồi, người thắng.” Mạch Ngôn Tầm đứng dậy: “Mang ta đi tìm Ngu Chiêu.”

“Thế nào, thế tử có đáp án rồi à?” Hạ Ý không biến sắc: “Ngu Chiêu là kẻ địch của ta đó.”

“Ngu Chiêu là kẻ địch của người? Rõ là người là kẻ địch của Ngu Chiêu.”

Mạch Ngôn Tầm thu liễm thái độ bất cần đời thường ngày: “Cha người hại chết phụ thân Ngu Chiêu, người vì báo thù mà hại chết Diệp Trúc là tỷ tỷ của Ngu Chiêu, kỳ thật năm đó nàng ấy cũng mới chỉ có tám tuổi, nàng ấy... cũng rất đáng thương. Mà người, người giết tỷ tỷ nàng ấy, giết người thân duy nhất trên đời này của nàng ấy. Cho nên, Ngu Chiêu muốn tìm người báo thù... Ta có thể hiểu được.”

Hạ Ý tiếp tục không biến sắc mặt: “Ừm... Lời người nói hình như cũng có chút đạo lý.”

Đôi mắt hắn nheo lại, như một con hồ ly đang chờ con mồi cắn câu.

“Dẫn ta... đi tìm nàng.”

“Đi theo ta.”

...

Khi Hạ Ý và Mạch Ngôn Tầm vào phòng, Ngu Chiêu đã thống khổ cuộn thành một đoàn trên giường, quần áo không chỉnh tề.

Thân thể nàng ta nóng hổi, thật khó chịu và trống rỗng, cấp bách muốn được vật gì đó lấp đầy, càng ngày càng không thể kìm nén được sự xao động trong cơ thể.

Mạch Ngôn Tầm ngồi xuống cạnh giường, định lau mồ hôi trên mặt nàng ta, nàng ta lại nắm lấy vật áo

hắn: “Cầu người... cho ta...”

Hắn cầm tay nàng ta, không đành lòng nhìn nàng ta chịu khổ sở như vậy.

Xoay người, nói với nam nhân lạnh lùng kia: “Ta... ta muốn mang Ngu Chiêu đi.”

Mắt phượng của Hạ Ý hơi giương lên: “Người đã nói, mỹ nhân còn nhiều, cơ hội nói điều kiện với ta cũng không thường có đâu.”

“Đúng vậy, nhưng từ trước đến nay ta đều không phải là loại người biết tính trước sau. Hạ Ý, ta không phải người, ta không thể làm được giống như người.” Mạch Ngôn Tầm ôm Ngu Chiêu vào lòng: “Ta muốn mang Ngu Chiêu đi. Trừ đó ra, không cần những thứ khác.”

Thần sắc Hạ Ý như thường: “Được.”

...

Mạch Ngôn Tầm trở lại phủ thế tử, ôm Ngu Chiêu đến giường mình. Lúc này, thần chí của nàng ta đã mất, gò má ửng đỏ, thân thể nóng bỏng dọa người.

Hắn cởi bỏ y phục của nàng ta, thấy thân thể trắng nõn ấy đã bị chính bản thân nàng ta cào ra rất nhiều vết xước hồng hồng đỏ đỏ.

Mạch Ngôn Tầm có chút đau lòng vuốt ve vết thương trên người nàng ta, dưới sự sợ hãi của hắn, thân thể nữ tử trên giường càng thêm nhạy cảm.

Hắn cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên môi nàng ta.

Từ trước đến giờ, Mạch Ngôn Tầm chưa từng thiếu giai nhân bên gối. Nhưng hắn cực ít có kiên nhẫn như thế đối với một nữ tử.

Đặc biệt vẫn là một... nữ nhân trúng cực lạc tán.

Có lẽ là bởi, hắn thương nàng, muốn dịu dàng đối xử tốt với nàng. Cho nên mới không đành lòng thấy nàng bị chà đạp, thà rằng buông tha quyền khống chế Thủ phủ Quan Trung mà bản thân hắn vẫn muốn.

Một đêm xuân mơ mộng, vài hồi trầm luân.

Sau khi tỉnh lại, thân thể Ngu Chiêu vô cùng yếu ớt. Hai người triền miên quá lâu, trong đầu nàng ta đã

không có bất cứ ký ức gì, ký ức duy nhất là thân thể của bản thân.

Nàng ta nghiêng đầu, vừa lúc bắt gặp một đôi mắt hoa đào dịu dàng.

Nàng ta nhận ra đôi mắt này.

“Phỉ Thần...” Nàng ta thì thầm gọi tên hắn, đột nhiên, trong đôi mắt hiện ra sự hận thù điên cuồng.

Là... nam nhân đã lừa nàng ta.

Nàng ta hung hăng đẩy hắn ra.

“A, người và hắn hợp mưu chơi ta quay lòng vòng như một con ốc, hiện tại các người hài lòng chưa?!”

Hai tay nàng ta che ngực, biết rõ trong sạch của mình đã mất, cố nén nước mắt trong hốc mắt.

Mạch Ngôn Tầm kéo thân thể run lẩy bẩy của nàng ta lại gần, không để ý sự phản kháng của nàng ta mà ôm chặt vào lòng: “Đúng, hiện tại ta hài lòng, nàng đã là nữ nhân của ta rồi.”

Ngu Chiêu không giãy giụa nữa, mà là cười lạnh: “Nếu đã tới nước này rồi, cần gì phải giả mù sa mưa.”

Mạch Ngôn Tầm lại không giải thích với nàng ta, chỉ có chút đau lòng ôm chặt nàng ta hơn.

“Ta sớm đã nói cho nàng, nàng không đâu lại được Hạ Ý đâu. Đừng nói là nàng, lần này, cả ta cũng bị hắn tính kế trong vòng.”

...

Đối với Ngu Chiêu mà nói, âm mưu của Hạ Ý là không chế hết thấy kế hoạch báo thù của mình.

Nhưng đối với Hạ Ý mà nói, âm mưu này, người mà hắn muốn kéo vào, không chỉ là Ngu Chiêu.

Mạch Ngôn Tầm sớm đã để mắt tới vùng Thủ phủ Quan Trung, hắn vẫn đang tìm một cơ hội.

Lần này, Hạ Ý chủ động đưa cơ hội này vào trong tay hắn.

Ngày đó, Hạ Ý chủ động thăm hỏi Mạch Ngôn Tầm, bảo là có chuyện cần hắn giúp đỡ. Sau khi thành công,

hắn ta có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của hắn.

Tất nhiên, Mạch Ngôn Tầm sẽ không buông tha cơ hội này rồi. Chỉ cần làm xong chuyện, hắn có thể quang minh chánh đại yêu cầu lấy quyền khống chế Thủ phủ Quan Trung từ trong tay Hạ Ý.

Huống chi, việc mà Hạ Ý muốn hắn làm cũng không khó, nằm vùng ở Mã gia với thân phận “Phỉ Thần”, tìm cơ hội tới gần Ngu Chiêu, giả vờ giúp nàng ta báo thù.

Nhất thời vui vẻ, lập tức đồng ý.

Chuyện tiến hành cực kỳ thuận lợi, Ngu Chiêu nằm trong tay Hạ Ý, mà Hạ Ý cũng thực hiện hứa hẹn theo như hiệp định.

Còn kém một chút, còn kém một chút là hắn đã nói ra bốn chữ “Thủ phủ Quan Trung” rồi.

Nhưng mà, tại sao lại để cho hắn nghe kết cục của Ngu Chiêu chứ.

Hắn đã quen biết Hạ Ý lâu như thế rồi, biết rõ phản đồ hoặc kẻ địch mà rơi vào tay hắn ta, từ trước đến giờ không có thảm nhất, chỉ có thảm hại hơn. Hắn cố gắng khắc chế bản thân không nghĩ tới Ngu Chiêu nữa, nhưng khi Hạ Ý nói đã ép Ngu Chiêu uống cực lực tán, lại định sai thuộc hạ của hắn ta đi lãng phí nàng ấy, lòng hắn lại đau khổ khôn nguôi.

Hắn đột nhiên hiểu ra, hóa ra, từ lúc vừa bắt đầu, người trong cục, không chỉ là Ngu Chiêu mà còn có chính mình.

Hạ Ý cố ý bảo mình tới gần Ngu Chiêu. Hắn ta đã sớm đoán được, đến thời khắc cuối cùng, mình sẽ thương hương tiếc ngọc.

Nhìn từ bề ngoài, Hạ Ý cho mình một cơ hội cướp đi Thủ phủ Quan Trung, nhưng chính mình lại không nắm lấy cơ hội này. Trên thực tế lại hoàn toàn ngược lại, Hạ Ý đang nhắc nhở mình, không cần lại có ý định gì với Quan Trung.

Lần này, hắn ta có thể dùng một nữ nhân mà khiến mình động tâm, lần khác, hắn ta còn có thể có thủ đoạn khác để mình không dám duỗi tay, cho dù cách việc đạt được mảnh đất này chỉ còn một bước ngắn.

Cuối cùng, hắn thua bởi tình cảm của chính mình.

...

Tiểu viện của Diệp Trúc được tu sửa, gian phòng cũng được quét dọn sạch sẽ.

Hạ phủ khôi phục lại sự bình tĩnh, tất cả mọi người đều không nhắc lại cái tên Ngưu Chiêu này.

Nhưng có một số người một số việc, không phải nghĩ quên là có thể quên được.

Ví dụ như, Hạ Văn.

Cho tới bây giờ, Hạ Văn vẫn đang chiến tranh lạnh với Hạ Ý.

Hạ Doanh đã khuyên bảo hấn đừng chống đối Hạ ý, hấn không nghe.

Nhưng Hạ Liên chưa từng đoán được, một ngày này, Hạ Văn sẽ chủ động tới tìm mình.

19. Chương 19: Tiên Tử 1

Đã vào tháng tư. Hơi thở mùa xuân dần dần lan tỏa ra khắp kinh thành.

Một số loại hoa được trồng trong viện của Hạ Văn dần dần mở ra màu sắc. Hạ Ý đi ngang qua chỗ Hạ Văn ở, đột nhiên dừng lại.

Sóc Dương ở sau lưng nhỏ giọng hỏi: “Đại thiếu gia, có nên đi vào hay không...”

“Không cần.” Hạ Ý xoay người: “Đi thôi.”

Sóc Dương khẽ thở dài, không nhiều lời nữa, chỉ yên lặng đi theo Hạ Ý.

Hai người đi tới đình nghỉ mát sau núi, trông thấy Hạ Văn và Hạ Liên. Hình như bọn họ đang nói chuyện gì đó.

Hạ Ý và hai người cách nhau một đoạn không xa không gần. Cây cối xanh tươi ngăn cách bọn họ, bọn họ rất khó phát hiện hấn, gần đến mức, nếu hấn có lòng thì hoàn toàn có thể nghe rõ bọn họ đang nói chuyện gì.

Nhưng hấn không muốn.

Hạ Ý xoay người định đi, Sóc Dương sau lưng hấn cũng chuẩn bị rời khỏi. Nhưng lúc này, Hạ Văn đột nhiên hỏi một câu: “Tiểu Liên, muội không hận đại ca sao?”

Trầm mặc.

Hạ Ý đột nhiên dừng bước.

Bên đó, Hạ Liên lại không trả lời.

Trong chớp mắt đó, dường như cả thế giới đều trở nên im lặng.

Sóc Dương có chút lúng túng đứng sau lưng Hạ Ý, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của ngài ấy nhưng dù sao hắn cũng đã theo ngài ấy từng ấy năm, sao có thể không phát hiện khí tràng của thiếu gia đang có chút biến hóa cơ chứ.

Hạ Ý không quan tâm người khác nhìn nhận bản thân hắn như thế nào.

Lòng dạ độc ác, lục thân không nhận, lãnh khốc vô tình... Cho dù người đời đều dùng những từ ngữ như vậy hình dung hắn, nhưng hắn không quan tâm, cũng không giải thích.

Nhưng bây giờ, hắn dừng bước.

Sóc Dương biết rõ, bởi vì nguyên nhân nào đó, đối với Hạ Ý, Hạ Liên là đặc biệt.

“Tiểu Liên?”

Hạ Văn lại gọi nàng một tiếng.

“Muội... không biết rõ.”

Cuối cùng, Hạ Liên trả lời là: Không biết rõ.

Dường như đây có thể coi như là một đáp án tốt. Tất cả mọi người trên dưới Hạ phủ đều cho rằng, nhất định là trong lòng Hạ Liên hận Hạ Ý.

Hạ Ý khẽ nghiêng đầu. Dưới ánh mặt trời, hắn trông thấy thiếu nữ trắng trẻo xinh đẹp ngồi đối diện Hạ Văn, y phục trắng hồng đan xen làm hắn nhớ tới hoa phù dung trong nước, e ấp xấu hổ, trước khi nở rộ kiều diễm vẫn giữ lại một phần hồn nhiên.

“Muội... không biết rõ.” Hạ Liên không nhìn thấy Hạ Ý, cũng không nhìn Hạ Văn ở đối diện, chỉ cúp mắt xuống: “Nhị ca, đại ca và chúng ta khác nhau. Mỗi người chúng ta đều nghĩ cho bản thân, nhưng đại ca lại nhất định phải đứng dưới góc độ của toàn bộ Hạ phủ để suy tính. Dù sao, một ngày nào đó, đại ca thật sự

sẽ trở thành gia chủ Hạ gia, gánh vác toàn bộ Hạ gia trên vai.”

Hạ Văn nghe vậy ngẩn ra, hần chưa từng nghĩ, Hạ Liên sẽ nói những lời như vậy với mình.

“Khi đó, đại ca không cứu muội, muội không thể nói là không có một chút oán hận trong lòng... Nhưng mà, nếu như muội là huynh ấy, muội nên làm gì bây giờ?”

Hạ Liên cười khổ: “Mọi người đều nói đại ca có lòng dạ ác độc, nhưng trên con đường này, nhân từ đối kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình. Chúng ta đều không có lựa chọn khác, từ thời khắc chúng ta được sinh ra đã như vậy rồi, không có lựa chọn khác.”

Bọn họ là con cái của Hạ Tông Nguyên, chỉ riêng thân phận này đã quyết định, cuộc sống của bọn họ nhất định sẽ không bình thường rồi.

“Nhưng mà... nhưng mà lần này, đại ca biết rõ Ngu Chiêu là con gái kẻ địch, đến Hạ phủ để báo thù, vì sao huynh ấy không sớm nói với ta?” Hạ Văn hơi đỏ mặt lên vì kích động: “Nếu như đây là kế hoạch của huynh ấy, vì sao không thể nói cho ta biết sớm hơn, lẽ nào trong mắt huynh ấy, người đệ đệ như ta thật sự vô dụng như vậy sao, sợ rằng ta biết kế hoạch rồi sẽ làm hỏng sao?”

“Không, không phải như vậy.” Hạ Liên cuối cùng đã biết khúc mắc trong lòng Hạ Văn: “Thật ra... đại ca muốn đối phó với Ngu Chiêu rất dễ dàng, hoàn toàn không cần liên lụy đến huynh. Cho nên, ngay từ lúc đầu huynh ấy không nói cho huynh biết, có lẽ... là để bảo vệ huynh. Lần này, Ngu Chiêu còn nằm dưới sự khống chế của huynh ấy, dưới tình huống ấy, để huynh nhìn thấu bản chất thật sự của ả ta còn tốt hơn là một ngày nào đó, khi đại ca không ở bên cạnh chúng ta, chúng ta lại bị kẻ địch lừa gạt.”

Hạ Văn im lặng.

Lời Hạ Liên nói đã đánh thức hần, khiến hần hiểu được, đến tột cùng Hạ Ý làm thế là vì điều gì.

Hạ Ý muốn mượn chuyện của Ngu Chiêu để khiến hần thật sự lớn lên, khiến hần thật sự hiểu được, trên đời này, không ai đáng giá tin tưởng. Bởi vì hần là con trai của Hạ Tông Nguyên, cho nên bất cứ nữ tử nào xuất hiện trong sinh mệnh hần, khiến hần động tâm đều có khả năng là kẻ địch, bất kỳ một người bạn nào trông có vẻ thành thật đối đãi hần đều có khả năng đang tính kế hần.

Đây chính là sự thật tàn khốc, sớm muộn gì hần đều phải đối mặt.

“Có lẽ, chúng ta đã đủ may mắn rồi.” Hạ Liên thấy Hạ Văn trầm mặc, nhìn lá trà không biết tên trôi nổi trong chén, trong đầu đột nhiên hiện lên tiểu viện của Diệp Trúc ngày đó, bóng lưng có chút cô đơn thê lương đó, cùng với câu nói của hần:

“Trong mắt muội, có phải ta rất đáng hận không?”

Hạ Liên cắn môi.

“Nhị ca, chúng ta đã đủ may mắn. Ít nhất có đại ca ở sau lưng ngăn trở phần lớn mưa gió cho chúng ta. Rất nhiều chuyện chúng ta không biết hoặc không dám làm, đều có đại ca làm thay chúng ta, những khổ sở và kìm nén trong lòng, tất cả đều do đại ca một mình gánh chịu. Muội nghĩ... Đại ca thật sự quan tâm huynh, chỉ là, từ trước đến giờ, huynh ấy sẽ không nói ra mà thôi.”

Hạ Văn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt khôi phục lại thần thái trước kia.

“Cảm ơn muội, Tiểu Liên.”

Hắn cảm thấy rất hổ thẹn, bản thân còn không hiểu chuyện bằng một cô nương mười lăm tuổi. Hắn và Hạ Doanh cùng lớn lên với Hạ Ý từ nhỏ, nhưng những lời mà Hạ Liên nói hôm nay, bọn họ lại chưa từng suy nghĩ.

Ngoài đình nghỉ mát, sau đám cây cối là một hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lúc trước tiểu nha hoàn bưng nước trà đi qua, trông thấy bên trong hình như có người, nhưng đang bị thúc giục vội vàng nên chưa từng nhìn kỹ.

Hiện tại khi bưng chén trà trở về, nàng ta lại đi qua chỗ đó. Nhưng chỗ đó hiện tại lại trống tuếch.

Hóa ra... không ai à? Là mình nhìn lầm sao?

Hay là người đứng ở nơi đó đã sớm rời đi từ lúc nào rồi, chẳng để lại bất cứ dấu vết nào.

Chỉ có âm thanh lao xao của lá xây, tựa như nói tựa như kể, phiêu tán trong tiếng gió buổi tối.

...

Hạ Văn xin phép Hạ Ý, muốn một mình ra ngoài, đi về phía Nam du lịch.

Nhiều năm qua, Hạ Văn rất hiếm khi xa nhà. Chỉ là ếch ngồi đáy giếng, liên tục sống dưới sự bảo vệ của Hạ Tông Nguyên và Hạ Ý. Nhưng mà, lời Hạ Liên đã nhắc nhở hắn, hắn nhất định phải tự học hỏi để trưởng thành, trở thành nam nhân chân chính.

Hạ Văn không nói cho Hạ Liên, trước khi hắn tới tìm Hạ Liên, Hạ Doanh cũng từng khuyên hắn. Nhưng muội ấy không suy nghĩ sâu xa như Hạ Liên, chỉ đơn thuần khuyên hắn không nên chống đối Hạ Ý.

Khi đó hấn đã hỏi Hạ Doanh, hấn cũng có tôn nghiêm của mình, tại sao tất cả mọi người đều cho rằng hấn không nên tiếp tục chống đối Hạ Ý nữa.

“Bởi vì huynh không bằng đại ca.” Từ trước đến nay, Hạ Doanh nói vòng vo: “Nếu chỉ so sánh tính tình thì đương nhiên là huynh tốt hơn gấp trăm lần đại ca, nhưng huynh không mạnh bằng đại ca, trong mắt huynh ấy, huynh và muội đều giống nhau, đều chỉ là trẻ con nghịch ngợm thích gây sự thôi.”

“Nhưng lúc trước, muội và Tiểu Liên bị bắt cóc, huynh ấy cũng chưa từng nghĩ tới thỏa hiệp để đổi lấy tính mạng hai muội. Muội có thể trở về hoàn toàn hảo hảo là nhờ có Mã lão đại nhượng bộ.”

“Muội biết rõ, nhưng mà... nói thế nào đây.” Hạ Doanh đảo mắt: “Đúng là, thời khắc mấu chốt, đại ca cũng chỉ là một người vì ích lợi mà bỏ qua tình cảm, nhưng mà, chỉ có đại ca có năng lực bảo vệ chúng ta, chỉ cần không đến thời khắc cực kỳ mấu chốt đó. Huống chi, ai cũng không thể dự liệu được, những người bình thường trông có vẻ ”trọng tình cảm“, đến thời khắc đó, liệu có lựa chọn giống đại ca hay không. Cho nên, nếu huynh vẫn muốn tiếp tục đối nghịch đại ca, không ai dám đứng về phía huynh đâu.”

Thực lực cách biệt quá xa.

So với Hạ Liên, mặc dù không thể nói là Hạ Doanh đã nhìn thấu được, nhưng ít nhất, muội ấy cũng có thể nhìn rõ những thứ mặt ngoài.

Hạ Văn nghĩ, những thứ mình cần học còn rất nhiều. Những thứ đó không được dạy trong sách thánh hiền, muốn học thì nhất định phải tìm hiểu từng chút một trong cuộc sống.

Hạ Ý đồng ý cho Hạ Văn đi xa nhà. Hấn cũng không nói thêm cái gì, không có ai sẽ nghe được những lời dằn dò trong miệng Hạ Ý như là “Nhớ mang nhiều y phục và chăn màn giữ ấm, chăm sóc bản thân thật tốt.”

Từ lúc hấn bắt đầu chấp nhận quyết định này của Hạ Văn, hấn đã chuẩn bị xong mọi chuyện.

Ngày Hạ Văn đi, Hạ Ý không đi tiễn.

Hạ Doanh và Hạ Liên đều ở đây, lúc chia tay cũng không nói nhiều lời. Trái lại, nhiều tiểu nha hoàn trong phủ thấy Nhị thiếu gia sắp rời khỏi đây thì đều rất vui mừng. Hạ Doanh và Hạ Liên thấy thế, cũng chỉ cười chứ không nói thêm gì cả.

Sau khi tiễn Hạ Văn, Hạ phủ trở lại bình tĩnh. Nhưng rất nhanh, sự bình tĩnh này lại bị đánh vỡ lần nữa.

Chuyện này, cũng là về sau nghe Hạ Doanh nói Hạ Liên mới biết.

Ngày đó, Hạ Văn rời phủ, Hạ Ý không đi tiễn. Rất nhiều người cũng không để trong lòng, cảm thấy đó chỉ

là hành vi cao lãnh nhất quán của đại thiếu gia, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Huống chi, lúc trước Hạ Ý và Hạ Văn còn có chút chuyện không vui, cho nên đại thiếu gia không tới, có lẽ là để tránh lúng túng.

Nhưng trên thực tế, Hạ Ý không đi là vì xảy ra chuyện.

Vào một ngày trước, Hạ Ý nhận được một bức thư, được gửi đến từ Duyệt Châu.

“Đến nay không có ai dám ở tòa nhà đó, nha dịch đi tra án mấy lần, người đi đều mất tích.” Sóc Dương báo lại tin tức cho Hạ Ý: “Bọn họ đều nói... đó là nơi tiên tử nguyên rửa.”

“Tiên tử nguyên rửa?”

“Đúng, tiên tử Khuynh Thành.” Sóc Dương nói tiếp: “Giang hồ đồn đãi, Khuynh Thành, người cũng như tên, có tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, được người gọi là tiên tử. Người cuối cùng ở trong tòa nhà kia chính là Khuynh Thành. Nhưng không lâu sau đó, Khuynh Thành mất tích, trên giang hồ không còn tin tức của nàng ta nữa. Mà tòa nhà kia... nghe nói người vào ở đều biến mất một cách bất thường.

20. Chương 20: Tiên Tử 2

”Tiên tử Khuynh Thành, người yêu cả đời của ta,

Ba ngàn loài hoa đẹp, không đẹp bằng nhan sắc của nàng.

Tiên tử Khuynh Thành, giấc mơ suốt đời của ta,

Người đi nhà trống, tình này còn mãi.

Ngày nào trở về? Khi nào gặp lại?

Dù phải đánh đổi cả sinh mạng của ta...”

...

Hạ Ý nghe Sóc Dương báo cáo xong, lông mày lạnh lùng dần dần nhướng lên.

“Cho nên hiện tại, toàn nhà kia vẫn bỏ trống hả?”

“Đúng, không người nào dám vào ở, hiện tại, ngay cả quan phủ cũng không dám tra xét. Đoạn thời gian trước, Tri phủ Duyện Châu sắp được thăng chức nên ông ta đã tìm người giấu kín chuyện này, thậm chí, xung quanh tòa nhà kia mười dặm đều không có người ở.” Sắc mặt Sóc Dương ngưng trọng: “Việc này đúng là có chút kỳ lạ.”

“Tiên tử nguyên rửa...” Hạ Ý trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Chuyện liên quan đến Khuynh Thành, có tra được gì không?”

“Có, trong tay Khuynh Thành có khả năng nắm giữ một chút manh mối có liên quan tới bảo tàng đã thất truyền trong võ lâm.”

“Bảo tàng?” Hạ Ý chìm vào dòng suy nghĩ. Ngoại trừ triều đình thì Hạ gia cũng chiếm một địa vị nhất định trong giang hồ, lúc trước hắn cũng đã từng nghe những đồn đãi có liên quan đến bảo tàng, nhưng không quan tâm nên cũng không quá hiểu rõ. Nói như vậy, chuyện Khuynh Thành mất tích, rất có thể có quan hệ với bảo tàng này.”

“Đã như vậy.” Hạ Ý thu hồi phong thư: “Thay ta chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa ta sẽ đích thân tới Duyện Châu.”

“...Vâng.”

Thế lực của Hạ Ý trải rộng các nơi, nhưng hắn hiếm khi rời khỏi kinh thành, hầu hết những địa giới ngoài kinh thành đều được hắn giao cho thuộc hạ.

Nếu như hắn đích thân rời khỏi kinh thành để điều tra việc này thì chứng tỏ, đây không phải là chuyện đơn giản đâu.

Tòa nhà của Khuynh Thành ở tại khu vực ngoại ô Duyện Châu, hoàn cảnh nơi đó thập phần thanh u lịch sự tao nhã, mà tòa nhà này cũng là nhà cổ trăm năm, kiến trúc của nó vẫn có bóng dáng tiền triều. Dù nói từ góc độ nào thì tòa nhà này đều có giá trị xa xỉ.

Nhưng mà, Hạ Ý coi trọng nó lại không phải vì giá trị tiền bạc của nó.

Mà vì, tòa nhà cổ bị tiên tử nguyên rửa này nằm trong phạm vi thế lực của hắn, mà hắn quyết không cho phép có bất cứ điều gì thoát ly sự khống chế của mình. Cho nên, hắn nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

“Đúng rồi...” Sóc Dương đang định đi, Hạ Ý đột nhiên lại gọi hắn lại: “Sau khi Khuynh Thành mất tích, đã có ai vào tòa nhà kia rồi?”

“Chỉ có bộ đầu tra án, những dân chúng khác không vào được, nơi đó đã sớm bị nha môn niêm phong rồi.” Sóc Dương dừng lại một chút, lại nói: “Còn có Trình đại nhân – huyện lệnh trước đó, nhưng hắn ta không

vào bên trong nhà, chỉ nhìn thoáng qua bên ngoài rồi thôi.”

Hạ Ý cười lạnh. Ông ta đúng là biết bảo toàn bản thân, sai thủ hạ mạo hiểm vào tra án, nhờ có chuyện không may thì ông ta cũng chẳng sao, nếu có manh mối thì công lao lại là của ông ta.

“Ta biết rõ. Nói cho quan phủ địa phương, bắt đầu từ bây giờ, phong tỏa hết thủy tin tức, bất luận kẻ nào cũng không được phép điều tra chuyện này nữa.”

“Vâng.”

...

Hạ Doanh nói vụ này cho Hạ Liên, vốn chỉ là thuận miệng mà thôi.

Không ngờ, phản ứng của Hạ Liên lại có chút ngoài dự liệu của nàng ta.

“Muội có thể thỉnh cầu đại ca... mang muội đi cùng không?”

“A?” Hạ Doanh sợ hết hồn: “Muội điên à?!”

Hạ Liên không điên.

Hạ Doanh không biết rõ, Hạ Liên từng gặp Khuynh Thành một lần.

Đó là lúc nàng mười ba tuổi, còn đang ở huyện Thanh Thủy. Có một năm hội đăng hoa, nàng và Cốc Vũ lên trấn xem hội, ở nơi đó đèn được vây quanh một đám người, nàng đã nhìn thấy Khuynh Thành ở đó.

Dung mạo của Khuynh Thành, người nào chỉ cần nhìn qua một lần đều sẽ không quên.

Xuất trần tuyệt diễm, khuynh quốc khuynh thành. Vẻ đẹp nàng ta quả thật khiến người ta phải nín thở. Khiến nữ nhân tự ti mặc cảm, khiến nam nhân hồn bay phách lạc.

Nàng ta khác với những tiểu thư nhà cao cửa rộng khác.

Nàng ta công một thanh kiếm sau lưng, tóc đen chỉ đơn giản được búi lại sau đầu, không đeo bất cứ vật trang sức nào. Y phục của nàng ta cũng không phải xiêm y xinh đẹp có hoa văn khác biệt, mà là y phục dạ hành màu đen của nam tử.

Từ trên xuống dưới, chẳng có chỗ nào giống với miêu tả về tiên tử cả.

Nhưng nàng ta quá đẹp, đẹp đến mức chỉ ăn mặc đơn giản như thế nhưng vẫn không có ai nghi ngờ, nàng ta là tiên tử chân chính.

Nàng ta không phải đoá kiêu hoa trong khuê các, nàng ta là con cá bơi lội tự tại trong giang hồ.

Khi đó, Hạ Liên và Cốc Vũ đứng ở ven đường, Khuynh Thành đứng bên kia đường, chỉ cách bọn họ mười bước xa. Một chiếc xe ngựa đi ngang qua, hai người bọn họ đều không chú ý nên bất ngờ bị xe ngựa làm bắn nước bùn vào người.

“Người...!”

Cốc Vũ vừa định tức giận mắng chửi thì lại trông thấy khí phách hoa lệ của xe ngựa, vừa nhìn đã biết là xe ngựa của quan gia. Vì vậy phải cẩn thận nuốt xuống tất cả lửa giận, bàn tay trong tay áo lại nắm chặt đến mức trắng bệch.

Hạ Liên không nhúc nhích, trên người nàng đều là bùn. Nàng không nói lời nào, cũng không có vẻ phẫn nộ.

Nhìn nàng nhu thuận như vậy, người đi ngang qua đều đều cảm thấy, cô nương này là một cô gái nhu nhược, không thích gây chuyện, tính tình rất ôn thuận.

Chỉ có Khuynh Thành, đứng đối diện nàng, đột nhiên cười với Hạ Liên.

Nàng ta đi tới nói nhỏ vào tai Hạ Liên: “Ta thấy muội, giống như trông thấy ta trước kia.”

Giọng nói của Khuynh Thành rất du dương, Hạ Liên nhất thời có chút ngây người, đắm chìm vào trong đó.

“Hi vọng không hiện ra, ngoài mềm trong cứng, thích hợp hành tẩu giang hồ.” Khuynh Thành cười: “Nhưng bây giờ muội còn nhỏ quá, hơn nữa, muội còn chưa đủ mạnh. Cho nên, muội không có khả năng phản kháng kẻ mạnh hơn mình.”

“Nhưng ta tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày, muội sẽ khiến mọi người phải giật mình. Nhớ kỹ, sự mạnh mẽ trong nội tâm quan trọng hơn nhiều so với việc tỏ vẻ mạnh mẽ ở bề ngoài.”

Thời khắc đó, thế giới bên trong của Hạ Liên, dường như thời gian đều ngừng chảy.

Lúc phục hồi lại tinh thần, Khuynh Thành đã sớm rời đi, biến mất trong đám người hồi hải.

Nhưng nàng vĩnh viễn nhớ kỹ câu nói đó của Khuynh Thành.

Khuynh Thành đối với Hạ Liên, giống như Hạ Văn đối với Hạ Ý. Mặc dù, nàng và Khuynh Thành chỉ gặp mặt một lần ngắn ngủi, nhưng nàng ta đã lưu lại dấu vết sâu đậm trong lòng nàng.

Cho nên, nàng muốn theo Hạ Ý đi tới Duyệt Châu, tới nhà cổ mà Khuynh Thành từng ở, khám phá bí ẩn có liên quan đến Khuynh Thành này.

...

Sau đó, Hạ Liên gõ cửa phòng Hạ Ý.

Đây là lần thứ hai nàng đơn độc tìm Hạ Ý. Lần đầu tiên là vì chuyện của Tiểu Tuyết.

“Vào đi.”

Vẫn là giọng nói đó, không có bất cứ nhiệt độ nào.

“Là muội, Tiểu Liên.”

Hạ Liên khẽ đẩy cửa phòng ra. So với lần đầu tiên, lần này nàng không sợ hãi căng thẳng như lần trước.

Hình như hần vừa tắm xong, trong phòng còn ngập tràn mùi hương thoang thoảng, có chút mát lạnh, hỗn hợp một chút mùi hương cơ thể của hần.

Đột nhiên, trong nháy mắt, Hạ Liên cảm thấy mùi hương này có chút quen thuộc.

Hình như...

“Chuyện gì?”

Còn chưa kịp suy tư, giọng nói của Hạ Ý lại đột nhiên truyền tới.

Hạ Liên bỗng chốc thu hồi suy nghĩ, thử hỏi: “Muội... Muội có thể cùng huynh tới Duyệt Châu hay không?”

Trầm mặc.

Hạ Liên sụp mắt xuống, cẩn thận chờ hần đáp lại.

Hồi lâu, nàng nghe thấy giọng nói trầm thấp của hần.

“Vì sao?”

“Muội... trước kia từng gặp Khuynh Thành.” Hạ Liên không dám giấu diếm Hạ Ý, thẳng thắn nói ra chuyện thật.

Không cần nhiều lời hơn nữa, Hạ Ý đã đoán được đại khái.

“Ừm.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, hình như Hạ Liên nhìn thấy thoáng qua một chút dụ dàng giữa lông mày lãnh tuấn của hần rồi vụt mất.

Có lẽ nàng nhìn lầm.

“Có thể.”

Ngoài dự liệu của Hạ Liên, Hạ Ý... đây là đồng ý sao?!

Khó có thể tin. Nguyên bản, nàng không ôm hi vọng gì.

“Cảm ơn... Cảm ơn đại ca.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Liên không kìm được mà lộ ra vẻ vui mừng, nhưng rất mau, Hạ Ý lại nhắc nhở.

“Đi cũng được, nhưng nhất định phải ở cùng ta cùng một chỗ thời thời khắc khắc, không thể cách xa ta ngoài ba bước.”

Hạ Liên bỗng nhiên sửng sốt: “A? Cái gì?!”

“Ta nói được rất rõ ràng, ta biết là muội nghe thấy.”

“...”

Trên mặt Hạ Liên thoáng qua rạng mây đỏ: “Ừm, muội nhớ rồi, đại ca nghỉ ngơi sớm đi nhé.”

Nói xong, nàng xoay người ra ngoài, cũng không quên đóng cửa lại.

Gió đêm có chút lạnh, thổi tới trên mặt nàng khiến nhiệt độ trên má nàng dần dần trở lại bình thường.

Thật ra có thể hiểu mà, chuyến đi này có nguy hiểm, dù sao đó là một nhà cổ “bị tiên tử nguyên rủa” theo lời đồn. Hạ Ý vì bảo đảm an toàn cho nàng, chắc chắn sẽ không để nàng đi loạn.

Thật sự là... đến cùng thì vừa rồi nghĩ gì đó...

...

Nghe nói Hạ Ý đáp ứng Hạ Liên, Hạ Doanh thiếu chút nữa xù lông.

“Cái gì?! Đại ca đồng ý hả, vậy trong Hạ phủ chỉ còn lại mình ta, ta cũng muốn đi.”

Hạ Liên có chút bất đắc dĩ: “Tỷ tỷ, chúng ta không phải là đi chơi, rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm mới thú vị, ta mặc kệ, ta cũng muốn đi!” Tính tình thiên kim đại tiểu thư vừa ra, mười nha hoàn cũng không đỡ được. Lời còn chưa xong, Hạ Doanh cũng đã gấp gấp chạy tới thư phòng Hạ Ý.

“Đại ca, muội cũng muốn đi cùng hai người.”

Hạ Ý không nói gì, cũng chưa thềm ngược mắt lên nhìn nàng ta một cái.

“...Tiểu Liên cũng có thể đi, vì sao muội lại không thể đi.”

Đột nhiên, bút trong tay Hạ Ý dừng lại.

“Không được.”

“Nhưng mà...”

Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen như than lạnh lùng nhìn Hạ Doanh.

Chỉ một cái nhìn này, Hạ Doanh lập tức không dám mặc cả nữa, bỗng chốc ỉu xiu: “Được rồi, muội ở lại trong phủ.”

Từ nhỏ đến lớn, Hạ Doanh được nuôi lớn giống như một tiểu công chúa trong Hạ phủ, tính tình được nuông chiều mà tùy hứng, ngay cả Hạ Tông Nguyên cũng không có cách nào với nàng ta. Nhưng nàng ta lại thật không dám chọc Hạ Ý.

Vốn cho rằng hần đồng ý Hạ Liên thì cũng sẽ đồng ý mình đi, kết quả... Thế nhưng không cho mình đi theo!

Hạ Doanh đầy mặt thất bại trở về phòng, lúc này, nha hoàn Bình Nhi của nàng ta chạy tới: “Đại tiểu thư, Trình công tử muốn gặp ngài!”

“Tại sao lại đến? Không thấy.”

Gần đây Trình Đông Dương đang theo đuổi Hạ Doanh, luôn luôn mang những trang sức châu báu và đồ chơi quý giá hiếm có tặng cho giai nhân. Nếu là nữ tử bình thường đã sớm động tâm, nhưng nàng ta là Hạ Doanh, sẽ coi trọng những thứ thế này sao?! Thứ Hạ gia không thiếu nhất là tiền, dù hần ta có tặng cả quốc khố cho nàng ta thì nàng ta cũng chẳng thèm nháy mắt một cái.

Tục khí, thật quá tục khí!

“Đại tiểu thư, thật không gặp ạ? Trình công tử nói là lần này mang tới...”

“Mang cái gì ta đều không có hứng thú, nói không gặp.” Tâm trạng của Hạ Doanh cũng có chút không tốt: “Bảo hần đừng có làm phiền ta nữa!”

“...Vâng.”

Bình Nhi không quấy rầy Hạ Doanh nữa, đóng cửa phòng rồi ra ngoài. Loại chuyện thế này, Bình Nhi cũng thấy được nhiều rồi, vương tôn công tử trong kinh thành này, không có mấy người là chưa từng theo đuổi Hạ Doanh. Nàng ta là đại tiểu thư Hạ gia, là con gái của Hạ Tông Nguyên, muội muội của Hạ Ý – chỉ riêng thân phận này đã đủ hấp dẫn người, huống chi nàng ta còn cực kỳ xinh đẹp, không biết bao nhiêu người thầm muốn trèo cao.

Mà Trình công tử này cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Cho nên Bình Nhi cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp truyền lại nguyên văn cho Trình Đông Dương, biểu lộ rõ ràng sự cự tuyệt của Hạ Doanh.

Nhưng mà, lần này Hạ Doanh tuyệt đối không đoán được, lần cự tuyệt Trình Đông Dương này sẽ khiến nàng ta hối hận vài ngày.

Bởi vì đúng là trùng hợp như vậy, Trình Đông Dương này không phải là người khác, mà là con trai của vị huyện lệnh từng đi qua tòa nhà của Khuynh Thành nhưng không dám vào (theo lời Sóc Dương). Hiện tại,

ông ta đã được thăng chức, vì vậy rời khỏi Duyện Châu đến kinh thành.

Nàng ta cắt đứt lời Bình Nhi nói, cho nên cũng không biết thứ mà lần này Trình Đông Dương đem tới cho nàng ta lại có liên quan đến Khuynh Thành, là một manh mối rất quan trọng.

21. Chương 21: Tiên Tử 3

Mấy ngày sau, Hạ Ý và Hạ Doanh lên đường tới Duyện Châu.

Ngoại trừ Sóc Dương và phu xe, Hạ Liên không thấy những người khác nữa. Nhưng nàng biết rõ, bất cứ lúc nào Hạ Ý ra ngoài cũng có ám vệ đi theo, chỉ là người bình thường không phát hiện ra mà thôi.

Hạ Liên cũng không ngồi cùng xe ngựa với Hạ Ý. Xe ngựa Hạ Ý đi phía trước, xe Hạ Liên theo sau. Nhưng nàng ngạc nhiên là, Sóc Dương lại cùng ngồi chiếc xe ngựa sau với nàng, mà không ở bên cạnh Hạ Ý.

“Sao người không đi theo đại ca ta?” Hạ Liên không kìm được hỏi.

“Vì bảo vệ nhị tiểu thư.”

Hạ Liên nghĩ một chút: “Thật ra, một chiếc xe ngựa có thể ngồi ba người, hai chiếc xe có chút dư thừa.”

Dù sao, hiện tại trong xe ngựa của Hạ Ý cũng chỉ có một mình hắn, chẳng phải là rất trống vắng sao.

“Đại thiếu gia quen ngồi chiếc xe ngựa kia rồi, con ngựa kia là giống ngựa hiếm có, chạy nhanh hơn những con khác một ít.”

“Keo kiệt, không để cho chúng ta ngồi hả?” Hạ Liên trêu ghẹo hỏi.

“Không, đại thiếu gia cố ý để nhị tiểu thư ngồi chiếc xe ngựa này. Con ngựa này đã được huấn luyện đặc biệt, mặc dù chạy không nhanh nhưng đi đường rất ổn.”

Bị Sóc Dương nói như thế, Hạ Liên mới nhận ra, đúng là chiếc xe ngựa bọn họ đang ngồi đặc biệt vững vàng, bọn họ cũng đã đi xa như thế rồi, nàng đều chưa từng cảm thấy một chút xóc nảy nào.

Đột nhiên, nàng nhớ tới một việc.

Lần đó bọn họ đi Yên Hoa Lâu, lúc đi thì nàng ngồi chung xe ngựa với Hạ Ý. Trên đường, xe xóc nảy khiến

nàng khó chịu, liên tục cắn môi, sắc mặt cũng có chút kém, không ngừng vén rèm thông gió.

Nàng còn nhớ rõ khi đó, hắc ngòi đối diện nàng, nhưng mí mắt cũng chưa từng nâng lên một lần nào, dường như nếu mà nàng có chết ở trong đó thì cũng chẳng có liên quan gì tới hắc, lạnh lùng cực điểm.

Nhưng sau khi bọn họ trở về, hắc lại sai người mang tới một chiếc xe ngựa khác. Tốc độ chậm một chút nhưng cũng vững vàng hơn một chút.

Nàng vẫn tưởng là, lúc trở về, hắc chuẩn bị chiếc xe ngựa thứ hai là vì Tiểu Tuyết, là vì cho nàng và Tiểu Tuyết một không gian độc lập để nói chuyện riêng, thuận tiện cho nàng trò chuyện, an ủi muội ấy.

Nhưng hóa ra... là bởi vì chính mình sao?

Nếu Sóc Dương không nói với mình, có lẽ, nàng vĩnh viễn sẽ không biết chuyện này.

..

Xe ngựa đi vài canh giờ, cuối cùng đến địa giới Duyệt Châu.

Nhưng bọn họ cần tiến vào bên trong thành nên vẫn còn có một đoạn đường ngắn nữa phải đi.

Người Duyệt Châu gọi tòa nhà kia là “Thanh trạch”, bởi vì bốn phía có rừng cây che lấp, hoàn cảnh thanh u. Trùng hợp lại cùng cách phát âm với tên Khuynh Thành, cho nên lúc đầu mọi người đều cho rằng, Thanh trạch đã được định trước là thuộc về Khuynh Thành rồi.

Nhưng ai cũng chưa từng đoán được, sau khi Khuynh Thành vào ở không lâu thì lại mất đi tung tích.

Có người nói là nàng ta tự mình rời đi, còn có người nói là nàng ta đã bị giết hại. Sau lại, tất cả những người vào đó đều mất tích mà không rõ lý do.

Cho nên về sau, người địa phương đều nói Thanh trạch là nơi bị tiên tử nguyên rửa.

Hạ Liên đang ngồi trong xe ngựa thì bỗng nghe thấy tiếng chim hót bên ngoài. Nàng vén rèm xe lên thì thấy xe ngựa đã đi tới trong rừng.

Trong rừng tràn ngập hương thơm cỏ cây làm cho người ta thấy sáng khoái. Những cây cổ thụ cao che khuất bầu trời, cho dù trời nóng hơn nữa thì ngồi dưới gốc cây cũng thấy rất mát mẻ.

Hạ Liên không khỏi cảm thán: “Thật ra, đây là một địa phương tốt.”

Cổ nhân nói: “Người ở nơi có núi có nước là nhất, thôn xóm thứ hai, ngoại thành lại thứ hai.” Thanh trạch được xây dựng gần nơi có núi có nước, dọc theo đường nhỏ, không cần đi xa là đã có thể thấy dòng suối róc rách.

“Tất nhiên là một nơi tốt.” Ánh mắt Sóc Dương cũng nhìn khung cảnh ngoài rèm: “Thanh trạch từng là tòa nhà nổi danh nhất Duyện Châu, đương nhiên hiện tại cũng rất nổi danh, khi đó người Duyện Châu đều nói, ai có thể vào ở Thanh trạch, cho dù chỉ là một buổi tối thì cũng không uổng cuộc đời này.”

Hạ Liên than nhẹ: “Nhưng bây giờ, bởi vì chuyện của Khuynh Thành mà nó đột nhiên trở thành nơi quỷ dị người người tránh còn không kịp.”

Sóc Dương cũng thở dài một tiếng, không nói nữa.

Cũng không lâu lắm, xe ngựa dừng lại. Phu xe thò đầu ra từ phía trước: “Chúng ta đến.”

Hạ Doanh và Sóc Dương lần lượt xuống xe ngựa. Trước mặt bọn họ là một đoạn đường nhỏ hẹp, thanh trạch còn cách đây một đoạn ngắn nữa.

“Xe ngựa không đi tiếp được nữa, chỉ có thể đưa hai vị tới đây.”

“Được, người trở về đi.”

Phu xe đi rồi, Sóc Dương xoay người nói với Hạ Liên: “Nhị tiểu thư, trước ở đây chờ một lát.”

“Ồ?” Hạ Liên có chút không rõ, chẳng lẽ còn có người muốn tới?

Nhưng lúc này, sau lưng đột nhiên lại vang lên tiếng xe ngựa. Hạ Liên quay đầu thì trông thấy Hạ Ý đang xuống xe ngựa.

“Đại ca?”

Xe ngựa Hạ Ý đi nhanh hơn bọn họ, nhưng tại sao lại đến chậm hơn bọn họ nhỉ?

“Đi thôi.”

Hạ Ý không giải thích gì, chỉ quay đầu nói với Hạ Liên: “Đi sau ta.”

“Ừm.”

Hạ Liên đi theo sau lưng Hạ Ý, Sóc Dương đi theo sau Hạ Liên. Ba người đi lên đường nhỏ, từng chút một tới gần tòa nhà thanh trạch tràn đầy bí mật này.

...

“Đại tiểu thư, Trình công tử lại tới tìm ngài.”

Hạ Doanh phiên: “Không phải đã bảo hấn không cần quần lấy ta nữa sao?”

“Đại tiểu thư, Trình công tử nói là nghe nói đại thiếu gia điều tra chuyện có liên quan tới thanh trạch ở Duyệt Châu, cha hấn từng làm huyện lệnh ở đó, hình như đã từng đi qua chỗ kia...”

“Cái gì?!” Hạ Doanh nghe Bình Nhi nói đến Thanh trạch thì kích động lên: “Cha hấn từng tới đó hả?”

“Vâng, còn nói là, hình như Trình đại nhân phát hiện thứ gì ở đó, có liên quan đến Khuynh Thành...”

“Sao không nói sớm! Nhanh, ta muốn gặp hấn!”

Cuối cùng, Trình Đông Dương cũng được mỹ nhân tiếp đón.

“Các người phát hiện ra thứ gì?” Hạ Doanh đi thẳng vào chủ đề: “Mang ra cho ta xem một chút.”

“Không may là, hôm nay ta không mang tới.” Một mặt, Trình Đông Dương cố tỏ ra vẻ tiếc nuối, mặt khác lại tràn đầy mong đợi hỏi: “Ta nghe nói hoa sen ở Tây Uyển đã nở... Không biết có thể mời giai nhân cùng thưởng thức không? Đến lúc đó, chúng ta vừa ngắm hoa sen, vừa thảo luận...”

Hạ Doanh thật muốn hất chén trà vào mặt hấn, nhưng nàng cũng vô cùng tò mò trong tay hấn có đầu mối gì, cho nên cố gắng làm mình bình tĩnh lại: “...Được, vậy Tây Uyển ngày mai, không gặp không về.”

“Không gặp không về!”

Trình Đông Dương vô cùng vui vẻ, cảm thấy mình đã cách Hạ Doanh gần thêm được một bước. Nhưng trong lòng Hạ Doanh lại nghĩ, nếu hấn dám trêu đùa nàng, hoặc lấy ra thứ gì đó không có giá trị thì cũng đừng trách nàng cáo trạng với Hạ Ý, khiến Trình gia bọn họ không thể dừng chân ở kinh thành được nữa.

...

Cuối cùng, Hạ Liên đã được nhìn tận mắt tòa nhà Thanh trạch trong truyền thuyết này.

Đó là một tòa trạch viện rất lớn, hai vòng cửa khổng lồ được khảm trên cánh cổng đồng. Bên cạnh cửa là hai con tì hưu được điêu khắc trông rất sống động. Hạ Ý đẩy cổng ra, cánh cổng xanh màu thời gian phát ra tiếng vang kéo kẹt.

Cổng mở.

Đập vào mắt là đình viện, cỏ dại phát triển từng mảng lớn, trông hiu quạnh hoang vu.

Giữa đình viện, Hạ Liên thấy một cái cây.

Đó là một cây liễu, vô số cành liễu lay động theo gió, đan xen hòa quyện vào nhau. Lá liễu chạm nhau xào xạc trong những mảng cỏ hoang xung quanh, giống như đang giương nanh múa vuốt khóc lóc kể lể.

Đó nhất định là âm thanh thê lương nhất của cây cối mà Hạ Liên đã từng nghe.

“Meo meo...”

Đột nhiên, có một tiếng mèo kêu rất nhỏ vang lên.

Không biết lúc nào, một con mèo đen nhảy từ trên cây xuống.

Toàn thân con mèo đó đen kịt, không có chút tạp mao nào, đen bóng mượt.

Nhưng cái hấp dẫn chú ý nhất lại là con mắt của nó.

Đó là đôi mắt màu xanh biếc.

Đôi mắt kia giống như chứa đựng tình cảm trong đó vậy, tràn đầy thê lương và bi thương.

“Meo meo...”

Đột nhiên, nó lại kêu, tiếp đó xoay mình bỏ chạy, biến mất trong đám cỏ cây hoang vu.

“Kiểm tra sơ bộ hoàn cảnh bốn phía.” Hạ Ý phân phó Sóc Dương: “Tỉ mỉ kiểm tra tòa nhà này một lần.”

“Vâng.”

Sóc Dương và Hạ Ý tách nhau ra tra xét, Hạ Liên thì theo sát Hạ Ý một tắc không rời. Tòa nhà này hoang phế đã lâu, khắp nơi toàn là hơi thở bụi bặm. Hạ Ý và Hạ Liên ở viện trước, Sóc Dương tới hậu viện.

Hai người vừa tới hành lang gấp khúc thì đột nhiên nghe thấy Sóc Dương kêu lên.

“Đại thiếu gia, ở đây...”

Hạ Ý và Hạ Liên nghe vậy thì lập tức tới hậu viện.

Sóc Dương đứng cạnh một cái giếng cổ.

“Đây là... một cái giếng nước?”

“Không.” Ánh mắt Sóc Dương nhìn về phía đáy giếng: “Là một cái giếng cạn.”

...

Tây Uyển, hoa sen đang nở rất đẹp.

“Hiện tại, người có thể cho ta xem rồi chứ?” Hạ Doanh giả vờ nịnh nọt: “Trình công tử, Doanh Nhi biết rõ người tốt nhất.”

Những lời này khiến Trình Đông Dương rất hưởng thụ: “Đâu có đâu có, nàng muốn xem, tất nhiên là ta phải mang tới rồi.”

Nói xong, hắn móc ra một quyển sổ: “Chính là thứ này, khi đó cha ta đào được ở phía dưới con tì hưu bên phải.”

“Nhật ký?”

“Ừm, đây là quyển nhật ký của Khuynh Thành. Cha ta vốn tưởng rằng, Khuynh Thành sẽ ghi lại manh mối bảo tàng ở bên trong, nhưng không nghĩ tới, bên trong đều là chút thứ linh tinh vô dụng.”

“Sao người biết là vô dụng.” Nhận lấy nhật ký, Hạ Doanh lườm hắn một cái. Từ nhỏ, đại ca đã nói cho nàng biết, những thứ để lại dấu vết thì càng có khả năng cất giấu nhiều bí mật.

Như vậy, trong bản chép tay của Khuynh Thành, liệu sẽ cất giấu bí mật gì?

Hạ Doanh khẽ xoa nếp uốn trên bìa sổ, từ từ lật ra những trang giấy ố vàng...

...

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm

Đi đường rất lâu, cuối cùng ta cũng tới Thanh trạch.

Nhưng ta nghĩ, hết thấy đều đáng giá.

Ta thích hoàn cảnh nơi này, thanh u tao nhã, cách xa nội thành ồn ào náo động. Nếu như có thể mãi như thế thì tốt.

Ta nhìn thấy cái cổng đồng màu đỏ. Bên cạnh cổng là hai con tì hưu được điêu khắc rất sống động, xảo diệu thiên công. Ta đẩy cổng ra, vào đình viện.

Đình viện đập vào mắt cùng với hương thơm cỏ cây, khung cảnh đó tràn đầy hương vị mùa xuân.

Giữa đình viện, ta thấy một thân cây.

Đó là một gốc cây liễu, vô số cành liễu lay động theo gió trông như những vũ cơ đang múa. Lá liễu phát ra tiếng xào xạc, giữa những hoa cỏ xanh mướt, giống như là tiếng nhạc đệm vui vẻ cho những vũ cơ.

Đó nhất định là âm thanh êm tai nhất của cây cối mà ta từng nghe thấy.

“Meo meo...”

Là mèo kêu sao?

Không biết lúc nào, một con mèo nhảy từ trên cây xuống.

Toàn thân nó là một màu đen tuyền, không chút tạp mao, đen bóng tỏa sáng.

Nhưng thứ chân chính hấp dẫn sự chú ý của ta lại là đôi mắt của nó.

Đó là một đôi mắt màu xanh biếc.

Đôi mắt kia giống như là biết biểu lộ tình cảm, tràn đầy sinh cơ và linh khí.

“Meo meo...”

Đột nhiên, nó lại kêu, tiếp đó xoay mình muốn đi, nhưng lại không ngừng quay đầu lại nhìn ta.

Ồ, nó ở đây trước ta, có lẽ trong mắt nó, ta chính là kẻ xâm nhập.

Nhưng ta nghĩ, nó thích ta, nó sẽ chấp nhận ta, từ nay về sau, chúng ta sẽ cùng sống trong tòa nhà này, cùng nhau trải qua vô số xuân hạ thu đông.

Nó lại quay đầu. Mỗi đi vài bước, nó đều quay đầu nhìn ta một cái.

Ta cúi người hỏi nó: Tiểu tử, mày muốn ta đi theo mày sao?

Mèo con liếm liếm móng vuốt.

Ta cười. Vậy thì thật muốn nhìn xem, mày muốn mang ta tới chỗ nào?

Ta đi theo nó, vòng quanh hành lang gấp khúc tới hậu viện.

Mèo con dừng lại bên cạnh một cái giếng.

Ta đi tới, nhìn xuống đáy giếng.

Đó là một cái giếng, giếng cạn.

22. Chương 22: Tiên Tử 4

Đó là một cái giếng cạn.

Hạ Liên đẩy ra cổ đại ở xung quanh, muốn tới gần hơn để xem cho kỹ, Hạ Ý lại ngăn cản bước chân của nàng: “Cẩn thận.”

“Sẽ không sao đâu.” Sóc Dương là người đầu tiên phát hiện cái giếng cạn, vừa nãy hắn đã kiểm tra: “Xung quanh không có cơ quan, chỉ là cái giếng bình thường. Nhưng thuộc hạ rất tò mò, không biết dưới giếng có

huyền cơ gì.”

“Trước không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Hình như Hạ Ý cũng không định sai Sóc Dương xuống dò xét cái giếng này: “Trước tra xét mọi nơi xung quanh, không được bỏ sót bất cứ chi tiết nào.”

“Vâng.”

Sóc Dương tiếp tục đi thăm dò những nơi khác, Hạ Liên đi theo Hạ Ý trở lại hành lang.

Kiến trúc và kết cấu Thanh trạch có chút khác so với những nơi mà nàng từng nhìn thấy, không phải kiểu phía trước phòng khách phía sau nơi ở, mà là phòng chính nhà kẻ, sau khi qua hai đoạn hành lang gấp khúc thì tới chỗ phòng ở. Phòng phía đông và tây đối xứng nhau, mỗi phòng đều có hai cửa sổ.

Đây là nhà được xây từ tiền triều nên vẫn giữ lại quy cách tiền triều. Nhìn từ góc độ khác thì chính tòa nhà này đã là một đồ cổ rồi, chứng kiến ân oán mấy đời, trải qua tang thương trăm năm.

Hạ Liên nghĩ, đây là một tòa nhà cổ có chuyện cũ.

Không lâu sau, hai người gặp lại Sóc Dương. Tòa nhà tuy lớn nhưng cũng rất trống vắng, bọn họ kiểm tra một lần cũng không tốn quá nhiều thời gian.

“Thuộc hạ đã tra xét từng chỗ một trong hậu viện, không có chỗ nào đặc biệt, cũng chỉ có cái giếng kia là có chút khả nghi.”

“Ta biết rồi.” Hạ Ý khép hờ mắt, hình như đang suy tư.

“Đại thiếu gia, có cần xuống giếng tra xét hay không?”

“Trước không cần.” Hạ Ý đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn qua bầu trời giăng đầy mây đen: “Trời đã tối rồi, hơn nữa lại sắp có mưa lớn, ngày mai lại tiếp tục.”

“...Vâng.” Trong lòng Sóc Dương có chút nghi hoặc, nhưng nếu Hạ Ý đã phân phó như vậy thì hẳn cũng không dám có bất cứ hoài nghi nào.

Ầm ầm

Đúng lúc này, bỗng có tiếng sấm vang lên. Sắc mặt Hạ Liên có chút tái nhợt, nàng cắn môi thật chặt.

“Chúng ta tìm chỗ tránh mưa trước đã.” Hạ Ý nói, đi tới chỗ túp lều ở hậu viện, nói với hai người còn lại:

“Đến nơi này.”

Hạ Liên và Sóc Dương đi theo Hạ Ý vào trong lều, nơi đây có ba mặt là tường, có thể tránh gió tránh mưa, trên nền trải chiếu. Địa thế Duyệt Châu thiên nam, ngày hè cực nóng bức, cho nên rất nhiều nhà dân đều tạo ra một nơi thế này, có tường chắn gió, có cửa liếp che mưa và thông gió, nền trải chiếu, ngủ ở đây mát mẻ hơn rất nhiều so với trong phòng, cũng sẽ không gây khó chịu.

Chiếu vẫn được xem là sạch sẽ, nhưng dù gì thì vẫn có chút bụi bặm. Sóc Dương quét dọn đơn giản một chút cho sạch sẽ.

“Đêm nay nghỉ ngơi tại đây trước đi.” Hạ Ý cởi xuống áo ngoài của mình, trải trên chiếu, tiếp đó nói với Hạ Liên: “Muội ngủ ở đây.”

Mặt Hạ Liên đỏ lên: “Muội, muội không yếu ớt như thế, không cần làm vậy...”

Hạ Ý lại không rối rắm chuyện này với nàng, chỉ đi qua bên kia nằm xuống. Áo ngoài của hắn im lặng trải dưới đất cạnh nàng.

Hạ Liên đột nhiên cảm thấy, nếu mình còn từ chối nữa thì đúng là có chút già mồm. Vì vậy dứt khoát sang đó, nằm lên y phục của hắn.

Y phục còn lưu lại nhiệt độ cơ thể hắn. Trong nháy mắt, Hạ Liên lại bất giác nghĩ ngợi lung tung, chẳng có chút tí ti một mối nào. Không biết hiện tại là giờ nào, nàng nghe thấy tiếng mưa rơi. Trong đêm mưa, tiếng mưa rơi và tiếng hô hấp của người đan xen nhau, tạo ra một nhịp điệu khó nắm bắt, vang vọng mãi bên tai nàng, cùng với tiếng đập của trái tim.

Sóc Dương đưa lưng về phía hai người, ngồi canh gác ở cửa chứ không nằm xuống. Thân là thị vệ, lúc nào hắn cũng nhất định phải bảo trì cảnh giác, huống chi là ở nơi thế này. Đối với hắn mà nói, đây nhất định là một ban đêm không chợp mắt.

Thật ra Hạ Liên cũng có một chút sợ hãi.

Nàng cũng đã được nghe nói rất nhiều những tin đồn không bình thường ở đây. Khác với Hạ Doanh thích sự kích thích mạo hiểm, Hạ Liên yêu thích sự an ổn, cũng không được xem là một người gan lớn. Chuyến đi này, nàng cũng do dự thật lâu mới đưa ra quyết định.

Bởi vì, nàng muốn khám phá ra bí mật của Khuynh Thành.

Nàng tuyệt đối không tin, một nữ tử như vậy sẽ để lại cái gọi là “nguyên rửa” gì đó ở nơi mà nàng ta đã sống. Nàng tin chắc Khuynh Thành sẽ không hại người, lại càng không nên chịu những đồn đãi rợn người này.

Nàng nhất định phải điều tra rõ chân tướng.

Nhưng có đôi khi, tin tưởng là một chuyện, thực tế lại là một chuyện khác

Ví như, nàng tự nói với bản thân nhất định phải dũng cảm, không được sợ hãi, thế gian này không tồn tại quỷ thần... Nhưng khi thật sự đến nơi này rồi, nói không sợ hãi là nói dối. Buổi chiều vừa vào trong nhà này, nàng đã cảm nhận được hơi thở u ám đập vào mặt, không rõ bắt nguồn từ đâu nhưng khiến người ta cảm thấy hoảng hốt.

Còn có đêm nay, lúc này, gió đêm và mưa to khiến cửa sổ cũ rách phát ra tiếng kêu kéo kẹt, giống như là tiếng khóc quỷ mị, làm cho người ta chìm vào cơn ác mộng sâu trong nội tâm.

Ầm ầm

Lại là một tiếng sấm sét.

Cơ thể Hạ Liên run rẩy.

Ký ức khiến người ta ghen thở lại kéo tới một lần nữa, tại trong căn lều u ám này, dường như nàng đã trở lại sơn động tối đen đó, tiếng cười tà nịnh của nam nhân vang lên bên tai, hân hưng hăng bóp chặt cổ nàng, khiến hô hấp và trái tim nàng đều đau đớn.

“Không... không cần...”

Nàng còn nhớ rõ, đêm hôm đó cũng mưa lớn như thế này, cũng là tiếng sấm thê lương thế này.

Đó là bóng đè cả đời nàng, mỗi lần nhớ lại cũng lệ rơi đầy mặt, là bóng ma cả đời cũng không thoát khỏi được.

...

Hình như Hạ Liên đã ngủ.

Nhưng hình như nàng đang trong cơn ác mộng.

Cơ thể nàng run rẩy, vẫn run rẩy liên tục.

Hạ Ý im lặng nhìn nàng.

Nàng đưa lưng về phía hắn nên hắn không nhìn thấy rõ vẻ mặt của nàng. Nhưng hắn biết rõ, nàng rất sợ hãi.

Sợ hãi – rõ ràng là sợ hãi như vậy, tại sao còn muốn đi theo đến nơi này?

Nàng khác với Hạ Doanh, tham gia loại chuyện quỷ dị này cũng sẽ không làm nàng cảm thấy hưng phấn kích thích.

Rõ ràng... sợ hãi như vậy mà.

Chỉ là vì... một đáp án trong lòng hay sao?

Trông nàng rất nhu nhược thậm chí không có chủ kiến, nhưng sâu trong xương tủy lại quật cường hơn bất cứ ai.

Ầm ầm

Lại là một tiếng sấm.

Thiếu nữ run rẩy càng dữ hơn.

Tại thời khắc này, nàng trông bất lực và yếu đuối như vậy, yếu đuối đến mức tựa như chỉ một tiếng sấm đã có thể chấn vỡ thân thể mềm mại của nàng.

...

Hạ Liên lại mơ thấy hắn.

Rất lâu rồi nàng chưa từng mơ thấy hắn. Hắn chỉ xuất hiện ở trong mộng lúc nàng tuyệt vọng nhất, cho nàng một cái ôm ấm áp.

Nàng không biết mình đang mơ hay tỉnh, chỉ biết là mình đang run rẩy.

Tiếp đó, nàng cảm nhận được hơi thở của hắn, từng chút từng chút một tới gần nàng.

Hắn khẽ ôm nàng từ phía sau, động tác vô cùng ôn nhu – ôn nhu giống như lần đó vậy.

Nàng không kìm được quay người lại ôm hắn, ôm sát sao thân thể hắn, tham lam nhận sự ấm áp của hắn,

giống như con cá trên cạn khát vọng nước biển vờn quanh.

Hắn ôm nàng chặt hơn, nàng có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, khiến nàng cảm thấy vô cùng an tâm.

...

Nắng sớm mờ mờ, Hạ Liên tỉnh lại trong tiếng gió thổi lá rơi.

Nàng nhớ tới giấc mơ đêm qua, chân thật như vậy, cho tới bây giờ dường như nàng còn cảm nhận được hơi thở của hắn, dường như vẫn ở bên cạnh nàng, chưa từng rời đi.

Hạ Liên nghĩ, đây chẳng qua chỉ là ảo giác của nàng mà thôi.

Nàng đứng dậy, túm lấy chiếc áo khoác được trải làm chiếu đêm qua. Đột nhiên, đầu óc nhất thời nghĩ tới.

Nếu nàng không nhớ lầm, Hạ Ý hơi có bệnh sạch sẽ, bộ y phục này bị nàng làm nhăn nhúm thế này, nhất định hắn sẽ ghét bỏ, có lẽ về sau cũng sẽ không mặc lại nữa.

“Nhị tiểu thư, bên này.”

Tiếng gọi của Sóc Dương bỗng cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Hắn lấy một chút nước sạch, ba người rửa mặt đơn giản một phen. Hạ Ý đổi một cái áo khoác khác, vẫn lạnh lùng trong trẻo như cũ. Hạ Liên nghiêng đầu nhìn bóng dáng thon dài của hắn, không hiểu tại sao, trong nháy mắt đó, bóng dáng hắn lại trùng điệp với bóng dáng người trong mộng của nàng.

Không không không, đừng suy nghĩ lung tung.

Hạ Liên cười khổ, gần đây, nhất định là mình bị chuyện của Khuynh Thành làm cho đầu óc mù mịt, lúc nào cũng toát ra một ít ý niệm linh tinh trong đầu.

Hạ Ý nhận thấy ánh mắt của nàng, bỗng đột nhiên quay đầu, nàng bất ngờ bắt gặp ánh mắt của hắn.

Mặt Hạ Liên đỏ lên, vội cúi đầu xuống: “Đại ca, muội trước cất y phục của huynh nhé, sau khi về cho người giặt xong thì trả lại huynh.”

“Không cần, vứt đi.”

Đáp án trong dự liệu.

Hạ Liên không nói gì nữa, nhưng nghĩ một lát vẫn quyết định cất lại giúp hắn.

Dù sao, hoàn cảnh trưởng thành của nàng khác với hắn. Bộ y phục này có giá trị xa xỉ, nàng không nỡ lãng phí, nếu hắn không cần thì bố thí cho những người nghèo không có cái mặc cũng tốt hơn là cứ vứt bỏ như vậy.

“Đại thiếu gia, tối hôm qua không có kẻ khả nghi nào xuất hiện.” Sóc Dương báo cáo với Hạ Ý: “Thuộc hạ đã tự mình nhìn cả đêm rồi.”

Hạ Ý gật đầu: “Xem ra dự đoán trước kia của ta cũng có căn cứ.”

“Vậy bây giờ, có nên cho bọn họ hành động hay không? Hay là... dò xét cái giếng kia trước đã?”

“Đi tra xét giếng cạn trước đã.” Hạ Ý nói, ánh mắt chuyển hướng Hạ Liên: “Muội cũng muốn xuống hả?”

Hạ Liên cắn môi, kiên định gật đầu: “Vâng.”

Nếu nàng đã đến rồi thì muốn chứng kiến tận mắt tất cả. Nếu không thì ở lại kinh thành chờ tin tức là được, cần gì phải tới đây một chuyến?

“Được.”

Hạ Ý đáp ứng khiến Hạ Liên và Sóc Dương đều có chút kinh ngạc. Lúc đầu hai người còn tưởng rằng, Hạ Ý sẽ nói: “Rất nguy hiểm, muội không được xuống, chờ ở phía trên.” Hoặc những lời tương tự như vậy.

Thế nhưng hắn lại đồng ý.

Ba người cùng nhau đi hướng hậu viện, tới cạnh cái giếng. Sóc Dương cúi xuống nhìn thoáng qua, đoán độ sâu của giếng: “Không đến một trượng, không sâu, đi lên đi xuống cũng rất dễ dàng.”

Nói xong thì lập tức nhảy lên miệng giếng rồi nhảy xuống giếng.

Đuốc được đốt lên, hắn nhìn xung quanh một vòng rồi đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc vạn phần.

“Đại thiếu gia, đây...”

Hạ Ý khẽ cau mày: “Phía dưới có cái gì?”

...

Trong giếng có cái gì?

Hạ Doanh rất tò mò, không thể chờ được mà lật sang trang kế tiếp, muốn biết rốt cục thì Khuynh Thành đã nhìn thấy cái gì.

Tờ giấy có chút dễ rách, trong lúc lật giấy thì toát ra tiếng vang nho nhỏ.

...

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm

Đây là một cái giếng cạn.

Ta đi xuống nhìn thoáng qua, cái giếng này không sâu, vẫn chưa tới một trượng. Chỉ độ cao thế này thì dù là người tập võ nào cũng có thể thoải mái đi lên đi xuống, cho nên tất nhiên cũng không làm khó được ta.

Ta nhảy xuống từ miệng giếng, trong nháy mắt khi mũi chân chạm đất thì bỗng cảm nhận được sự mát mẻ.

Có chút u ám.

Nhưng ta dẫn theo cây đuốc. Khi đuốc sáng lên, không gian nhỏ hẹp của đáy giếng lập tức được chiếu sáng.

Kết quả lại làm ta sợ hết hồn.

Ta nói sai, đây không phải là “không gian thu hẹp”, người ta thường nói: Con ếch ngồi đáy giếng chỉ có thể nhìn thấy bầu trời to bằng miệng giếng. Nhưng người bên ngoài giếng nhìn xuống đáy giếng, lẽ nào lại không phải như thế sao?

Ta vốn tưởng rằng, đáy giếng cũng chỉ là một không gian bé tí mà thôi, cho đến giờ phút này...

Quan niệm của ta đều bị lật đổ.

Ta cảm thấy được, nếu như nói ra thì nhất định không có người tin tưởng. Thậm chí nếu không phải là ta tận mắt nhìn thấy thì bản thân ta cũng không thể tin tưởng hết thảy trước mắt.

Dưới cái giếng nhỏ bé này lại ẩn giấu một tòa cung điện ngầm.

Thậm chí nó chiếm diện tích còn lớn hơn cả tòa nhà này, giống như rễ cây đại thụ, kéo dài cực xa tới những nơi mà bạn không thể nhìn thấy được.

Dựa theo tính tình của ta, càng là bí ẩn thì ta càng phải thăm dò đến tột cùng.

Huống chi, ta có “pháp bảo” trong tay, không cần sợ hãi.

Cho nên ta quyết định, ta muốn vào trong xem một chút, trong địa cung này đến tột cùng cất giấu huyền cơ gì.

*

23. Chương 23: Tiên Tử 5

“Đại thiếu gia, đây... giống như một tòa địa cung.”

“Địa cung?”

Cái giếng cạn trông có vẻ tầm thường này quả nhiên giấu giếm huyền cơ. Tay áo Hạ Ý hơi lay động, cũng đi xuống giếng, vung vẩy chạm đất.

Tiếp đó, hần ngẩng đầu lên, giọng nói trầm thấp có chút vọng lại trong hoàn cảnh trống trải: “Muội cũng xuống đi.”

Sắc mặt Hạ Liên có chút tái nhợt, nàng bước tới phía trước một bước, nhưng lại chậm chậm không dám nhảy xuống.

“Không sâu, cho dù không biết võ công cũng không sao. Nhị tiểu thư đừng sợ.” Sóc Dương khích lệ.

Nàng vẫn do dự như cũ.

Hạ Ý xoay người: “Sóc Dương, dây thừng.”

“Vâng, đây ạ.” Sóc Dương lấy ra một đoạn dây thừng: “Chiều dài sợi dây chắc là đủ.”

Lúc trước, Hạ Ý dặn Sóc Dương mang theo loại dây thừng để bò tường này, hần vẫn không biết là có dụng ý gì, bởi vì đối với người tập võ, loại dây thừng này là vô dụng. Dựa vào thân thủ của Hạ Ý và hần thì

hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng bây giờ xem ra, hình như... đại thiếu gia là nghĩ cho nhị tiểu thư, chuẩn bị riêng cho nàng.

Đại thiếu gia... hóa ra cũng là người có tâm tư nhẩn nhai như thế sao? Sóc Dương vẫn tưởng rằng, đại thiếu gia tuyệt đối sẽ không lãng phí tâm tư tại một chuyện không có liên quan như thế này.

Dây thừng vung lên, cái móc ở phần đuôi ôm miệng giếng, Sóc Dương lại dùng sức kéo vài cái để xác nhận độ vững chắc của nó.

“Được rồi ạ.”

Hạ Ý chuyển hướng Hạ Liên: “Xuống từ từ theo dây thừng. Nếu sợ hãi thì cũng đừng nhìn xuống.”

Hạ Liên cố nổi lên dũng khí, hai tay nắm chặt dây thừng. Kỳ thật nàng có chút sợ độ cao, nếu không lúc định chạy trốn khỏi nhà cũ Mã gia thì nàng cũng không chọn đi cửa nhỏ mà buông tha cho cách làm đơn giản hơn với người bình thường – leo tường.

Nhưng nàng biết là mình nhất định phải vượt qua nỗi sợ này, nàng không thể trốn tránh cả đời được.

Nàng cẩn thận xuống giếng, vẫn không dám nhìn xuống chút nào. Còn bao nhiêu sâu nữa mới xuống cuối cùng? Nàng không biết rõ. Nàng từng chút một di chuyển xuống dưới, căng thẳng đến mức quên cả hô hấp. Cuối cùng, nàng cảm nhận được mũi chân mình hình như đã đụng phải mặt đất thì mới thở phào một hơi.

Ngước mắt lên, bầu trời chỉ nhỏ bằng miệng giếng, xanh thẳm trong suốt, nàng có thể nhìn thấy bụi bặm trôi nổi trong không khí dưới sự phản chiếu của ánh sáng.

“Nhìn phía trước đi.”

Sau khi Hạ Liên đi xuống, ba người bắt đầu dò đường trong giếng. Cây đuốc của Sóc Dương chiếu sang bốn phía, cơ hồ có thể đoán được toàn cảnh địa cung. Trong địa cung này có bốn cây cột, đều được làm bằng ngọc thạch, hơn nữa trên bốn cây cột đều được khắc hoa văn khác nhau.

Chỉ bằng điểm này là có thể thấy, xây dựng địa cung này tuyệt không phải là công việc một sớm một chiều là có thể làm được.

“Đại thiếu gia, trong này có một con thạch sư.”

(*)*Thạch sư: sư tử bằng đá*

Hạ Ý và Hạ Liên men theo hướng cây đuốc của Sóc Dương nhìn sang, quả nhiên, chỗ đó có một con thạch sư đang ngồi được chế tạo bằng đá cẩm thạch. Nhưng tạo hình của nó khác với bình thường, khuôn mặt chẳng những càng thêm dữ tợn mà còn có vết thương chồng chất trên người, tất cả đều là vết đao kiếm.

Hạ Liên không khỏi sinh ra nghi hoặc, đến tột cùng người biết dùng đao kiếm nào lại đi chém một con sư tử bằng đá cơ chứ?

Sóc Dương lại gần nhìn, phát hiện dưới thạch sư có một bàn tọa, sư tử ngồi xổm trên đó, hình như giữa thân nó và cái bàn có một khe hở nhỏ.

Căn cứ vào kinh nghiệm để phán đoán, đây có khả năng là một cơ quan.

Không đợi Hạ Ý mở miệng, Sóc Dương đã tiến lên chuyển động thân sư tử, quả nhiên nó chuyển động!

Cơ hồ đồng thời, tiếng Hạ Ý truyền tới từ phía sau:

“Cẩn thận!”

...

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm

Ánh sáng của cây đuốc chiếu ra không gian xung quanh. Ta nhìn thấy bốn cây cột, trên đó khắc những hoa văn khác nhau. Hình như... ta đã từng nhìn thấy những hoa văn đó ở nơi nào rồi thì phải.

Ta cố gắng tìm kiếm trong ký ức, cuối cùng nhớ tới là mình đã từng nhìn thấy những hoa văn này trong một quyển sách cổ.

Nếu như không lầm thì đó là đồ đằng của một bộ lạc phương Bắc nào đó ở tiền triều.

Mà Thanh trạch chính là nhà cổ từ thời tiền triều. Cho nên ta lớn mật đoán, tòa địa cung này rất có thể được xây dựng cùng lúc với Thanh trạch, đều do người tiền triều tạo nên.

...

Nhìn đến chỗ này, Hạ Doanh không nhịn được muốn biết, lúc trước, đến cùng thì ai là người đã xây dựng Thanh trạch. Bởi vì đó rất có thể là manh mối quan trọng để tìm ra bí ẩn ở Thanh trạch.

Nàng là người nóng tính cho nên không nhịn được mà dừng việc đọc tiếp lại, đi tìm những thư tịch có liên

quan đến tiền triều, hi vọng có thể tìm được những ghi chép có liên quan đến Thanh trạch.

Nàng xem rất lâu, từng quyển từng quyển một, cuối cùng xem đến quyển “phòng lưu đồ giám”. Đây là thư tịch nổi danh nhất tiền triều đối với thợ thủ công, cơ hồ ghi lại tất cả kiến trúc phòng ốc ở tiền triều.

Hạ Doanh vô cùng vui vẻ, xem quyển sách này từ đầu tới cuối, kết quả lại ngoài dự liệu của nàng.

Bởi quyển sách này chẳng nhắc tới một chữ nào về Thanh trạch cả. Lẽ ra không nên như thế chứ, bởi vì nó còn ghi chép lại chuyện xây dựng gỗ lim lâu Giang Nam, mà lúc đó Thanh trạch đã tồn tại rồi. Cho nên khi tác giả sáng tác quyển sách này thì phải ghi chép lại về Thanh trạch chứ nhỉ.

Nếu là bởi danh tiếng thì cũng vẫn vô lý. Bởi Thanh trạch có kết cấu xây dựng đặc sắc nhất đương triều, từ lúc được xây dựng đã nổi tiếng xa gần từ rất lâu rồi. Mà trong quyển sách này còn ghi chép lại cận kề cả những tòa nhà lớn bé mà Hạ Doanh căn bản chưa từng nghe qua, nhưng lại chẳng ghi chép tòa nhà Thanh trạch nổi tiếng thì đúng là kỳ lạ.

Như vậy, đến cùng là nguyên nhân gì mà khiến cho hết thấy có liên quan đến Thanh trạch cứ biến mất như vậy.

Thanh trạch có vấn đề. Đây là một tòa nhà cổ có bí mật.

Tuy nhiên có điều khó hiểu là, trước khi Khuynh Thành vào ở Thanh trạch, tòa nhà này vẫn luôn bình thường, từ lúc được xây dựng đến nay đã trăm năm, trong khoảng thời gian đó chưa từng có chuyện gì xảy ra, tại sao đến khi Khuynh Thành vào ở thì lại có chuyện không may?

Cho nên...

Khuynh Thành mất tích, đến cùng có liên quan đến bí mật Thanh trạch hay không?

...

“Cẩn thận!”

Hạ Ý còn chưa dứt lời thì trong miệng thạch sư đã bắn ra một mũi tên ngắn, trực tiếp bay hướng Sóc Dương.

Nhưng cơ hồ là đồng thời, bốn phương tám hướng cũng bắt đầu bắn ra một loạt mũi tên. Tốc độ tên bắn này khiến một mình Sóc Dương không thể phòng thủ được, Hạ Liên còn chưa phản ứng kịp thì đã bị Hạ Ý kéo tới phía sau hắn, tiếp đó, nàng thấy hắn rút kiếm ra, bắt đầu vì nàng ngăn cản ám khí bay tới.

Đây là lần đầu tiên Hạ Liên nhìn thấy Hạ Ý xuất kiếm. Nàng vẫn biết rõ hắn biết võ công, nhưng trong hầu hết trường hợp, hắn căn bản không cần tự mình động thủ mà vẫn có thể đưa kẻ khác vào chỗ chết.

Mà bây giờ, nàng trông thấy hắn tự thân động thủ, lại là vì... bảo vệ mình?

Hạ Liên không kịp nghĩ nhiều hơn, tình thế trước mắt quá nguy cấp. Nàng không biết võ công, đừng nói là ngăn cản ám khí bắn tới, chỉ nhìn thôi đã khiến nàng hoa cả mắt. Sóc Dương tự thân bảo vệ mình còn có chút cố sức, chẳng để ý được cái khác.

Nếu không phải Hạ Ý Hạ Ý che chở thì chỉ sợ nàng chắc chắn đã phải chết rồi.

“Đứng sau người ta.”

Trong quá trình đó, hắn chỉ nói với nàng một câu nói duy nhất này.

Không biết tại sao, chỉ một câu nói này cũng đã khiến nàng an tâm lại, dường như chẳng cần sợ hãi bất cứ nguy hiểm nào nữa, bởi vì có hắn ở đây rồi.

Có hắn ở đây thì chẳng cần sợ điều gì nữa.

Bởi...hắn có thể cho nàng cảm giác an toàn sao?

Đáy lòng Hạ Liên bỗng dâng lên cảm giác khác thường, giống như một góc nào đó trong trái tim bị xúc động...

Vì sao giờ khắc này hắn lại cho nàng cảm giác... quen thuộc như thế?

Nàng nhớ tới hương mơ thơm mát, còn có đêm mưa to đó...

“Đại thiếu gia cẩn thận!”

Đúng lúc này, tiếng hét của Sóc Dương đột nhiên khiến Hạ Liên hồi phục lại tinh thần, nàng không kịp nghĩ kỹ, đại não biến thành trống rỗng, trong mắt chỉ nhìn thấy những mũi tên bay tới từ bốn phương tám hướng.

Vốn dĩ bằng thân thủ của Hạ Ý thì tránh né chút ám khí này cũng không khó, nhưng hắn vẫn liên tục che chở Hạ Liên nên chẳng thể quan tâm bản thân mình hoàn toàn được.

Sóc Dương cũng có võ nghệ không tầm thường, nếu không thì cũng sẽ không có tư cách làm thị vệ của Hạ

Ý – nhưng bằng thân thủ của Sóc Dương còn tự lo không xong, cho nên có thể nghĩ tình huống của Hạ Ý thế nào rồi đấy.

“Vèo...”

Một mũi tên ngắn cuối cùng rơi xuống đất, cuối cùng địa cung cũng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Những loạt mũi tên này đều có số lượng định trước, trước khi bắn ra đủ số lượng thì dù thế nào đi nữa cũng sẽ không dừng lại. Cho nên, những vết chém trên người thạch sư có thể là do những người trước đó gây ra, bọn họ cố gắng công kích thạch sư để khiến mũi tên dừng lại nhưng hiển nhiên, kết quả không như ý muốn.

Mà hiện tại, bọn họ hẳn là đã vượt qua cửa “bắn tên” này.

“Đại thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Sóc Dương thấy tên dừng bắn thì vội xông tới hỏi.

“Không sao.”

Giọng nói Hạ Ý rất bình thản, dường như vừa nãy cũng chẳng xảy ra cảnh rung động lòng người kia.

Không sao? Sao có thể không sao cơ chứ?

Hạ Liên rõ ràng đã nhìn thấy cánh tay hắn bị thương rồi.

Hắn mặc bạch y, không nhiễm chút bụi trần, cho nên vết đỏ tươi ấy vô cùng bắt mắt.

Nàng cắn răng giật xuống một khối vải sạch sẽ trên vạt áo mình, không nói gì mà trực tiếp đi qua đó băng bó vết thương cho hắn.

“Không cần.”

Hắn nói, đoạt lấy mảnh vải trong tay nàng, tiếp đó lại nói:

“Duỗi tay ra đi.”

Hạ Liên nghe vậy thì ngẩn ra, tiếp đó lắc đầu: “Huynh để muội băng bó vết thương cho huynh trước đã.”

“Tay.”

Hắn không thèm đếm xỉa đến lời nàng vừa nói, giọng nói cường thế khiến người ta khó lòng kháng cự.

Hạ Liên cắn môi, nhẹ nhàng đưa tay cho hắn.

Lòng bàn tay phải của nàng bị thương, đang chảy máu.

Lúc nàng mới xuống giếng, bởi vì quá căng thẳng nên vẫn siết dây thừng rất chặt, sợi dây ma sát mạnh vào lòng bàn tay nàng khiến nó chảy máu. Khi đó nàng rất đau nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, bởi vì nàng không muốn để mình trông mảnh mai và bất lực như vậy.

Hắn... đến tận cùng thì đã phát hiện lúc nào nhỉ?

“Bị thương vì sao không nói?” Hắn quần vải băng bó vết thương trên tay nàng, động tác nhẹ nhàng nhưng giọng nói lại nghiêm túc và lạnh như băng: “Về sau có việc gì, không cần giữ trong lòng.”

“Đại ca... huynh cũng bị thương...”

“Ta là nam nhân, muội khác với ta.” Hạ Ý buộc vải lại, sau khi xác định nó sẽ không bị tuột thì quay sang Sóc Dương nói: “Hôm nay, chúng ta nhất định phải điều tra rõ, nếu không, chỉ sợ tiếp tục đi vào sẽ khởi động cơ quan.”

Hạ Liên đứng sau hắn, nhưng hình như nàng chẳng nghe lọt được chữ nào, trong đầu vẫn là cảnh tượng mới rồi. Nàng không hiểu tại sao gặp phải chuyện nguy cấp như vậy mà mình vẫn có tâm tư nghĩ ngợi lung tung.

“Nhưng đại thiếu gia, hiện tại ngài bị thương, phía trước có gì còn khó mà nói, huống chi...” Sóc Dương nhìn thoáng qua Hạ Liên, đột nhiên nói: “Hình như tình huống hiện tại của nhị tiểu thư không quá tốt, mặt tiểu thư rất đỏ...”

Hạ Liên vừa nghe vậy thì lập tức che gò má: “A? Ta mặt đỏ hả? Có lẽ là do dưới giếng không quá thông gió, ta...”

“Đúng vậy.” Sóc Dương vốn định biểu đạt ý này: “Đại thiếu gia, hay là hôm nay chúng ta lên trên trước đã, trước xử lý vết thương của ngài rồi mai để ám vệ xuống thăm dò, những mũi tên này là dựa theo số lượng bắn ra, chúng ta có thể chờ tên bay hết rồi xuống, sẽ không làm lỡ quá nhiều thời gian đâu. Nếu không, ở đây quá lâu chỉ sợ nhị tiểu thư hô hấp không thuận sẽ khó chịu.”

Hạ Ý nghĩ một lát, ánh mắt đột nhiên dán vào gương mặt đỏ tươi của Hạ Liên.

Hạ Liên thấy hắn đang nhìn nàng thì không hiểu sao lại có chút thẹn thùng, có chút bối rối rời đi ánh mắt của mình.

“Được.”

Cuối cùng ba người quyết định lên trên trước đã, ngày mai sẽ quay lại.

\$&y

24. Chương 24: Tiên Tử 6

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm

Ta tiếp tục đi lên phía trước một đoạn, đột nhiên nhìn thấy một con sư tử đá.

Trên thân nó có rất nhiều vết cắt, nhưng nhìn một cái là ta đã biết đây là một cơ quan. Ta chuyển động thân nó, đột nhiên, một mũi tên ngắn bay tới.

May mà ta phản ứng nhanh nên mới tránh thoát được mũi tên này. Nhưng rất nhanh liền phát hiện, có lẽ ta sắp phải đối mặt không chỉ một mũi tên.

Vô số mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn tới, ta chỉ có thể ngăn cản liên tục. May mà trước kia ta đã từng luyện qua kỹ năng ngăn cản tên bay tới từ bốn phương tám hướng, nếu không, chỉ bằng tốc độ xuất tiền này thì chưa chắc ta đã ứng phó được.

Không biết sau bao lâu, những mũi tên này mới rốt cục bắn hết. Lúc này ta đã thở hồng hộc. Trong quá trình ngăn tên, ta cũng đã bị trầy da mấy lần, nhưng may mà đều không phải ở những chỗ hiểm.

Đột nhiên cảm thấy rất may mắn, trước khi tới đây từng đến một thôn trang, một người thiếu niên ở đó đã nói muốn theo ta bước chân vào giang hồ, thấy hắn kiên định như vậy, ta thiếu chút nữa đã đáp ứng hắn, nhưng cuối cùng vẫn không cho hắn đi theo. Bây giờ nghĩ lại thì thấy may mà không mang hắn theo, nếu không trong tình huống này, nếu như ta còn phải bảo vệ một người khác nữa thì khẳng định cả hai ta sẽ phải chết ở chỗ này

Đúng là rất mạo hiểm. Nhưng cũng may, hiện tại đã dừng lại.

Ta bước tới bên cạnh thạch sư, lúc này mới chỉ xoay nửa thân thể nó. Lúc ta mới xoay tới một nửa thì bắt đầu có mũi tên bay ra, chắc chắn là để chống lại sự xâm lăng của người bên ngoài. Cho nên nếu như hiện tại ta xoay nó tiếp...

Ta đoán, có lẽ là sẽ có đường.

Ta thực hành ngay ý tưởng của mình, sau khi ta xoay con thạch sư tròn một vòng, ta nghe thấy âm thanh ầm ầm vang lên.

Ngay sau đó, một cánh cửa đá ầm ầm mở ra ngay sau lưng thạch sư, ta nhìn thấy một lối cầu thang đi xuống.

Ta đứng trên đỉnh cầu thang nhìn xuống, chỉ thấy một mảnh đen kịt. Đây là một mật đạo, nổi Thanh trạch với...

...với cái gì?

Bên kia lối cầu thang sẽ có cái gì?

Ta không biết rõ.

Nhưng ta muốn biết. Ta đã tới nơi này rồi, cho nên hiện tại ta dự định tiếp tục đi tới đích, cho tới khi không thể đi tiếp được nữa thì thôi.

...

Ba người trở lại Thanh trạch. Sóc Dương băng bó kỹ vết thương cho Hạ Ý. Lúc trước Sóc Dương đã nói cho Hạ Liên biết nơi lấy nước sạch rồi, bởi vì cửa khép hờ nên nàng cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp vào luôn.

Kết quả là, hắn vừa mới băng bó vết thương xong, còn chưa mặc quần áo, nửa người trên để trần.

Mặt Hạ Liên đỏ lên, không dám nhìn nữa, vội vã bỏ nước xuống xoay người ra ngoài.

Tiếng cây cối ngoài phòng lọt vào tai, hơi lạnh của gió thổi lên sợi tóc nàng. Nàng nhớ tới hết thấy những chuyện khi đến đây, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Vốn là, nàng chỉ là một cô nương vô cùng bình thường ở huyện Thanh Thủy, nhưng đột nhiên, bởi vì một chuyện ngoài ý muốn mà nhân sinh của nàng phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Có đôi khi, vận mệnh thật sự rất huyền diệu, ai có thể biết được những chuyện đen tối đã xảy ra, liệu có phải là vận mệnh cố ý an bài?

“Đang nghĩ gì?”

Đột nhiên, sau lưng vang lên một âm thanh trầm thấp từ tính.

Hạ Liên quay đầu lại, thấy Hạ Ý đã mặc xong quần áo. Màu xanh nhạt nho nhã, nhưng khi mặc trên người Hạ Ý lại có vẻ cao ngạo trong trẻo mà lạnh lùng.

“Đại ca.” Nàng xoay người, ngồi xuống trên ghế đá cạnh hắn, không biết tại sao, bầu không khí lại có chút kỳ diệu, nàng không biết nên mở miệng nói gì.

”Vết thương còn đau không?”

Hạ Liên lắc đầu: “Không đau.”

“Ừm.”

Hạ Ý không nói gì nữa, ánh mắt đột nhiên hướng về phía chân trời xa xôi.

Hạ Liên nghiêng đầu, nhìn gương mặt nghiêng của hắn. Đây là lần đầu tiên nàng thật tình quan sát hắn như thế, bình thường hắn cao lãnh quá nên nàng không dám tới gần, cứ cảm thấy rằng nếu tới gần hắn thì sẽ chọc giận hắn, mà chọc giận hắn thì sẽ chết rất thảm.

Dù sao, ngay cả Hạ Doanh tùy hứng như thế nhưng khi đứng trước mặt hắn cũng không dám lỗ mãng.

Hiện tại, nàng cứ thế lẳng lặng nhìn gương mặt nghiêng của hắn. Ánh trăng rơi xuống vô cùng dịu dàng. Kỳ thật hắn rất dễ nhìn, ngũ quan càng tinh xảo lập thể hơn so với Hạ Văn, nhưng chỉ bởi vì bình thường khiến người ta cảm thấy hắn quá lạnh lùng, thậm chí là áp bách, nên những cô nương và nha hoàn trong Hạ Phủ đều thích Hạ Văn hơn. Các cô nương cũng nói, trong các công tử phú quý ở kinh thành thì sự lựa chọn đầu tiên của họ vẫn là nhị công tử Hạ gia.

Đột nhiên, hắn nghiêng mặt sang.

Hạ Liên giật cả mình, đây là lần thứ hai nàng nhìn hắn chằm chằm thì bị phát hiện.

“Nhìn gì?”

Hạ Ý hỏi rất thẳng thắn, Hạ Liên cũng trả lời thẳng thắn: “Nhìn huynh.”

“Ta thì có gì mà nhìn chứ.”

“Ai bảo thế, rõ ràng đại ca rất dễ nhìn.”

Hạ Liên cũng không biết sao khi đó lá gan của mình to đến vậy, dám ăn nói như vậy với Hạ Ý. Hình như lúc này nàng đã quên, người nam nhân trước mắt nàng này là một kẻ lãnh khốc vô cùng cỡ nào. Hắn chỉ động một ngón tay đã có thể khiến cho tất cả người Mã gia biến mất trên đời này.

Hạ Ý nghe vậy thì đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó, đột nhiên không nhẹn được cong môi lên.

Hạ Liên nhìn đến ngây người. Nàng chưa từng thấy Hạ Ý cười, cho tới nay, nàng vĩnh viễn chỉ thấy gương mặt lạnh lùng và thái độ vĩnh viễn cách người ngàn dặm của hắn.

Nhưng hóa ra, khi hắn cười lên lại dễ nhìn như vậy sao?

“Đại ca, về sau huynh nhất định phải cười nhiều vào.” Hạ Liên nhếch miệng cười với hắn: “Lúc huynh cười trông càng dễ nhìn hơn.”

Nhưng khi nàng nói xong câu đó thì tia cười còn sót lại dưới đáy mắt lại biến mất.

Hạ Liên thấy hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt, không biết lời nào của mình đã chọc giận hắn, lập tức rũ mắt xuống, không nói tiếp nữa.

Trầm mặc hồi lâu, hắn đột nhiên nói: “Từng có người cũng nói với ta như vậy.”

Hóa ra là gọi lại ký ức trong lòng hắn sao?

“Có đôi khi, ta cảm thấy muối và hắn.. thật là giống.”

Hạ Liên nghe vậy, không biết tại sao trong lòng bỗng xẹt qua một tia cảm giác khác lạ.

“Muối và nàng ta(*) rất giống sao? Nàng ta... là người rất quan trọng với huynh hả?”

(*)Nàng và hắn trong tiếng TQ có cách phát âm giống nhau.

“Ừm.”

Hóa ra, trong lòng Hạ Ý vẫn luôn luôn có một “nàng” nào đó. Nàng vẫn tưởng rằng, dạng nam nhân như Hạ Ý sẽ không động tình với bất cứ nữ tử nào.

Hạ Liên nghĩ, cô gái được đại ca quý trọng nhất định rất hạnh phúc.

...

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm.

Ta đi từng bước một theo cầu thang xuống dưới, càng xuống thì càng có cảm giác lạnh. Không biết đi được bao lâu, cầu thang biến thành mặt đất bằng phẳng. Phía trước là một lối đi nhỏ hẹp, ta cẩn thận đi lên trước, cho đến khi nhìn thấy cầu thang một lần nữa.

Cầu thang lần này là cầu thang đi lên.

Phát hiện này khiến ta thấy mừng rỡ khôn nguôi, bởi điều này có nghĩa là, có lẽ cuối đoạn đường này sẽ không phải là bất cứ tầng hầm nào trong địa cung Thanh trạch mà là một chỗ khác.

Ta tiếp tục đi tiếp, vừa đi vừa đếm bậc thang. Vừa nãy đi từ địa cung xuống, ta đếm được tổng cộng 244 bậc thang. Lúc này ta đang đi lên, ta đã đi được 99 bậc, 100 bậc, 101 bậc...

Ta đang đếm số bậc thang.

Ta tưởng rằng ta sẽ đếm đến 244 thì dừng lại, nhưng ta đã lầm.

Bởi vì khi ta đếm tới 158 thì trước mặt ta xuất hiện cánh cửa thứ hai.

Gió đêm thổi, lá cây phát ra tiếng vang tịch mịch.

Hạ Liên nghĩ, có lẽ bởi hoàn cảnh nơi này quá mức u tĩnh, hoặc là bởi ánh trăng đêm nay quá mức ôn nhu cho nên mới khiến người bình thường lạnh lùng lý trí như Hạ Ý cũng trở nên cảm tính rất nhiều.

“Đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Cuối cùng, hắn không nói thêm những lời khác, hai người cứ thế kết thúc đoạn đối thoại này.

“Vâng, đại ca cũng vậy nhé.”

Hạ Liên nói xong thì đứng dậy trước trở lại lầu. Hạ Ý đi phía sau nàng nhưng nàng vẫn mãi không quay đầu lại.

Đến nơi, nàng lấy y phục của Hạ Ý đêm hôm trước rồi đưa cho hắn: “Muội không vứt đi, vẫn nên thu lại thì tốt hơn.”

“Đêm nay muội cũng có thể trải nó lên.”

“Không cần.” Nàng nhét y phục vào trong tay hắn: “Buổi tối lạnh, huynh lại bị thương, giữ đi.”

Nói xong, nàng đã tự ý đi tới nơi ngủ tối qua nằm xuống, đưa lưng về phía hắn. Chiều có chút cứng, không có y phục của hắn trải lên cho nên nằm không thoải mái như tối qua. Về phần hắn...

Rõ ràng biết hắn sẽ không mặc lại bộ y phục kia, nhưng nàng vẫn trả lại cho hắn, thật ra là bởi bản thân nàng không muốn giữ lại nữa.

Bên cạnh không có tiếng động gì.

Có chút trầm mặc đè nén, sau đó nàng mới cảm thấy hắn đang xoay người, hình như vứt y phục sang một bên.

Hạ Liên không biết mình đang giận dữ điều gì, không biết mình đang tránh né điều gì. Hay bởi cảm thấy Hạ Ý sẽ không động tình với bất cứ ai, nhưng hiện tại lại chính tai nghe được trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại một “nàng nào đó” rất quan trọng, cho nên mới cảm thấy bất bình sao?

Nàng còn nhớ, Hạ Doanh từng giải thích, tại sao khi nàng vừa tới Hạ Phủ thì tỷ ấy không thích mình.

Trước đây, Hạ Liên vẫn tưởng là Hạ Doanh xem thường thân phận con gái riêng của mình, cho nên mới có thái độ như vậy đối với mình. Nhưng về sau nàng mới biết được, Hạ Doanh chỉ là quen với chuyện tỷ ấy là tiểu công chúa duy nhất trong Hạ Phủ, nên khi trong phủ lại tới một muội muội nữa thì sợ rằng Hạ Liên sẽ cướp đi hết sự cưng chiều của hai ca ca, cho nên mới không vui.

Khi đó nàng còn thấy Hạ Doanh có chút ngây thơ, bởi vì sớm hay muộn thì các ca ca cũng sẽ lấy vợ sinh con, sao có thể ở cùng muội muội cả đời được chứ.

Nhưng bây giờ, Hạ Liên lại nhận thấy trái tim mình đã xảy ra thay đổi. Nàng cảm thấy bây giờ tâm tính của mình cũng chẳng có gì khác với Hạ Doanh khi đó, thậm chí còn vô lý hơn cả tỷ ấy, giống như một cô nương không hiểu chuyện vậy.

Nhất là khi nghe được hắn so sánh nàng với “nàng kia”, thì cảm giác chua xót dưới đáy lòng nàng càng thêm mãnh liệt, lại không hiểu tâm trạng này đến từ đâu?

Tâm tư phức tạp từng chút một xông lên đầu, không bỏ được, làm nàng rối trí.

Hạ Liên không biết mình ngủ lúc nào. Đêm qua có mưa, gió đêm này cũng có chút lạnh, nàng bắt giặc co mình lại.

Khi tỉnh lại, nàng phát hiện không biết lúc nào mà áo khoác của hấn đã đắp trên người mình. Quay đầu nhìn lại, Hạ Ý không ở đây, chắc là đã tới hậu viện với Sóc Dương rồi.

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm lấy vạt áo, tựa hồ có chút tham luyến nhiệt độ này.

...

Tiếng huýt sáo vang lên, chỉ trong chốc lát, cái giếng ở hậu viện đã tụ tập một nhóm ám vệ.

“Xuống giếng, xoay chuyển thạch sư, sau đó những mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn ra...”

Lúc Sóc Dương bố trí nhiệm vụ cho ám vệ thì Hạ Liên vừa đi tới hậu viện.

Đây là lần đầu tiên nàng chính mắt nhìn thấy ám vệ Hạ Phủ, bọn họ đều mặc hắc y, dáng người cao gầy. Những người này đều là cao thủ đỉnh cấp trong Hạ Phủ, nhưng bình thường không xuất hiện, trừ phi có mệnh lệnh đặc biệt của chủ nhân.

Sau khi ám vệ lĩnh mệnh thì nhảy vào giếng. Không lâu sau, Hạ Liên nghe thấy bên dưới truyền ra âm thanh mơ hồ. Mười ám vệ đồng thời đối phó với mũi tên bay ra tứ phía, đối với bọn họ thì không khó, những ngày thường bọn họ chịu huấn luyện còn nghiêm khắc hơn thế này gấp trăm lần.

Quả nhiên, trong giếng rất nhanh khôi phục lại sự yên tĩnh. Bọn họ đã giải quyết xong một đám mũi tên trong đó.

“Được rồi.” Sóc Dương xoay người nói với Hạ Ý: “Đại thiếu gia, chúng ta có nên để họ đi theo không?”

“Không cần, bảo bọn họ lên.”

“Vâng.”

Ám vệ đi lên hết rồi lui ra, sau đó, ba người lần lượt xuống giếng giống như ngày hôm qua.

Lần này, Hạ Liên không căng thẳng sợ hãi như ngày hôm qua, cũng khá thuận lợi xuống. Cả quá trình đó, sự chú ý của nàng vẫn luôn luôn đặt trên dây thừng, ánh mắt cũng không dám nhìn những hướng khác. Không biết tại sao, nàng tựa hồ cảm thấy, Hạ Ý vẫn luôn nhìn mình xuống.

Khi chạm đất thì nàng lập tức nhìn về phía hắn, nhưng hắn đã dời đi ánh mắt trước cái nhìn của nàng một giây.

Hạ Liên thầm nghĩ, quả nhiên là mình nghĩ nhiều rồi.

“Đại thiếu gia, thạch sư này còn có thể xoay tiếp.”

Lúc này, tiếng Sóc Dương truyền tới. Hắn tiếp tục xoay chuyển mình sư tử, sau đó nghe thấy tiếng vang “ầm ầm”.

Một cửa đá mở ra, một cầu thang kéo dài xuống phía dưới, đen kịt không thấy đáy.

Sóc Dương kinh ngạc vạn phần: “Hóa ra, trong này còn có một con đường bí mật.”

Hạ Ý nghiêng đầu hỏi Hạ Liên: “Muội sợ hãi sao?”

“...Có chút.”

Hạ Liên không nói dối, bởi nếu nói tuyệt đối không sợ hãi thì là giả.

“Có ta rồi.”

Khi Hạ Ý nói ra ba từ này, Hạ Liên cũng sờ một chút.

Tiếp đó, nàng nghe thấy hắn nói với nàng...

“Không cần sợ, ta sẽ luôn luôn đứng sau muội.”

Trong giây phút đó, Hạ Liên cảm thấy nhất định mình đã nhìn lầm, bởi khi hắn nói câu này thì dường như nàng nhìn thấy một chút dịu dàng không dễ phát hiện trong mắt hắn.

...

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm.

Ta thấy cánh cửa thứ hai. Cửa đá.

Trên cửa đá điêu khắc đường vân cùng loại với những cột trụ trong địa cung. Ta dùng sức đẩy cửa, nghe thấy âm thanh ma sát có chút chói tai của cửa đá va chạm mặt đất.

Mặc dù rất cố sức nhưng cuối cùng ta cũng đẩy cửa ra được.

Ta đi vào, tuyệt không tưởng được là sẽ trông thấy.

...

Sau hai chữ “trông thấy” là một đám vết bẩn phủ lên chữ cuối cùng trên giấy. Hạ Doanh cố gắng phân biệt xem là chữ gì, là chữ “thiên”, chữ “đại” hay là chữ “nhân” nhỉ?

Trông thấy cái gì?

Nàng lật sang trang kế tiếp xem liệu có thể dựa vào đó mà dự đoán được xem là chữ gì không, kết quả lại nhận thấy là trang giấy tiếp theo đã bị xé toang rồi.

Trong một quyển nhật ký, trang giấy bị xé thường là trang giấy ghi lại tin tức quan trọng nhất.

Hạ Doanh lập tức sai người tới Trình phủ, nàng muốn hỏi Trình Đông Dương về trang giấy bị xé này. Là lúc bọn họ phát hiện thì nó đã bị xé hay do người Trình gia gây nên?

Đầy tớ vội chạy tới Trình phủ. Bên này, Hạ Doanh cũng không nhân rồi, tuy thiếu một trang nhưng sau đó vẫn có nội dung.

Nàng bỏ qua phần bị xé mà tiếp tục nhìn xuống, nhưng chỉ nhìn hai dòng thì đã nhận ra là mình nhất định phải tìm lại trang bị mất kia.

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm.

Ta phát hiện một bí mật.

Thật đáng sợ.

Ta đã từng thấy quyển sách kia trong tàng thư các ở kinh thành, khi đó chỉ xem qua nhưng ta có biệt tài nhìn một lần là nhớ nên vẫn nhớ chút nội dung trong sách.

Ta không thể tin được, điều ta từng cho là truyền thuyết, hóa ra lại là thật.

...

Trình phủ.

“Cái gì? Bị Tiểu Bằng cầm đi dán điều rồi hả?”

Trịnh Đông Dương vô cùng tức giận, khó khăn lắm mới có cơ hội lấy lòng Hạ Doanh, kết quả lại bị đệ đệ gấu nhà mình mình phá hỏng.

Chuyện xảy ra là thế này: Trình Tiểu Bằng hẹn cô nương Tôn gia chơi điều với nhau, kết quả điều va vào cây thủng một lỗ, tiểu cô nương vừa khóc thì Trình Tiểu Bằng lập tức mềm lòng, vỗ ngực nói: “Không sao, chúng ta dán lên là được.”

Kết quả, không biết hắn lấy được quyển nhật ký này từ nơi nào, đến cùng vẫn chỉ là trẻ con, thấy quyển sổ trông vừa cũ vừa rách thì tưởng rằng giấy nhúm lửa, thế là chẳng thèm nhìn mà xé ngay một trang trong đó để dán vào con điều.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh đi mang con điều đó ra đây.”

Bọn hạ nhân thấy công tử nhà mình tức giận thì vội tới hậu hoa viên tìm Trình Tiểu Bằng để lấy con điều kia. Quả nhiên, trên con điều có dán một trang giấy có chút ố vàng toàn là chữ.

Trịnh Đông Dương vội bóc ra tờ giấy kia một cách cẩn thận, nhưng tiếc là, dù sao cũng đã bị dính keo lên giấy nên cho dù hắn có cẩn thận cỡ nào thì vẫn có một số chữ bị keo dính thay đổi hoàn toàn không nhận ra được.

Nhưng cũng may, đoạn chữ ở giữa vẫn còn tốt. Trịnh Đông Dương vội sai người mang sang cho Hạ Doanh, đương nhiên, hắn không dám nói cho nàng biết, những chữ thấy không rõ là vì bị đệ đệ cầm đi dán điều...

Hạ Doanh thấy trang giấy bị phá hủy như thế này, mặc dù trong lòng bất đắc dĩ vạn phần nhưng cũng hết cách. Cũng may là, chỗ ở giữa vẫn giữ lại một đoạn nội dung, vẫn có tin tức rất quan trọng trong đó.

Bởi vì nó nhắc tới tên quyển sách mà Khuynh Thành đã nhắc tới.

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm.

... Về sau biến mất biệt tích.

Ta từng thấy ghi chép có liên quan trong một quyển sách, nếu ta nhớ không lầm, quyển sách kia tên là “man hoang ký sự”, ta nhớ được đồ đạc của bộ tộc tiền triều này.

Đó là một loại bí thuật, không, là cấm thuật.

...

Những chữ viết đằng sau hoàn toàn không thấy rõ được. Toàn bộ trang giấy, những chữ có thể nhìn được rõ cũng chỉ có đoạn ngắn này.

Nhưng quyển sách này rất quan trọng. Nếu nàng có thể tra được quyển sách này thì có lẽ có thể biết thứ Khuynh Thành nhắc tới là gì.

Ngày tiếp theo, Hạ Doanh chuyên môn đi một chuyến tới tầng thư các, mục tiêu chính là quyển sách “man hoang ký sự” này.

Đây là một quyển sách cổ, còn cũ nát hơn cả quyển nhật ký của Khuynh Thành. Hạ Doanh mượn quyển sách này về, hi vọng những tin tức trong sách này có thể bù lại những phần thiếu sót trong sổ nhật ký của Khuynh Thành.

...

Lạnh quá.

Hạ Liên bất giác run lên, phía dưới này hình như lạnh hơn so với bên trên nhiều.

Bọn họ vẫn liên tục đi dọc theo cầu thang, không biết bao lâu sau, đột nhiên biến thành mặt đất bằng phẳng. Tiếp đó, lại xuất hiện cầu thang đi lên.

”Có lẽ đây cũng chỉ là một đường đi, nối thanh trạch và một kiến trúc khác trên mặt đất.

Suy nghĩ này của Sóc Dương giống y hệt suy nghĩ ban đầu của Khuynh Thành.

Cho đến khi trước mặt bọn họ là một cánh cửa đá.

Sóc Dương dùng sức đẩy cửa, âm thanh ma sát của cửa đá với mặt đất đặc biệt chói tai.

Cửa mở.

25. Chương 25: Tiên Tử 7

Hạ Doanh mở ra quyển “Man hoang ký sự” này. Nội dung quyển sách này chủ yếu nói về vài bộ lạc phương Bắc, cho nên được gọi là “Man hoang”. Chỉ là, nàng vẫn không thể liên kết mối quan hệ giữa Thanh trạch cổ kính và tộc Man hoang này được.

Dựa vào ghi chép của Khuynh Thành, nàng cố gắng tìm kiếm bộ tộc có liên quan đến bí mật Thanh trạch. Trong nhật ký của Khuynh Thành có đề cập tới, khi đó nàng ta nhìn thấy bốn cây ngọc trụ, trên mỗi cây trụ có khắc những đồ án khác nhau.

Hạ Doanh không ngừng tìm kiếm, cuối cùng tìm được tộc Hách Ba.

Lúc đó, tộc Hách Ba là tộc mạnh nhất trong những bộ tộc phương Bắc, nhưng không biết tại sao mà về sau lại dần suy sụp xuống.

Trong sách ghi lại, vị đại tể ti cuối cùng của tộc Hách Ba đã chọc giận thiên thần nên mới khiến cho toàn bộ người trong tộc bị diệt vong.

Nhưng đến cùng thì vị đại tể ti cuối cùng đó đã làm gì?

Hạ Doanh tiếp tục nhìn xuống, vị đại tể ti cuối cùng không nghe theo quy định “phụng dưỡng thiên thần cả đời”, mà đã cùng một thợ thủ công tiền triều vụng trộm yêu nhau, còn sinh con nữa.

Đúng vậy, thợ thủ công.

Cùng vị đại tể ti cuối cùng của tộc Hách Ba yêu nhau và sinh con là một thợ thủ công.

Cả đời người thợ thủ công đó đã từng kiến tạo vô số phòng ốc, mà tác phẩm nổi danh nhất chính là Thanh trạch.

Hạ Doanh nghĩ, có chút việc đã bắt đầu dần trôi lên mặt nước.

...

Cửa mở.

Sóc Dương cẩn thận đi vào nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên hai mắt tròn to.

“Đại thiếu gia, bên trong đều là...”

Tượng gỗ.

Cả căn phòng chất đầy những tượng gỗ lớn nhỏ.

“Đây không phải là tượng gỗ.” Đôi mắt Hạ Ý trong nháy mắt lạnh xuống, đây là...

“Con rồi.”

Hạ Liên sợ hết hồn, con rồi là có ý gì? Lẽ nào...

“Dùng thân thể người hầu làm tượng gỗ.” Hạ Ý nhăn mày lại, Sóc Dương không khỏi cảm thán: “Đến cùng là người phương nào lại có thể làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy!”

...

Hạ Doanh xác định dân tộc mà Khuynh Thành nhắc tới là tộc Hách Ba, thuận theo sợi dây này, nàng rốt cục tìm được “bí thuật”.

Hoặc có thể gọi là cấm thuật.

Trước đây rất lâu – còn trước cả khi thay đổi triều đại – loại bí thuật này cũng đã bị cấm.

Người Hách Ba gọi là “kỹ thuật tráo đổi âm dương”

Dùng người sống làm thành con rối, chín mươi chín người rối dắt tơ thành tuyến, có thể thông nhập âm phủ, trao đổi với quỷ sai, khiến người chết sống lại.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết. Rất nhiều bộ lạc cổ xưa đều có liên quan đến truyền thuyết thần quỷ và âm phủ, nhưng Hạ Doanh cũng không tin những điều này. Trong quyển sách này ghi lại bí thuật này cũng nhắc tới đây “chỉ là tin đồn, chưa thể xác minh”.

Chưa có ai từng thử.

Chết mà sống lại là một chuyện quá hoang đường.

Lúc này, trái tim Hạ Doanh bỗng đập rất nhanh, nếu như vậy, vậy... Khuynh Thành mất tích, có phải là

đã bị giết hại rồi hay không?

Không, không thể nào.

Bởi nếu nàng ta đã bị giết hại thì không thể để lại quyển nhật ký này. Nếu bản nhật ký này đã xuất hiện trong Thanh trạch thì chứng tỏ, sau khi Khuynh Thành phát hiện hết thấy, ít nhất đã trở lại Thanh trạch một lần.

Nàng tiếp tục lật xem nhật ký của Khuynh Thành, quả nhiên, những dòng sau đó đã chứng minh suy đoán của nàng.

...

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bốn tháng năm.

Điều này thật đáng sợ.

Ta cảm thấy hiện tại không thể tùy tiện tiến lên phía trước, ta phải đi về trước đã, sau đó ghi chép lại tất cả những việc đã trải qua ở đây.

Ta quyết định trở về theo đường cũ. Đường về cũng giống với lúc đến, khi ta trở lại địa cung, nhìn thấy ánh sáng mờ mờ của miệng giếng thì đột nhiên có cảm giác được trở lại nhân gian.

Tung người nhảy lên, ta nhảy ra khỏi miệng giếng cạn này. Lúc này, sắc trời đã dần tối, ta nghĩ, có lẽ ta cần tìm người tới giúp. Chỉ dựa vào lực lượng của cá nhân ta, sợ rằng không thể vạch trần được ẩn số này.

Ta phải tìm người đã bán Thanh trạch cho ta, cũng là chủ nhân đầu tiên của Thanh trạch. Hắn mặc hắc y, đeo mặt nạ bạch ngọc trên mặt, ai cũng không biết đến cùng thì hắn là ai.

Lúc đầu, ta cũng không nghĩ nhiều về việc này, bởi vì ta chưa từng nghi ngờ trong Thanh trạch có thể có bí mật nào đó. Nhưng bây giờ ta phát hiện, đây không phải là một tòa nhà dân bình thường, cho nên, chủ nhân của Thanh trạch cũng biến thành một nhân vật khả nghi trong mắt ta.

Lúc ta tìm được hắn thì hắn đã nói, hắn đã chờ ta thật lâu.

Ta không biến sắc mặt, giả vờ chưa từng phát hiện ra được điều gì, mà hắn lại mở miệng trước vạch trần hết thấy:

“Ta biết rõ ngươi đã đi qua địa cung và phòng rồi. Hiện tại nhất định là ngươi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta, đáng tiếc là không có cơ hội.”

Tình huống không ổn.

Hắn đưa tay muốn bắt ta, nhưng ta cũng là người tập võ từ nhỏ, đương nhiên sẽ không rơi vào trong tay hắn đơn giản như vậy. Nhưng thủ đoạn của hắn thật sự quá quỷ dị, không giống những lối võ công bình thường trong võ lâm, chỉ sau mấy chiêu, ta đã rơi vào thế hạ phong.

Khi ta cho rằng mình không thể chạy thoát thì có một người mặc y phục và đeo mặt nạ giống hệt hắn xuất hiện.

Hai người đó đứng trước mặt ta, cơ hồ khiến ta hoa cả mắt, chẳng thể phân biệt được ai với ai.

Ta cho rằng kẻ tới sau là đồng bọn của chủ nhân Thanh trạch, nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của ta.

Người kia, hắn đã cứu ta.

...

Trong không gian nhỏ nhỏ xếp đặt đầy tượng người gỗ.

“Chín mươi ba, chín mươi bốn, chín mươi lăm...”

Sóc Dương đếm số lượng người gỗ bên trong rồi nói với Hạ Ý: “Đại thiếu gia, trong này có... tổng cộng 98 người rồi.”

“98...”

Hạ Ý lẩm bẩm con số này. Còn thiếu một người gỗ nữa.

Cái tượng bị thiếu... sẽ là Khuynh Thành sao?

“Đại thiếu gia, ngài xem trong này nè!”

Đúng lúc này, Sóc Dương chỉ vào cái rương lớn tận cùng bên trong: “Ta thấy cái rương này có chút cổ quái.”

Hạ Ý đi tới, Sóc Dương cẩn thận mở cái rương ra.

Kết quả ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Trong rừng có người.

Là... người sống!

Những người này đều bị trói chặt, trong miệng cũng nhét vải bố. Trên người bọn họ mặc y phục quan sai, cho nên bọn họ là... những quan sai bị mất tích khi đến điều tra vụ mất tích của Khuynh Thành!

Bất ngờ là bọn họ không chết mà lại bị nhốt ở nơi này!

Sóc Dương vừa mở trói cho họ vừa hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Có phải các người... là người của Hạ gia không?”

Chỉ một câu nói đó, đôi mắt Hạ Ý lập tức lạnh đi.

Thanh trạch... Khuynh Thành...

Đây là một âm mưu.

Có người muốn cho hắn vào tròng.

Sóc Dương hỏi: “Đến cùng thì là ai đã bắt các người?”

Quan sai cầm đầu lắc đầu: “Trên mặt kẻ đó đeo mặt nạ bạch ngọc, chúng ta đều là những tổ quan sai khác nhau được phái tới đây tra án, nhưng sau đó chúng ta đều bị trúng mê hương, tỉnh lại đã ở chỗ này rồi. Cứ mỗi cách ba ngày, kẻ đó sẽ xuất hiện một lần mang nước và lương khô đến cho chúng ta, hình như không có ý định giết chúng ta, chúng ta cũng không biết tại sao hắn lại giam cầm chúng ta ở trong này...”

“Vậy tại sao các người lại hỏi chúng ta có phải người Hạ gia không?” Sóc Dương có chút cảnh giác: “Kẻ đó đã nhắc tới Hạ gia sao?”

“Kẻ đó nói, người của Hạ gia sẽ tới cứu chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ được tự do.”

Sóc Dương quay đầu nhìn Hạ Ý, thấy đôi mắt hắn lạnh như băng.

“Đại thiếu gia, chẳng lẽ là Mạch Ngôn Tâm? Bởi vì chuyện của Ngưu Chiêu lần trước...”

“Không thể nào.” Thần sắc của Hạ Ý có chút sắc bén: “Chỉ bằng hắn, còn không có bản lĩnh dụ ta vào

trông.”

Chuyện của Khuynh Thành xôn xao dư luận rất lớn, mà Duyệt Châu lại thuộc về phạm vi khống chế của Hạ Ý. Cho nên, kẻ đó đã đoán được Hạ Ý nhất định sẽ tự mình tới điều tra chuyện này.

“Lẽ nào... lại là cừu gia của lão gia?”

“Ta thấy chưa chắc.” Hạ Ý lại cười lạnh: “Ngược lại thì có, có lẽ, hắc nhọc lòng dẫn ta tới, chỉ vì muốn cầu cạnh ta.”

Hạ Liên vẫn luôn lắng nghe ở bên cạnh, cơ hồ tất cả mọi người đều quên sự tồn tại của nàng. Nhưng lúc Hạ Ý nói xong câu đó thì Hạ Liên lại đột nhiên mở miệng:

“Muội có cùng ý kiến với đại ca.”

Sóc Dương nhất thời có chút tò mò: “Nhị tiểu thư từ đâu mà thấy được?”

“Chỉ bằng việc kẻ đó giữ lại mạng cho bọn họ là có thể thấy, mục đích của hắc không phải là đối nghịch với đại ca.” Hạ Liên nhìn thoáng qua những người kia, tiếp tục nói: “Nhìn từ bề ngoài, các người đã mất tích, đến cùng là bị giam hay bị giết thì đối với mục đích dẫn đại ca đến điều tra chuyện này cũng có hiệu quả như nhau. Hắc có thể giết các người cho xong chuyện, nhưng hắc lại không làm thế, chỉ thế cũng đủ giải thích rõ thái độ của hắc với đại ca ta.”

Những lời của Hạ Liên bỗng chốc đánh thức Sóc Dương: “Đúng, hình như đúng là như vậy.”

Không thể không nói, Sóc Dương bỗng chốc phải lau mắt mà nhìn với Hạ Liên.

Hạ Ý lại không nói gì nữa, chỉ nhàn nhạt ra lệnh: “Trước dẫn bọn họ đi lên.”

“Vâng.”

...

Sau khi đi lên, Sóc Dương phải ám vệ đưa những người này trở về an toàn. Nhưng trước khi đi, Hạ Ý yêu cầu bọn họ không được để lộ sự việc ở đây, coi như là không nhớ rõ chuyện gì cả.

Mà hiện tại, ba người nhóm Hạ Ý vẫn ở lại trong Thanh trạch này.

Hạ Liên liên tưởng đến những chuyện xảy ra liên tiếp này, cố gắng chải vuốt những suy nghĩ hỗn loạn.

Ngay từ đầu nàng tưởng rằng hết thấy là nhằm vào Khuynh Thành, nhưng hiện tại xem ra, hình như là nhằm vào Hạ Ý.

Không, cũng không hẳn chỉ là nhằm vào Hạ Ý, bởi vì trước đây Thanh trạch cũng từng ở nhiều người như vậy, tại sao sau khi Khuynh Thành vào ở mới gặp chuyện không may? Chỉ vì danh tiếng của Khuynh Thành quá lớn sao?

Khuynh Thành cũng là một quân cờ trên bàn cờ này.

Hạ Liên đang suy ngẫm thì Hạ Ý bước tới, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tiếng bước chân của hắn rất khẽ, nàng lại quá mức đắm chìm trong suy nghĩ nên lúc đầu không chú ý tới. Cho đến khi hắn đã ngồi vào vị trí rất gần rồi thì nàng mới đột nhiên phát hiện bên cạnh mình xuất hiện một người nữa.

“Có ý kiến gì?”

Hắn hỏi nàng.

Hạ Liên nói với Hạ Ý về ý tưởng của mình, sau khi hắn nghe thì chỉ “Ừm” một tiếng nhàn nhạt.

Chỉ thế thôi à?

Không biết tại sao, Hạ Liên dường như có chút thất vọng, ngay sau đó nàng lại cảm thấy xấu hổ, chính mình đến cùng là đang mong đợi gì chứ... Lẽ nào mong muốn nhận được lời khen ngợi giống như một đứa trẻ con sao?

Thật sự là rất xấu hổ...

“Đại ca nghĩ thế nào?”

“Giống muối.” Hạ Ý nói, nghiêm túc nhìn mắt nàng.

Nàng còn thông tuệ hơn so với tưởng tượng trước kia của hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Hạ Liên đột nhiên có chút e thẹn: “Huynh... huynh nhìn muối làm chi?”

“Đẹp mắt.”

Hạ Liên sững sờ, không thể tin được Hạ Ý cũng sẽ nói những lời trêu ghẹo thế này.

Gò má lập tức ửng hồng: “Đại ca huynh đừng đùa với muội.”

Hạ Ý vốn chỉ thuận miệng nói, lại thấy nàng rũ mắt xuống, lông mi rất dài khiến ngũ quan nàng trở nên tinh xảo, nụ cười trên khuôn mặt trắng nõn được nhuộm màu đỏ ửng, có chút e thẹn, lại có chút mê người.

Có người nói, sự mê hoặc khó ngăn cản nhất trên đời này chính là vẻ e thẹn của thiếu nữ.

Trong chớp mắt này, đáy lòng hắn hình như bị xúc động, hắn đột nhiên cảm thấy...

Nàng thật đẹp.

26. Chương 26: Tiên Tử 8

Chính là trong nháy mắt như vậy.

Hạ Ý từng trải qua quá nhiều chuyện, xảy ra trong nháy mắt ngắn ngủi như thế này.

Nhưng trong giây phút đó, hắn không thấy rõ bản thân, hắn không biết trong thời khắc đó mình đã xảy ra chuyện gì, thay đổi cái gì.

Ánh trăng xuyên qua tầng mây rơi xuống mặt đất.

Lông mi Hạ Liên run lên một cái. Khe khẽ như bướm bướm vẫy cánh, lặng lẽ rơi vào đáy mắt hắn.

Bầu không khí có chút kỳ diệu, Hạ Liên cũng không nói chuyện. Nàng hơi mím môi, đôi môi như một quả anh đào mọng nước.

Anh đào. Là anh đào lúc vừa mới chín, bị nước mưa gột rửa, kiêu diễm ướt át.

“Đại ca, muội... đi ngủ trước. Huynh cũng nghỉ sớm một chút nhé.”

Anh đào đột nhiên hé miệng. Hạ Ý thu mắt lại, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Ừm.”

Hạ Liên đứng dậy trở lại lều, nằm xuống chiếu. Nàng nghe thấy tiếng tim đập bang bang của mình, nhớ tới cảnh tượng khi nãy.

Hắn nói là... thấy mình rất đẹp mắt sao?

Không không không, nghĩ gì hử, giữa huynh muội, hoặc là bạn bè nói giỡn mà thôi, cần thì coi là thật.

Nàng còn nhớ lúc ở Hạ phủ, nàng từng nghe dạng đối thoại tương tự này giữa Hạ Văn và Hạ Doanh. Hạ Văn nói với Hạ Doanh: “Doanh nhi xinh đẹp như vậy, ta phải nhìn thêm vài lần trước khi muội xuất giá mới được.” Hạ Doanh nghe thế thì hờn hờ: “Nhị ca thật tinh mắt, về sau tìm chị dâu nhất định cũng là đại mỹ nhân.”

Nói xong bọn họ đều cười, khi đó Hạ Liên ở bên cạnh cũng cảm thấy rất thú vị, bầu không khí thoải mái tự nhiên.

Nhưng tại sao... giữa hắn và nàng lúc nãy... không khí giữa bọn họ lại hoàn toàn khác nhau nhỉ?

Có lẽ.. là bởi vì bản thân mình? Là mình phản ứng quá độ. Trước đó nàng cũng nói đùa khen hắn đẹp mắt mà. Khi đó hắn cũng không để trong lòng, chỉ cười cười, sau đó...

Sau đó, hắn nói, nàng khiến hắn nhớ tới một cô gái khác.

Không biết có phải do gió đêm có chút lạnh, Hạ Liên đột nhiên tỉnh táo lại.

Có lẽ hắn có chút kinh ngạc nhỉ, vì sao chỉ một câu nói đùa mà mình lại có dáng vẻ nghiêm túc như thế, giống như là, trừ hắn ra thì chưa từng có người khen ngợi nàng ấy.

Mới không phải đâu, lúc trước nàng ở huyện Thanh Thủy, các thiếu niên ở đó đều nói Tiểu Liên là cô nương xinh đẹp nhất trong huyện mà.

Đương nhiên, sau khi tới kinh thành nàng cũng từng thấy những nữ tử rất đẹp, các nàng đó xuất thân từ những gia đình lớn, còn biết cách trang điểm ăn mặc nữa, khác với những cô nương đến từ nông thôn như nàng. Khi lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Doanh nàng đã cảm thấy, tỷ ấy thật xinh đẹp, trời xinh quyen rũ và quý khí nữa.

Đúng rồi, không biết đại ca cảm thấy nàng và Hạ Doanh ai đẹp hơn nhỉ.

Không không không, lại nghĩ tới đâu thế.

Hạ Liên lật mình, tự nhủ rằng đừng suy nghĩ lan man nữa. Thật là xấu hổ, trong đầu óc toàn những thứ

linh tinh, nếu bị biết rõ chắc chắn sẽ bị cười nhạo.

Ban ngày hơi mệt chút, nên sau một lát thì Hạ Liên đã ngủ, hô hấp dài lâu.

Hạ Ý vẫn ngồi trên ghế đá trong hậu hoa viên. Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, mà hắn còn trong trẻo lạnh lùng hơn cả ánh trăng kia nữa.

Hắn không có chút cảm giác buồn ngủ nào, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn trở thành bên bị động.

Hắn tới Thanh trạch không phải là ngẫu nhiên, mà Khuynh Thành cũng không phải ngẫu nhiên.

Bí mật của Thanh trạch còn phức tạp hơn so với suy nghĩ của hắn.

“Đại thiếu gia.”

Lúc này, Sóc Dương đột nhiên bước tới: “Vừa tới chợ mua một ít trái cây, ngài có muốn ăn một chút không?”

“Trái cây gì?”

“Anh đào.”

“...”

Sóc Dương đưa cho Hạ Ý một quả anh đào vừa mới được rửa sạch: “Bình thường không thấy ngài ăn, nhưng hình như đại tiểu thư và nhị thiếu gia cũng thích ăn.”

Hạ Ý cầm lấy, nhìn quả anh đào dính bọt nước trong suốt này chăm chăm.

Đột nhiên, hắn nhớ tới một quả anh đào khác.

Giống như quả anh đào trong tay hắn đây, căng mọng ẩm ứ.

Hắn chậm rãi đưa anh đào đến bên môi, ngậm nó vào trong miệng.

Rất ngọt.

Là hương vị như thế này.

...

Hạ Doanh lật giở nhật ký của Khuynh Thành, trước cảm thấy đã hiểu rõ, nhưng giờ phút này nàng lại cảm thấy chuyện càng ngày càng khó giải thích.

Hiện tại, trong nhật ký của Khuynh Thành lại xuất hiện một người khác.

Năm xuân Đinh Dậu, mừng sáu tháng năm.

Người kia đã cứu ta.

Nhưng ta không biết tại sao. Hắn và chủ nhân Thanh trạch rõ ràng mặc y phục giống nhau, đeo mặt nạ giống nhau, nhưng hắn lại đối nghịch với kẻ kia.

Ta hỏi hắn: “Người là ai?”

Hắn cũng không trả lời ta. Vì vậy, ta lại hỏi: “Người là người câm hả?”

Hắn gật đầu.

Hóa ra là hắn không nói chuyện được. Xem ra, ta chỉ có thể suy đoán, lại dựa vào hắn để xác minh.

Ta hỏi hắn có phải là huynh đệ của kẻ kia không, hắn gật đầu.

Tiếp đó ta hỏi hắn có phải là quan hệ giữa hai huynh đệ hắn không tốt không, cho nên mới cố ý đối nghịch với kẻ kia, hắn lắc đầu.

Không phải lý do này.

Vì vậy ta hỏi: “Người không muốn hắn làm ta bị thương hả?”

Lần này, hắn gật đầu.

Ta cười, hỏi tiếp: “Cho nên, người không phải đối nghịch với hắn, người chỉ là muốn cứu ta hả?”

Hắn lại gật đầu lia lịa.

Tại sao hắn phải cứu ta?

Ta vốn chỉ hỏi đùa một câu: “Bởi vì ngươi thích ta?”

Nhưng hắn sững sờ một lát, lạt gật đầu thật.

Được rồi, hiện tại ta không muốn suy đoán đến cùng thì hắn nghĩ gì về ta, ta lại muốn biết bí mật của Thanh trạch.

Cùng với... những người tượng gỗ kia.

Chín mươi chín người rồi, đã thông cửa âm phủ.

Trong phòng rồi, ta đếm những người rồi.

Nếu ta không nhớ lầm, chỗ đó có chín mươi bảy người rồi.

Còn thiếu hai cái.

...

Sương sớm chưa tan.

Khi Hạ Liên tỉnh dậy thì sắc trời còn sớm, nàng nghiêng mình nhìn lại nhưng không thấy Hạ Ý ở đây.

Đừng nói là hắn... cả đêm không ngủ đấy nhé?

Hạ Liên đột nhiên nghĩ tới, trong chuyện này Hạ Ý rơi vào thế bị động, hắn là kẻ có thói quen khống chế toàn cục, hiện thời hắn ở sáng đối phương ở trong bóng tối, hắn nhất định sẽ không để yên đâu.

Lẽ nào... hắn một mình xuống giếng lần nữa?

Hạ Liên vội đứng dậy, thấy Sóc Dương hình như cũng mới tỉnh không lâu. Hắn thấy nàng bước tới thì có chút nghi hoặc: “Nhị tiểu thư? Hôm nay tỉnh dậy sớm như vậy à?”

“Người thấy đại ca của ta không?”

“Đại thiếu gia không ở cùng ngài sao?” Sóc Dương vừa hỏi xong thì lập tức hiểu ra.

Hai người ngẫm hiểu với nhau, cùng tới giếng cạn trong hậu hoa viên.

Nhưng bọn họ chưa từng đoán được là sẽ thấy tình cảnh thế này.

Bốn phía giếng cạn đều bị ám vệ bao vây. Bọn họ canh gác ở xung quanh như lính trinh sát vậy, nhưng người bọn họ phải cẩn... lại không phải là kẻ địch.

“Theo lệnh của đại thiếu gia, bất luận người nào... cũng không được xuống giếng.”

Hạ Liên cắn môi, hắn thật sự đã tự mình xuống dưới rồi!

“Ta là thị vệ bên người đại thiếu gia! Bất cứ lúc nào cũng phải đi theo ngài ấy!”

Sóc Dương có chút khó chịu, hắn đột nhiên hiểu ra tại sao tối qua đại thiếu gia cố ý đẩy mình đi.

Hóa ra ngài ấy đã quyết định sẽ tự mình đi.

Theo lời của vài người quan sai ngày hôm qua, kẻ bí ẩn đeo mặt nạ bạch ngọc sẽ tới ba ngày một lần, lần gần nhất là ở hai ngày trước.

Hôm nay đúng là ngày thứ ba.

Hôm nay, kẻ đó sẽ tới.

Mà Hạ Ý không cho phép hắn đi theo.

Hạ Liên đứng sau lưng Sóc Dương, khẽ thở dài.

Nàng biết hiện tại trong lòng Sóc Dương nhất định rất khó chịu. Nàng bước lên một bước, khuyên nhủ: “Đại ca ta... có lẽ cho tới bây giờ cũng chưa thể tiêu tan nỗi đau đối với cái chết của Diệp Trúc.”

Sóc Dương không nói gì nữa, chỉ đột nhiên quay đầu nói với Hạ Liên: “Nhị tiểu thư, cảm ơn người.”

Hạ Liên vừa định nói không có gì, lại nghe được Sóc Dương tiếp tục nói:

“Câu cảm ơn này, không chỉ nói thay chính bản thân ta... cũng là thay đại thiếu gia nói.”

27. Chương 27: Tế 1

Năm xuân Đinh Dậu, mừng bảy tháng năm

Vết thương của ta đã gần khỏi rồi, vì vậy lúc này ta lại bắt đầu không ngồi yên được nữa. Nếu ta không biết rõ những chuyện này, có lẽ ta sẽ không quan tâm – nhưng bây giờ nếu ta đã bị cuốn vào rồi thì nhất định ta phải biết rõ chân tướng.

Khi đó ta từng nhìn thấy loại bí thuật này trong “Man hoang ký sự”, nhưng nó chỉ nói sơ lược trong phần chú thích, cả quyển sách giới thiệu về văn hóa bộ tộc phương Bắc, cho nên đây chỉ là một bộ phận nhỏ, cũng không nói cặn kẽ tỉ mỉ.

Cho nên ta cản trở lại kinh thành một chuyến, vào tàng thư các một lần nữa.

Vài ngày nay, người kia ở trong Thanh trạch cùng với ta, ta ở phòng phía đông, hắn ở phòng phía tây. Có lẽ bởi vì có hắn nên vài ngày nay, huynh đệ của hắn cũng không tới tìm ta gây chuyện.

Hắn thấy ta đóng gói hành lý thì tưởng ta định rời bỏ Thanh trạch, ta cho hắn biết, ta chỉ tạm trở lại kinh thành một chuyến, mấy ngày nữa sẽ quay lại.

Hắn lại không ngừng lắc đầu, ta hỏi hắn: “Người nói là, bảo ta rời đi luôn không trở lại nữa hả?”

Hắn gật đầu lia lịa.

Nhưng ta không thể đáp ứng hắn. Ta biết rõ tính tình của mình, nếu ta bỏ đi như vậy, bí mật Thanh trạch sẽ trở thành tiếc nuối cả đời của ta. Ta phải tự tay vạch trần bí mật này.

Đương nhiên, ta cũng không nói thẳng, ta chỉ gật đầu một cái, thể hiện rằng ta hiểu ý của hắn.

Trước khi đi, ta hỏi hắn, người kia là ca ca hay đệ đệ của hắn. Ta nói nếu là ca ca thì gật đầu, là đệ đệ thì lắc đầu.

Hắn lắc đầu. Người kia là đệ đệ hắn, cho nên hắn lớn tuổi hơn một ít.

Ta lại hỏi hắn tên là gì. Hắn chỉ vào những cái cây gần đó. Có lẽ, trong tên của hắn có một chữ “Thụ”.

Ta nói, vậy về sau ta sẽ gọi ngươi là A Thụ nhé. Hắn gật đầu. Hình như hắn rất thích ta gọi hắn như vậy.

Rời khỏi Thanh trạch, ta đến tàng thư các ở kinh thành, tìm được quyển sách kia. Ta nhìn phần chú thích phía dưới trang ghi lại về bí thuật. Trong quyển sách này, tin tức có liên quan đến bí thuật được lấy từ nguồn sách khác: Ghi chép về cấm thuật Nam Bắc.

Ta phải tìm được quyển sách này. Bên trong có lẽ sẽ có rất nhiều tin tức.

...

Hạ Doanh nhìn đến đây thì giở ra trang có liên quan đến kỹ thuật trao đổi âm dương trong sách “Man hoang ký sự”. Quả nhiên, phần chú thích ở cuối trang đúng là nhắc đến “Ghi chép về cấm thuật Nam Bắc”, hoàn toàn phù hợp với Nhật ký của Khuynh Thành.

Nàng lập tức lại tới tàng thư các hỏi về quyển sách này, người ở đó thấy nàng lại tới thì cười tủm tỉm hỏi: “Thích đọc sách như thế à.”

Hạ Doanh không nói thêm gì, nhưng khi nàng bảo là muốn mượn sách “Ghi chép về cấm thuật Nam Bắc” thì người kia nhú mày.

“Quyển sách này hiện tại đã bị cấm.” Người kia có chút bất đắc dĩ: “Hạ tiểu thư, thật không thể tưởng được là ngài sẽ có hứng thú với loại sách này.”

Đa số cô nương tới tàng thư các đọc sách đều là liên quan đến nữ công gia chánh hoặc là thi từ ca phú, khác với họ, thiên kim Hạ gia thật có cá tính, lại muốn xem loại sách có liên quan cấm thuật này.

“Có thể dàn xếp chút không, giúp ta tìm quyển sách này?”

“Điều này...” Người kia có chút khó xử, bởi thì sách cấm không được mở ra cho bất cứ người nào, đây là quy định của triều đình. Nếu như hắn tự tiện làm chủ mở cửa cho Hạ Doanh mà bị phát hiện thì chỉ sợ phải mất chén cơm.

“Không có thì thôi.” Hạ Doanh cũng không nhiều lời với hắn, chỉ nói với ý tứ sâu sa: “Xem ra ngươi không muốn nể mặt ta, ta chỉ có thể về bảo đại ca tới nói chuyện với ngươi vậy.”

“Không không không, ta đi tìm ngay đây.”

...

Khi Hạ Ý đi lên đã là một canh giờ sau.

Sở Dương tiến lên hỏi: “Đại thiếu gia, ngài gặp người kia chưa?”

“Chưa.” Hạ Ý chỉnh sửa lại quần áo: “Ta đã nhìn thoáng qua phòng rồi đó, chỗ đó có lẽ còn có một đường đi khác – không phải là đường trở lại Thanh trạch.”

Hạ Liên có chút khấn trương: “Chúng ta vẫn chưa tìm được tin tức gì của Khuynh Thành. Quan sai mất tích đã tìm được, nhưng Khuynh Thành... có phải nàng ta đã bị sát hại rồi không?”

Hạ Ý suy tư một lát, đột nhiên quay đầu hỏi Sở Dương: “Trước ta bảo người tra chuyện có liên quan đến bảo tàng, đã tra được gì rồi?”

Bảo tàng của Khuynh Thành.

Có người nói, trong tay Khuynh Thành nắm giữ manh mối quan trọng về bảo tàng vô lâm.

Sở Dương bấm báo chi tiết: “Bảo tàng này được lưu tại từ tiền triều, nhưng không phải hoàng thất tiền triều, cũng không phải là vô lâm mà là một bộ tộc được gọi là Hách Ba ở phương Bắc tiền triều. Nghe nói, bộ tộc này sụp đổ trong một đêm, mà bảo tàng chính là di vật của bộ tộc này.”

“Tại sao trong tay Khuynh Thành sẽ có manh mối bảo tàng?”

“Điều này...” mặt Sở Dương lộ ra vẻ xấu hổ: “Thuộc hạ bất lực, không tra được.”

“Được rồi.”

Hạ Ý không nói thêm gì nữa, phát tay ra hiệu ám vệ đi xuống, một mình ngồi trên ghế đá.

“Kẻ sau màn...” Hạ Ý nheo mắt lại: “Ta có lẽ đã đoán được... Vì sao kẻ đó lại cần ta.”

“Bởi vì hẳn chẳng những biết vị trí bảo tàng, hẳn còn nhất định phải tìm được bảo tàng.” Hạ Liên nói tiếp: “Hẳn cần thể lực của đại ca. Mà từ mặt này có thể giải thích rõ... Có lẽ, cũng không dễ để đến được chỗ bảo tàng.”

“Không sai.”

...

“Ta có ấn tượng với quyển sách này.” Người kia tìm kiếm “Ghi chép về cấm thuật Nam Bắc” trong đồng sách, vừa nói với Hạ Doanh: “Ta nhớ trước đây không lâu cũng có người tìm sách này. Khi đó hình như quyển sách này còn chưa bị cấm. Ta có ấn tượng với nó là vì khi đó, một là bởi người mượn quyển sách này cũng là một cô nương, hai là vì nàng ta còn ghi lại rất nhiều chú thích ở trên quyển sách này.”

“Chú thích?” Hạ Doanh không khỏi nghĩ, liệu có phải là Khuynh Thành đã ghi lại chú thích không?

“Ừm. Ta tìm xem, phải ở đây chứ...” Người kia tìm trong đồng sách chồng chất rất cao, cuối cùng rút ra được quyển sách này ở dưới cùng: “Tìm được.”

“Cho ta xem chút!” Hạ Doanh kích động khôn nguôi, nàng không thể chờ được mà mở ra luôn, nhìn lướt qua chỗ chú thích trong trang sách, không nhìn kỹ nội dung nhưng xem chữ viết này thì giống hệt với chữ viết trong nhật ký của Khuynh Thành.

Đúng, đây đúng là chú thích mà Khuynh Thành đã viết!

“Cảm ơn ngài!” Hạ Doanh ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần, mang quyển sách chứa tin tức cực quan trọng này về Hạ phủ.

Sau khi trở về nàng cũng không vội vã mở ra xem mà vẫn tiếp tục nhìn nhật ký của Khuynh Thành. Quyển sách rất dày, lượng tin tức cũng rất lớn nên nàng định dựa vào nhật ký của Khuynh Thành để tìm đọc.

...

Năm xuân Đinh Dậu, mười một tháng năm.

Ta mang “Ghi chép về Cấm thuật Nam Bắc ” trở lại thanh trạch. A Thụ vẫn ở nơi này, hẳn thấy ta trở về thì vô cùng kinh ngạc, bởi hẳn tưởng rằng ta đã nghe lọt được lời hắn mà rời khỏi nơi này rồi.

Nhưng ta không.

Ta hỏi hắn, thật ra, trong phòng rồi còn có một mật đạo khác phải không.

Hắn do dự một chút rồi gật đầu.

A Thụ sẽ không nói dối.

Ta bảo hắn mang ta đến, hắn không chịu. Ta nói, vậy ta tự mình đi.

Hắn cầm ta lại, xiêu xiêu vẹo vẹo viết chữ trên giấy: “Nguy hiểm.”

Hình như hắn không giỏi viết chữ, hai chữ này không nhiều nét mà hắn vẫn viết sai, nhưng ta vẫn có thể nhận ra được.

Ta lắc đầu. Ta từng nói, nếu không biết có chuyện này thì ta sẽ không quản, nhưng bây giờ ta đã biết – mà đã biết thì ta không thể buông xuống được – cho đến khi ta biết rõ chân tướng mới thôi.

Huống chi, lẽ nào ta bỏ đi là có thể trốn tránh sao? Ta thấy chưa chắc.

Có lẽ, từ thời khắc ta bước chân vào thanh trạch này, ta đã không có khả năng đứng ngoài rìa rồi.

...

Chạng vạng, gió có chút lạnh. Hôm nay ánh chiều tà vô cùng đẹp, đám mây màu đỏ được khảm một tầng viền vàng nhu hòa.

Hạ Ý vẫn ngồi trên ghế đá, Hạ Liên ngồi xuống cạnh hắn.

“Đại ca, huynh định đợi sao?” Hạ Liên hỏi hắn: “Đợi người kia chủ động tới tìm huynh?”

“Không.” Hạ Ý nhàn nhạt nói: “Hắn sẽ không tới tìm ta, hắn đang đợi ta tìm hắn.”

“Vậy huynh định... lúc nào thì đi?”

“Hiện tại.”

Hạ Liên có chút dở khóc dở cười, lời này nghe quá tùy ý, hình như là vì nàng vừa vặn hỏi nên hắn mới chịu động thân vậy.

“Muội muốn xuống hả?”

Hạ Liên lắc đầu: “Muội ở lại.”

Đáp án hình như có chút ngoài dự đoán, hắn hỏi: “Chẳng lẽ muội không muốn tự mình phát hiện chân tướng?”

“Muốn. Nhưng mà...” Hạ Liên bất đắc dĩ cười cười: “Hiện tại, ngay cả đại ca cũng đã bị liên lụy rồi, chuyện

này còn phức tạp hơn so với muối tưởng tượng. Muối không muốn trở thành vật cản của huynh.”

Không phải là nàng sợ hãi, thật ra nàng rất muốn theo hắn cùng đi.

“Vậy đi theo ta.”

Ồi chao?

Hạ Liên nghi ngờ liệu có phải mình đã nghe lầm không: “Muối có thể đi theo sao?”

“Ừm.” Giọng Hạ Ý có chút trong trẻo lạnh lùng, đột nhiên hỏi: “Muối cảm thấy ta không có năng lực bảo vệ muối hả?”

“Không không không, muối không có ý đó đâu.” Hạ Liên không nghĩ tới hắn sẽ nghĩ vậy, nàng giải thích: “Chẳng qua muối thấy, nhờ huynh và hắn không thỏa thuận được, hắn lại dùng muối để uy hiếp huynh, giống như người Mã gia...”

Nói đến đây, nàng đột nhiên dừng lại.

Bởi nàng đột nhiên nghĩ tới, sao nàng có thể tự tin cho rằng Hạ Ý sẽ vì nàng mà chịu người uy hiếp? Ban đầu ở Mã gia, hắn rất kiên định chọn không cứu nàng. Cho nên lần này, nếu người kia dùng nàng uy hiếp hắn thì thật ra cũng như vậy, mình cũng chỉ là vật hi sinh mà thôi, sao hắn có thể vì mình mà thỏa hiệp chứ?

Nàng không biết rõ tại sao, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nhưng nàng dần đắm chìm trong cảm giác an toàn mà hắn mang lại, dần dần có chút ỷ lại vào hắn, thậm chí khi hắn nói với nàng “Không cần sợ, ta vẫn sẽ luôn ở sau muối”, đáy lòng nàng còn dâng lên tâm tư khó nói thành lời.

Những thứ này đều là ảo giác mà hắn tạo ra thôi.

Nàng đột nhiên trầm mặc.

Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, mắt nàng khép hờ, hắn chỉ có thể mơ hồ trông thấy bóng lông mi rủ xuống của nàng.

Sau một lát trầm mặc, hắn đột nhiên hỏi: “Muối cảm thấy, ta sẽ không cứu muối phải không?”

Tươi cười của Hạ Liên có chút tái nhợt: “Muối không oán huynh, muối sẽ hiểu.”

Nàng trả lời hắn rất uyển chuyển.

Hắn lại nghiêng đầu, hình như nhìn vào ánh chiều tà trước mắt, lại như chỉ đang ngóng nhìn hư không.

Hắn không nói một câu nào nữa.

Đây là sự im lặng trong dự đoán. Nàng biết rõ dù có phải hay không thì hắn cũng sẽ không biện giải cho mình. Giống như lần trước, Hạ Văn bởi vì chuyện của Ngu Chiêu mà hiểu lầm hắn, thậm chí chiến tranh lạnh với hắn, nhưng nàng cũng chưa từng nghe thấy hắn giải thích dù chỉ là nửa câu.

“Đại ca.”

Đột nhiên, Hạ Liên lại mở miệng.

“Hả?”

Hạ Liên cup mắt xuống, tiếng nói rất nhỏ, cơ hồ không nghe thấy được: “Muội... có thể hỏi huynh một vấn đề không?”

28. Chương 28: Tế 2

Nắng chiều rơi xuống, sắc trời ảm đạm xuống từng chút từng chút một.

Đây là thời khắc trong ngày mà Hạ Liên thích nhất. Trời khê mờ tối, giống như bị nhuộm lên màu sắc nhu hòa.

“Đại ca, Muội... có thể hỏi huynh một vấn đề không?”

“Ừm.”

“Muội...”

“Đại thiếu gia!”

Đúng lúc này, tiếng gọi của Sở Dương đột nhiên cắt đứt lời nàng. Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Sở Dương vội vã chạy tới, hình như có việc gấp.

“Sao thế?”

”Vừa nhận được tin tức từ Doanh Châu, có chuyện rồi...

...

Năm xuân Đinh Dậu, mười lăm tháng năm.

Ta không cãi nhau với A Thụ, nhưng lòng ta đã quyết. Sau này ta tìm đọc phần có liên quan đến kỹ thuật trao đổi âm dương trong “Ghi chép về Cẩm thuật Nam Bắc”, quyển sách này ghi lại rất chi tiết về loại bí thuật này.

Trong sách nhắc tới, kỹ thuật trao đổi Âm dương trước tiên là dùng cho tế trời, chỉ có đại tế ti mới có tư cách sử dụng. Dùng chín mươi chín người sống làm thành con rối, thả thông cửa âm dương. Nội dung phía sau có chút rắc rối phức tạp, hôm nay ta có chút mệt nên đành dừng ở đây.

Ta nhớ tới con rối trong địa cung, chín mươi bảy, cho nên còn thiếu hai nữa. Ta hỏi A Thụ, có phải là hấn hoặc là đệ đệ hấn đã tạo ra những người rối kia hay không, mà ta cũng là một trong những người mà hấn muốn làm hại.

Nhưng A Thụ lại lắc đầu.

Ta nghĩ là ta chưa biểu đạt rõ ràng nên lại hỏi lần nữa: “Những con rối kia có phải là do đệ đệ người tạo ra?”

A Thụ vẫn lắc đầu, rất kiên định lắc đầu.

Không phải là hấn. Vậy sẽ là ai nhỉ?

Hấn thấy ta dường như không biết hỏi gì nữa, bèn tìm một trang giấy, rất cố sức viết chữ. Hấn không biết nhiều chữ nên cố gắng dùng số chữ ít nhất để biểu đạt lời muốn nói hoặc là cho ta manh mối, sau đó ta xác nhận lại bằng câu hỏi, hấn gật đầu hoặc lắc đầu để trả lời.

Hấn viết hai chữ trên giấy: tiền nhân

Trong lòng ta lập tức hiểu rõ, ta hỏi hấn, lẽ nào những người rối không phải xuất hiện trong một sớm một chiều, mà là được tích lũy qua năm tháng, cho đến 97 người rối.

Lần này, hấn gật đầu.

Quá trình làm thành con rối vô cùng phức tạp cũng vô cùng tàn nhẫn, còn có thể khiến người được dùng làm rối không bị thối rửa. Ta sớm nên nghĩ tới điều này.

Ta lại hỏi hần câu thứ hai, có phải đệ đệ hần muốn biến ta thành người rối không.

Hần vẫn lắc đầu.

Lần này, ta quả thật nghi hoặc không hiểu. Bởi hần từng nhiều lần bảo ta rời đi, bảo rằng có nguy hiểm, khi đó ta tưởng rằng, cái mà hần nói là nguy hiểm chính là chỉ chuyện này, bởi vì ta nhận thấy số lượng con rối vẫn chưa đủ, còn thiếu hai cái nữa.

Ta không đoán được, cho nên trực tiếp hỏi hần: “Như vậy, người nói là nguy hiểm, đến cùng là chỉ cái gì?”

Hần có chút do dự, cầm bút, hình như không biết nên viết gì.

Ta hỏi hần, có phải là hần không biết viết chữ kia?

Hần có chút xấu hổ gật đầu một cái.

Ta bảo không sao, nếu người từng thấy chữ kia, thì cứ dựa theo hình dáng mà viết ra, ta sẽ cố gắng đoán ra.

Hần nghĩ một chút mới dè dặt viết, thêm thêm xóa xóa nhiều nét. Chắc là chữ hần muốn viết có chút phức tạp.

Cuối cùng khi hần đưa cho ta xem, nhìn lần đầu tiên thì ta không nhận ra.

Chữ này, có chút giống “thực là”. Ta hỏi hần xác nhận, hần lắc đầu bảo không phải. Ta lại hỏi vài từ khác, hần vẫn lắc đầu liên tục.

Chữ này thật sự rất giống “thực là”.

Hần viết sai cho nên ta lo lắng mình cứ đoán thế này cũng vô ích. Trong đầu ta không ngừng suy nghĩ, đến cùng chữ gì trông giống “thực là”, mà có liên quan đến hoàn cảnh hiện tại nhỉ.

Cuối cùng, trong đầu ta đột nhiên hiện ra một chữ, ta cảm giác mí mắt mình giật giật.

Từ này, chẳng lẽ là...

...“Tế”

Lần này, hấn gật đầu rất mạnh.

...

“Vài nơi ở Doanh Châu diễn ra nội loạn, hình như có dự mưu, ngay cả quan phủ địa phương cũng không trấn áp được xuống.”

Quan phủ địa phương ở Doanh Châu bình thường cũng có lui tới với Hạ gia, mà Doanh Châu cũng là một trong những thế lực của Hạ Ý. Cho nên, Hạ gia không thể bỏ mặc việc này.

Duyệt Châu và Doanh Châu cách nhau khá xa, nhưng lúc này lại đều gặp chuyện không may, đây hình như không phải ngẫu nhiên. Cùng lúc đó, Hạ Tông Nguyên viết thư đến cũng nói về việc này, tin tức này ông ta lại nhận được từ kinh thành.

Không khó đoán, sự việc ở Doanh Châu có liên quan rất rộng, cho nên hoàng thượng mới sẽ giao cho Hạ gia giải quyết mà không để những thế lực khác trong triều tham gia.

Con mắt lạnh lùng của Hạ Ý bình tĩnh không chút gợn sóng, chỉ hỏi một câu: “Tình hình thế nào?”

Sóc Dương nhíu mày: “Tình hình không rất tốt, hiện tại Doanh Châu đang trong trạng thái hỗn loạn, lúc này nếu Hạ gia còn không ra tay thì nhất định sẽ bị những thế lực khác thừa cơ chen vào, đến lúc đó chỉ sợ sẽ càng phức tạp hơn.”

“Biết rồi.”

Hạ Liên đứng một bên nghe hai người đối thoại, biết là xảy ra chuyện thì trong lòng cũng có chút lo lắng.

Nàng cũng không hiểu những chuyện này lắm, nhưng cũng có thể nghe ra đây không phải là chuyện đùa.

Về sau Hạ Ý lại dặn dò Sóc Dương một số việc, Hạ Liên không lắng nghe. Sau khi Sóc Dương đi xuống, Hạ Ý đột nhiên quay đầu lại: “Vừa rồi muội muốn hỏi gì?”

“Ừm... Về sau có thời gian thì nói.” Hạ Liên không ngốc, nàng có thể thấy lúc này rất nhiều sự tình rây mờ rã má khiến Hạ Ý bị phiền não, mà chuyện của mình thì chỉ bé tí ti, lúc này không cần lại khiến hấn phân tâm.

Hạ Ý nghe vậy, không nói gì khác, chỉ nhàn nhạt nói một tiếng “ừm”.

“Đại ca, huynh định đi Doanh Châu hả?”

“Tạm thời sẽ không.”

Hạ Liên nghĩ một lát rồi đột nhiên hỏi: “Duyệt Châu và Doanh Châu cách nhau khá xa, lại cùng lúc có chuyện, liệu hai điều này có liên quan đến nhau không?”

“Ta nghi ngờ...” Đôi mắt lạnh lùng của Hạ Ý đen như than: “Là cùng một người gây nên.”

“Là kẻ bắt những quan sai kia sao?”

“Còn chưa xác định.”

Hạ Liên nghĩ, nếu không phải, vậy thì sự kiện này càng thêm phức tạp.

...

Năm xuân Đinh Dậu, mười lăm tháng năm.

Từ chỗ A Thụ ta biết được, hóa ra hai huynh đệ A Thụ cũng không hoàn toàn biết rõ bí mật Thanh trạch. Trước ta tưởng rằng, đệ đệ A Thụ là chủ nhân Thanh trạch, lần đó hắn còn tấn công ta nên tưởng hắn nhất định là kẻ sau màn.

Nhưng ta đã nhầm. A Thụ cho ta biết, hắn và đệ đệ hắn chỉ là “vật hi sinh” mà thôi.

Khi hắn viết xuống mấy chữ này, ta đã nhìn thấy một tia bi thương khó có thể che giấu được từ trong mắt hắn.

...

Đêm dần thâm hơn. Hạ Liên nằm một mình, lăn lộn khó ngủ.

Nàng biết rõ việc ở Doanh Châu có liên quan rất rộng, Hạ Ý không thể không cẩn thận xử lý. Đây cũng không phải là chuyện đơn giản tiêu tốn thể lực nhau, mà là liên quan đến triều đình, Hạ gia càng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đột nhiên, nàng nhớ tới một chuyện cũ. Mặc dù đó là chuyện mà nàng không muốn nhớ lại.

Khi đó nàng còn ở huyện Thanh Thủy, sống một cuộc sống bình thường với mẹ. Nam nhân nổi giận, tìm người đánh ngất nàng, cưỡng kéo nàng vào sơn động. Khi hấn kéo y phục của nàng, nàng bị động tác thô bạo của hấn làm cho tỉnh lại, tiếp đó là liều mạng giằng co.

Khí lực của nàng nhỏ như vậy, sao có thể chống lại hấn được.

Nàng la hét khóc kêu, thét chói tai nhưng không ai tới cứu nàng. Thời khắc đó, trong lòng nàng rất tuyệt vọng, nàng nghe thấy tiếng mưa to ngoài sơn động, cả tiếng sấm chấn động rất mạnh, như là muốn chấn vỡ cơ thể nàng vậy.

Không, nàng không muốn! Nàng không muốn chịu những khuất nhục này.

Nàng nhỏ xuống trâm cài tóc của mình, đâm thật mạnh về phía trước...

“A!!!”

Trong sơn động vang lên tiếng gào thét của nam nhân. Thời khắc đó, nàng ngửi được mùi rỉ sắt nồng nặc, mùi của máu. Nàng run rẩy giơ tay lên, trông thấy bàn tay mình dính đầy máu tươi.

Cú đâm đó, nàng đã đâm vào mắt hấn. Nàng run rẩy lùi lại, cuộc đời này chưa từng cảm thấy bất lực sợ hãi như thế.

Nhưng nàng không thể ở lại, nàng nhất định phải chạy!

Đêm đó, nàng chạy rất nhanh trong cuồng phong bạo vũ, mưu xối xả như trút nước xối lên thân thể gầy yếu của nàng. Nhưng nàng không dám dừng lại, nàng vẫn chạy vẫn chạy mãi. Nàng không biết mình ngất đi lúc nào, chỉ biết mình chạy đến cuối cùng không còn tri giác, thậm chí không biết mình đang chạy tới chỗ nào...

Lúc tỉnh lại đã là một ngày sau. Nàng không chết, cũng không bị làm bẩn. Người nam nhân kia cũng không chết, nhưng hấn mù một mắt.

Hạ Liên phản kháng, thiếu chút nữa hại chết bản thân và Ninh Nhu.

Bởi vì nam nhân kia không là người khác, mà đúng là đệ đệ của hoàng thượng, Duệ thân vương. Mà nàng, nàng chọc mù một mắt hấn!

Khi đó, tất cả mọi người cho rằng, hai mẹ con nàng chắc chắn phải chết không nghi ngờ. Hạ Liên bị sốt rất cao, thân thể nàng run lẩy bẩy, nàng nói với Ninh Nhu: “Mẹ, thật xin lỗi, con đã làm liên lụy đến mẹ.”

Ninh Nhu lại đỏ mắt nói với nàng: “A Thương, đừng sợ, mọi việc rồi sẽ tốt đẹp lên.”

Hạ Liên gật đầu, nàng tin, tin rằng mọi việc rồi sẽ tốt đẹp lên.

Nhưng nàng cảm thấy mình rất tức cười, đắc tội thân đệ đệ của hoàng thượng, còn có ai cứu được nàng cơ chứ?!

Về sau, Ninh Nhu đi tìm Hạ Tông Nguyên. Bà trở lại bên cạnh người nam nhân mà bà từng yêu cũng từng hận, vì Hạ Liên.

Lại về sau, Hạ Tông Nguyên giúp nàng giải quyết chuyện này.

Không ai sẽ tìm Hạ Liên gây phiền toái nữa. Bởi vì bắt đầu từ ngày đó, nàng đã đổi họ Hạ, trở thành nhị tiểu thư Hạ gia.

Lúc trước Hạ Liên chỉ biết là thế lực Hạ gia khổng lồ, nhưng sau chuyện đó mới biết được, quan hệ giữa Hạ gia và thiên tử vô cùng mật thiết, nếu không sẽ không thể đề xướng chuyện của Duệ thân vương. Có thể làm được điểm này, nhất định là phải thông qua lời vàng ngọc của hoàng thượng.

Hạ Tông Nguyên có thể để cho hoàng thượng phải nể mặt trong chuyện này đã giải thích rõ rất nhiều chuyện.

Lần này, chuyện ở Doanh Châu không phải chuyện đùa. Hạ Tông Nguyên viết thư cho Hạ Ý, giải thích rõ ông ta định giao việc này cho Hạ Ý giải quyết. Nhưng Hạ Ý còn đang ở Duyện Châu, chuyện ở cả hai nơi đều vô cùng quan trọng, một mình hắn phải ứng phó như thế nào?

Đúng lúc này, nàng nghe thấy tiếng nói của Hạ Ý và Sóc Dương. Hình như Hạ Ý đang dặn dò Sóc Dương những việc gì đó.

“Bảo hỷ trở lại.” Hạ Liên nghe thấy Hạ Ý phân phó: “Nếu hắn không chịu, trối về.”

“...Vâng.”

Lúc Hạ Ý đi vào, Hạ Liên giả vờ ngủ. nàng không biết tại sao mình lại làm vậy, nhưng bị hắn phát hiện rất nhanh.

“Sao còn chưa ngủ?”

Hạ Liên có chút lúng túng mở mắt: “Ngủ... không ngủ được.”

“Không cần nghĩ quá nhiều.”

“Vâng.”

Tiếp đó, hai người lại trầm mặc.

Đột nhiên, hắn mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

“Muội... muốn hỏi cái gì?”

Hạ Liên không nghĩ tới hắn sẽ nhắc tới chuyện này.

Nàng còn tưởng rằng hiện tại có nhiều chuyện quẩn quanh hắn như thế, hắn sớm đã quên rồi chứ.

“Muội...” Hạ Liên cup mắt xuống: “Lần từ nhà cũ Mã gia trốn được, có người đã cứu muội... Muội muốn biết, có phải là...”

“Không phải.”

Lời còn chưa hỏi ra khỏi miệng, hắn đã cho nàng đáp án phủ định.

Hạ Liên có chút sững sốt.

Tiếp đó, nàng cắn môi, sắc mặt yếu ớt, có chút lúng túng gượng cười: “Hắc, kỳ thật muội chỉ đùa chút thôi, tùy tiện hỏi chút thôi. Muội ngủ đây.”

Nói xong, giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả, nằm xuống.

Hạ Ý không nói gì nữa, thậm chí không thèm liếc nhìn nàng, xoay người lập tức ra ngoài.

Hậu viện, bóng cây lắc lư theo những làn gió thổi ban đêm.

Hạ Liên cũng không biết, khi nàng hỏi chuyện này, trong thời khắc đó, hắn trông thấy một đôi mắt giấu trong bóng tối cách đó không xa.

Có người đang theo dõi họ.

“Xem ra người cũng không quá để ý nàng, thế thì không có ý nghĩa.”

Trong bóng tối, bóng người như quỷ mị dần dần lộ ra. Đôi mắt lạnh của Hạ Ý còn lạnh hơn cả ánh trăng kia, hắt lạnh lòng nhìn kẻ mặc hắc y, đeo mặt nạ bạch ngọc trước mắt.

“Cuối cùng người cũng chịu hiện thân.”

29. Chương 29: Tế 3

Năm xuân Đinh Dậu, mười sáu tháng năm

A Thụ không lộ ra nhiều hơn nữa, ta đành tự mình tìm kiếm những tin tức này. Ta đột nhiên cảm thấy có phải là mình đã quên mất mối quan trọng nào đó hay không, nhưng lại không thể nào nhớ nổi.

Ta thử nhìn lại “Ghi chép về cấm thuật Nam Bắc”, phần có liên quan đến kỹ thuật trao đổi Âm dương, kết quả lại ngoài dự đoán của ta.

...

Trang này cũng chỉ ghi lại vài câu nói này. Hạ Doanh nghĩ, có lẽ nàng ta đã để lại chú giải trên quyển sách đó, nên không nhìn nhật ký nữa.

Nàng giở quyển “Ghi chép Cấm thuật Nam Bắc” ra, nhìn phần kỹ thuật trao đổi âm dương, và phần nội dung có liên quan đến “tế”.

()Tế: Thờ cúng*

Nàng thấy có “Sinh tế” và “Tử tế”

()Sinh tế: tế vật sống, (*)Tử tế: Tế vật chết*

Tại trang này, “Tử tế” bị khoanh tròn, bên cạnh viết “con rối”.

Từ “Sinh tế” bị gạch đi, chú giải bên cạnh là “Đại tế tư”.

Chỗ trống cách hai chữ này rất gần còn ghi lại một câu, chữ viết rất nhỏ: “Sinh tế bắt tử, tử tế bắt xuất.”

Nhìn thấy câu này, đồng tử Hạ Doanh lập tức co rụt lại!

Bởi vì đây cũng không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy câu này. Trong “Man hoang ký sự” từng nhắc tới ở phần giới thiệu bộ tộc Hách Ba và văn hóa thờ cúng.

Bình thường Hách Ba tế trời, thường chỉ cần “tử tế”, tức là cúng những thứ không có sinh mệnh như thức ăn nhang đèn, để được quỷ thần phù hộ.

Chỉ trong tình huống cực kỳ đặc biệt – tức là toàn bộ tộc nhân đều trong thời khắc nguy nan mới có thể dùng “sinh tế”, Đại tế tư dùng mệnh tế trời.

Mà kỹ thuật trao đổi âm dương lại là luân phiên sinh tử, cầu mong “chết mà sống lại”.

Cho nên, khi sinh tế và tử tế (dùng con rối làm vật tế) đồng thời xuất hiện, trong văn hóa thờ cúng của tộc Hách Ba, chỉ có hai loại tình huống:

Tử quốc sống lại.

Tay Hạ Doanh có chút run rẩy.

Nếu nàng không đoán sai thì...

Tộc Hách Ba đã biến mất mấy trăm năm, nay hậu duệ của họ muốn dùng cấm thuật để phục quốc.

Ý nghĩ này làm nàng không rét mà run, thậm chí suy nghĩ càng sâu thì càng sợ hãi.

Có liên quan đến việc xuống dốc của tộc Hách Ba, trong quyển “Man hoang ký sự” cũng không giới thiệu cận kề. Nàng chỉ biết là, cuối cùng Hách Ba mặc cho Đại tế tư và thợ thủ công tiền triều yêu nhau và sinh con. Từ đó về sau, tộc Hách Ba gặp tai họa không ngừng trong vòng mấy năm liên tục.

Mà thợ thủ công đó – cũng chính là phụ thân của đứa bé, là kẻ kiến tạo Thanh trạch.

Hạ Doanh nghĩ, cho nên, kẻ đứng sau màn, có phải là...

Hậu nhân cuối cùng của tộc Hách Ba?

Đây chỉ là suy đoán của Hạ Doanh, bởi đằng sau còn có rất nhiều nội dung, có lẽ sẽ lật đổ suy đoán của nàng.

Nàng tiếp tục gỡ nhật ký của Khuynh Thành, kết quả lại trông thấy một câu hoàn toàn chẳng có chút liên quan nào đến những nội dung trước đó.

“Doanh Châu không được có chuyện.”

Toàn bộ trang giấy cũng chỉ ghi lại câu nói duy nhất này, còn lại chỉ là chỗ trống.

...

“Cuối cùng người cũng chịu hiện thân.”

Người mặc hắc y cười: “Dù sao, ta vẫn muốn hợp tác với người. Người đến là khách, mời ngồi.”

Hạ Ý lại không động đậy, đôi mắt lạnh lùng của hắn vẫn tràn ngập đề phòng như trước.

“Có lẽ người muốn hỏi ta một số việc, ta sẽ nói hết những điều mình biết cho người.”

Ý trong đó là, hắn cũng chỉ là một kẻ trong kế hoạch này, chưa chắc đã biết rõ toàn bộ.

Hạ Ý lại cười lạnh: “Điều người biết, chỉ sợ ta đều biết rồi.”

Nam nhân không tỏ rõ ý kiến, hắn biết Hạ Ý đã sớm phái người điều tra mọi chuyện có liên quan đến Thanh trạch. Nhưng hắn vẫn tin rằng, Hạ Ý vẫn phải hỏi hắn một số việc, ví dụ như...

“Người không tò mò hiện tại Khuynh Thành ở nơi nào sao?”

...

Hình như Hạ Liên mất ngủ.

Đã sau nửa đêm rồi nhưng nàng vẫn không thể ngủ được. Vì sao? Nàng không biết rõ. Chẳng lẽ bởi vì nàng không thể chấp nhận chân tướng mà Hạ Ý đã nói ra một cách lạnh lùng?

Không, không nên như vậy. Nàng rõ ràng chẳng đặt hi vọng gì ở hắn mà.

Nhưng không biết tại sao, khi thật sự nghe hắn mở miệng nói ra, hóa ra lại có có nhiều cảm giác khó chịu xen xen trong lòng như thế.

Thôi, cần gì phải nghĩ nhiều như vậy.

Thật ra cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Nàng trấn an bản thân như vậy, tự nói với mình, ngủ đi, không cần suy nghĩ nữa.

Nhưng không biết lúc nào, nước mắt cứ chảy xuống như vậy.

Nàng cảm thấy trong họng nghèn nghẹn, khó chịu như nuốt chì vậy.

Thật ra nàng không muốn già mồm nữa. Hẳn cứu hay không cứu nàng thì trước đó, nàng cũng hiểu cách làm của hắn rồi mà. Trong lương đình, những lời nàng nói với hv là thật, không có chút giả dối nào, nàng cũng không phải là kẻ trong ngoài bất nhất.

Nàng chỉ đột nhiên rất đồng tình bản thân mình. Vì sao, tại sao trước giờ mình chưa từng được bất cứ người nào quý trọng cơ chứ?

Nàng lớn lên trong một gia đình không có phụ thân từ khi còn bé, Ninh Nhu yêu thương bảo vệ nàng, nhưng lực lượng của mẹ cũng có hạn. Khi nàng bị Duệ Thân vương bắt nạt, mẹ cũng bất lực, cuối cùng, mẹ phải tìm sự che chở của Hạ Tông Nguyên thì việc này mới giải quyết xong.

Trước giờ chưa từng có người nào che chở và bảo vệ nàng.

Mười lăm năm, cuộc sống của Hạ Liên chưa từng có cảm giác an toàn. Nàng như cây bèo trôi trên mặt nước, chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình nắm chặt hết thấy những điều mình mong muốn, để mình không bị mưa gió phá hủy.

Nàng nghĩ, nàng có thể vẫn sống như vậy, thói quen rồi thì cũng bình thường thôi.

Nhưng tại sao, hết lần này tới lần khác...

Nàng không thể phân rõ mình đang mơ hay là thực tế, nàng cũng không nhận rõ được nội tâm của mình.

Nước mắt chảy xuống, thấm ướt ống tay áo mà nàng đang gối lên. Nàng nhắm mắt lại, lông mi run rẩy trong những giọt lệ trong suốt.

Cho đến khi có người ngồi xuống bên người nàng.

Cách nàng rất gần, nàng có thể cảm nhận được hô hấp và tiếng tim đập của hắn.

Nàng không mở mắt. Nàng đã không tin tưởng đủ loại ảo giác của mình nữa – sau khi nhìn thẳng vào thực tế thì những thứ đó chỉ khiến nàng càng thêm đau lòng vỡ nát.

Khi nàng cho rằng, cuối cùng nàng cũng có thể có một cái ôm an ổn – người đó cho nàng cảm giác an toàn, làm cho nàng cảm thấy, chỉ cần có hắn ở đây thì chẳng có gì phải sợ nữa. Nàng có thể ỷ lại hắn, hoàn toàn giao bản thân mình cho hắn.

Nhưng ảo giác cuối cùng cũng chỉ là ảo giác mà thôi. Chẳng có logic nào cả.

Nàng thà rằng chưa từng cảm nhận được. Nàng thà rằng hắn đừng cho nàng niệm tưởng đó – dù là người trong mộng đó hay là đại ca trong hiện thực này.

Như thế, nàng sẽ bức bách bản thân mình tiếp tục phải kiên cường.

Nàng nhắm mắt lại, chỉ có nước mắt lướt qua gò má.

Hắn vươn tay lau nước mắt cho nàng. Động tác rất dịu dàng, ôn nhu đến mức như là thương tiếc yêu thương.

Hô hấp của nàng dần ổn định lại. Hình như đã ngủ.

Nhưng không phải vậy.

Trong những giọt nước mắt mơ hồ, nàng đột nhiên mở mắt ra.

30. Chương 30: Tế 4

Hạ Liên vừa mở mắt thì bắt gặp đôi mắt long lanh đen như mực.

Trong giây phút đó, người trong mộng và người trước mắt chồng lên nhau. Nàng không biết rõ đâu là thật đâu là mơ, hư hư thật thật, khiến cả trái tim đều rối loạn.

Rất lâu sau mới nghe thấy tiếng nói trầm thấp có chút khàn khàn của hắn.

“Tại sao khóc?”

Tựa hồ tiếng nói của hắn làm nàng bừng tỉnh, nàng lau khô những giọt nước mắt làm mơ hồ tầm mắt mình,

cúi cùng cũng nhìn thấy rõ:

“Đại ca.”

Là Hạ Ý.

Nàng lại nhắm đại ca thành “hắn”.

Hóa ra, người vừa rồi dịu dàng lau nước mắt cho nàng chỉ là mộng thôi sao?

Hạ Liên dụi dụi mắt, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra: “Vừa rồi chỉ là gặp ác mộng.”

Hắn không lên tiếng nữa, liên tục trầm mặc.

Nàng cũng trầm mặc.

Không biết sau bao lâu, nàng mới nghe được tiếng nói của hắn lần nữa, vẫn trầm thấp chẳng có chút nhiệt độ nào như lúc trước:

“Đáp án này, quan trọng với muội như vậy sao?”

Hạ Liên liên tục lắc đầu, dáng tươi cười có chút tái nhợt: “Không, không quan trọng, muội chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, đại ca không cần để trong lòng.”

Đúng vậy, đáp án quan trọng sao? Phải hay không phải, đến cùng có thể làm gì cơ chứ?

Chẳng có gì thay đổi, cũng chẳng thay đổi được gì cả.

Hạ Ý không nói gì nữa, chỉ nhàn nhạt bảo: “Dậy.”

Hạ Liên không hiểu rõ. Giờ tý vừa qua, đêm hôm khuya khoắt, hắn định làm gì?

“Đi theo ta.”

Nói xong thì lập tức đi ra ngoài. Hạ Liên ngồi dậy, thấy dáng vẻ hắn nghiêm túc như vậy thì đoán, chẳng lẽ là có phát hiện gì?

Nàng đi theo hắn tới hậu viện. Hậu viện có một chỗ trống rất lớn, ánh trăng chiếu xuống sáng ngời. Hắn mang nàng tới đây làm gì?

Hạ Liên đang nghi hoặc thì đột nhiên có một nhánh cây bị hắn ném tới chỗ nàng.

“Nhìn cho rõ vào, ta chỉ làm mẫu một lần thôi.”

Hạ Liên sững sờ một lát, thấy kiếm của hắn đã xuất ra khỏi vỏ. Dưới ánh trăng, ánh sáng phản chiếu từ thân kiếm có chút lóa mắt.

“Ta dạy muội kiếm pháp phòng thân cơ bản nhất, không cần nội lực. Đối mặt kẻ tấn công muội, muội phải học được cách phòng thủ.”

Nói xong, kiếm trong tay hắn đã vung lên, tay áo trong gió đêm bay phấp phật.

Hạ Liên không kịp nghĩ sâu hơn, nàng liên tục chăm chú nhìn động tác của hắn – xuất kiếm, thu kiếm, tiến lùi, phòng thủ...

Nàng không có chút căn cơ nào, từ nhỏ nàng chưa từng chạm vào bất cứ loại binh khí nào chứ đừng nói tới chuyện múa đao luyện kiếm. Nhưng nàng cố gắng nhớ kỹ tất cả động tác của hắn, mắt không dám chớp, cho tới khi hắn dừng lại.

“Vừa nãy ta đã thả chậm tốc độ để cho muội nhìn thêm rõ ràng. Nhưng khi muội sử dụng thì nhất định phải nhanh.”

Hạ Liên gật đầu: “Muội nhớ rồi.”

“Muội làm lại xem.”

Hạ Liên nắm chặt nhánh cây trong tay, trong đầu nhớ lại những động tác hắn vừa biểu diễn...

Nàng học bộ dáng của hắn, múa kiếm trong màn đêm. Nàng cũng không bắt chước máy móc mù quáng, lúc này nàng đã luôn luôn tổng kết quy luật khi quan sát hắn.

Xuất kiếm để phòng thủ là chính, thân kiếm không cách bản thân quá xa, bước chân lấy lùi làm tiến, cổ tay nhất định phải bẻ nhảy, để bảo đảm bất cứ lúc nào cũng có thể ứng đối được các công kích từ bất cứ góc độ nào của kẻ địch.

Hạ Ý đứng nhìn ở bên cạnh, ánh mắt tập trung sâu sắc vào bóng dáng nhỏ nhắn trong đình viện.

Động tác của nàng cũng không thuần thực nhưng nàng đang cố gắng để cả thân thể của mình phối hợp lên. Mây che ánh trăng có chút ảm đạm, nhưng đám mây nặng nề dần dần di chuyển từ lúc nào chẳng hay, ánh trăng lấp lánh chiếu xuống người nàng...

Quần áo nàng bị gió thổi bay, váy màu hồng phấn được nhuộm lên một tầng ánh sáng dịu dàng, như mộng như ảo. Trên khuôn mặt xinh đẹp hơi rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, gò má nàng có chút ửng đỏ, khác với dáng vẻ yên tĩnh khiến người trù mền thường ngày, thiếu vài phần nhu nhược điềm đạm, lại thêm vài phần hoạt bát xinh đẹp.

Hạ Liên dừng lại.

Thực hiện cả bộ động tác này xong cũng tiêu hao khá nhiều thể lực, nàng có chút thở gấp. Ánh mắt chuyển hướng Hạ Ý, thấy hắn đang nghiêm túc nhìn mình.

“Ừm, cũng tạm được.”

Sóc Dương cũng đã đi tới: “Nhị tiểu thư học được rất nhanh.”

Đây là lời thật lòng. Sóc Dương đã tới được một lát, nhưng hắn không quấy rầy. Hắn đã quan sát Hạ Liên, nhìn từ ánh mắt của kẻ tập võ nhiều năm, không thể không nói, Hạ Liên có căn cốt rất tốt, cực thích hợp học võ, chỉ là bình thường khí chất của nàng quá mức điềm đạm nho nhã nên rất ít người sẽ chú ý tới điểm này.

Người tập võ nhiều, nhưng người trời sinh có căn cốt tốt thích hợp tập võ lại không nhiều. Ngay cả chính bản thân hắn cũng chỉ được xem là tư chất trung thượng, chủ yếu dựa vào chăm chỉ cố gắng.

Hắn từng gặp qua đủ loại người trời sinh có tư chất tốt, tỷ như đại thiếu gia, tỷ như thế tử Mạch Ngôn Tầm của Tây Khê.

Còn có...

Diệp Trúc.

Đương nhiên, còn có Hạ Liên trước mắt đây. Chỉ tiếc, nàng ta là một cô nương.

Hạ Liên điều chỉnh hô hấp lại: “Đại ca, tại sao lại... đột nhiên muốn dạy võ công cho muội?”

Ánh mắt Hạ Ý nhàn nhạt, đôi mắt đen kịt không chút nhiệt độ nào: “Không muốn muội biến thành liên lụy.”

Hạ Liên cắn môi, sắc mặt có chút tái nhợt. Đúng vậy, mình thật sự chẳng có chút tác dụng nào, ngày đầu tiên ở giếng cạn, đại ca vì cứu mình mà bị thương, thử hỏi nếu như mình cũng có thể tự bảo vệ bản thân như Sóc Dương thì đại ca sao có thể bị thương cơ chứ?

Hạ Ý không nói gì khác nữa, chỉ phân phó Sóc Dương: “Đưa kiếm cho muội ấy.”

“Vâng.”

Lúc này Hạ Liên mới để ý tới thanh kiếm sau người Sóc Dương. Hắn mở túi vải ra, Hạ Liên thấy thanh kiếm hơi ngắn hơn một chút so với kiếm của Hạ Ý và Sóc Dương, vỏ kiếm là màu ngân tím, dưới ánh trăng trông hoa mỹ mà hư ảo. Rất hiển nhiên, đây là kiếm được tạo riêng cho nữ tử dùng.

“Nhị tiểu thư, thanh kiếm này là của ngài.”

Hạ Liên nhận kiếm, cảm nhận được vỏ kiếm lạnh buốt. Nàng cầm chuôi kiếm thật chặt, chậm rãi rút kiếm ra, mũi kiếm phản quang chiếu ra khuôn mặt nàng.

“Về sau muội dùng kiếm này. Khuya hôm nay tập thêm một lần để thích ứng chiều dài và sức nặng của nó. Tiếp đó ta sẽ thử đánh lén muội, muội nhất định phải đề phòng đó.”

“...Ừm.” Hạ Liên cầm chuôi kiếm: “Muội nhớ rồi.”

Hạ Ý đi ra ngoài, không nói thêm gì nữa. Sóc Dương theo sau hắn, không khỏi nhỏ giọng nói: “Đại thiếu gia... Ngài đối với nhị tiểu thư, có phải đã quá hà khắc hay không?”

Hạ Ý dừng chân lại.

“Muội ấy nhất định phải học được cách tự bảo vệ mình.”

Mấy ngày này hắn sốt ruột bảo vệ nàng, hình như đã bị nàng phát hiện.. nhưng hắn nhất định phải dứt khoát, không thể để nàng sinh ra lòng ỷ lại với mình.

Ỗ lại là lúc mà một người bắt đầu trở nên yếu đi.

Thanh kiếm tặng nàng được chế tạo từ huyền thiết, do đúc kiếm sư nổi danh nhất tồn nửa năm tâm huyết mới tạo ra được. Từ nửa năm trước hắn đã yêu cầu chế tạo thanh kiếm này, hiện tại vừa lúc hoàn thành.

Hắn vẫn luôn nuôi ý định dạy võ công cho nàng, nhưng lúc trước có nhiều chuyện quần thân, sau đó lại bị cuốn vào âm mưu ở Thanh trạch này. Hắn cũng biết là lúc này cũng không phải là thời cơ tốt nhất để dạy nàng học võ, vốn cũng định xử lý xong chuyện này, trở về rồi mới...

Nhưng hắn không đợi được nữa.

Sóc Dương thở dài một tiếng: “Vây... đại thiếu gia ngài cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Không ngờ Hạ Ý đột nhiên quay đầu nói: “Ta đã bảo là có thể nghỉ ngơi sao?”

Sóc Dương nhất thời sửng sốt: “A?”

Đêm nay người cũng đừng ngủ, ở đình viện nhìn nàng.”

“...Vâng.”

...

Năm xuân Đinh Dậu, mười tám tháng năm.

Cuối cùng ta cũng hiểu tại sao đệ đệ của A Thụ vẫn không tìm ta gây chuyện. Không phải vì A Thụ mà là vì, ta vẫn không thể chết được.

Bọn họ cần manh mối trong tay ta, manh mối có liên quan đến bảo tàng.

Ta không biết nên giải thích với A Thụ như thế nào. Ta đã bảo hắn rất nhiều lần rồi, đây chẳng qua chỉ là lời đồn nhảm trong giang hồ mà thôi, ta chẳng biết bảo tàng ở chỗ nào cả. Ta không lừa hắn, nhưng hắn không tin, hắn liên tục lắc đầu.

Ta không biết ai là kẻ tung tin đồn, lẽ nào lời đồn mới rộ lên này là nhắm vào ta sao?

Hiện tại ta cần sắp xếp lại suy nghĩ của mình, bắt đầu từ đầu...

Lúc đầu tại sao ta lại quyết định mua Thanh trạch?

Ta nhớ rất rõ, khi đó ta không ở Duyệt Châu mà ở Doanh Châu. Doanh Châu cách Duyệt Châu khá xa. Lúc ta còn ở Doanh Châu, tại sao ta lại đi xa ngàn dặm tới Duyệt Châu này để mua Thanh trạch nhỉ?

Đầu đau quá... Đáng chết, ta bỗng dưng chẳng nhớ được gì cả.

Không xong... hình như ký ức của ta có vấn đề gì đó.

...

Hạ Doanh nhìn đến chỗ này thì hoàn toàn sững sốt, suy nghĩ phiêu xa, trong đầu hỗn loạn.

Nàng cảm thấy đầu óc muốn nổ tung luôn rồi, hình như vài ngày cố gắng tìm manh mối này, chẳng những không tìm được chân tướng mà cảm giác ngày càng loạn thêm.

Nàng tạm thời không nghĩ tiếp nữa, tiếp tục nhìn phía sau xem có gợi ý gì không.

Kết quả là vừa lật sang trang tiếp thì có một trang giấy bị rơi ra. Nó được kẹp trong sổ, nhưng lúc đầu nàng không chú ý tới.

Trên tờ giấy đó ghi một bài thơ, chữ viết rất xấu, thậm chí còn có một số chữ viết sai. Nhưng có thể thấy được là người viết rất dụng tâm.

Đó là một bài thơ viết tặng Khuynh Thành.

”Tiên tử Khuynh Thành, người yêu cả đời của ta,

Ba ngàn loài hoa đẹp, không đẹp bằng nhan sắc của nàng.

Tiên tử Khuynh Thành, giấc mơ suốt đời của ta,

Người đi nhà trống, tình này còn mãi.

Ngày nào trở về? Khi nào gặp lại?

Dù phải đánh đổi cả sinh mạng của ta...”

Hạ Liên không hiểu, hình như bài thơ này thiếu nửa câu cuối thì phải? Đằng sau câu cuối cùng, có phải còn nửa câu nữa hay không?

Đây chẳng lẽ là... thơ A Thụ viết tặng Khuynh Thành hay sao?

Đúng rồi, trong nhật ký của Khuynh Thành có ghi là, nàng ta từng hỏi có phải là A Thụ thích mình không. A Thụ đã gật đầu đồng ý.

Đây chắc là thơ A Thụ viết tặng Khuynh Thành.

Hạ Doanh lật mặt sau nhưng nó rỗng tuếch.

Đây là trang cuối cùng trong nhật ký Khuynh Thành.

Câu cuối cùng trong nhật ký của Khuynh Thành là:

“Ký ức của ta hình như có vấn đề gì đó.”

...

Hạ Liên khẽ thở hồng hộc.

Trên trán nàng thấm ướt mồ hôi, có chút tóc dính trên trán. Nhưng nàng không để ý tới, vẫn tiếp tục luyện kiếm, động tác đã ngày càng thành thạo.

Nàng rất mệt mỏi, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng mỗi khi muốn dừng lại thì nàng lại nghĩ tới cảm giác tuyệt vọng và bất lực khi bị xâm phạm trong sơn động, nhớ tới Hạ Ý bị thương vì bảo vệ mình trong giếng, nhớ tới hắn đã nói với mình: “Ta không muốn muội trở thành liên lụy.”

Nàng không muốn trở thành kẻ liên lụy bất cứ người nào cả, nàng cũng không muốn bản thân phải ủy khuất cầu toàn!

Vì thế, nàng chỉ có thể khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn. Không có ai sẽ bảo vệ nàng mãi mãi, trừ bản thân nàng.

Sóc Dương đứng nhìn ở bên cạnh, hắn có thể cảm giác được sự quật cường và lòng nhiệt huyết của thiếu nữ trước mắt, hoàn toàn bất đồng với nhị tiểu thư ôn thuận dịu dàng bình thường.

Cũng như những nam nhân khác, hắn cũng cảm thấy, đáng vẻ nhu nhược đáng yêu của Hạ Liên luôn luôn kích thích ý muốn bảo vệ của nam nhân, dường như nàng ta trời sinh nên được nam nhân bảo vệ che chở vậy.

Hắn không khỏi thầm nghĩ, đại thiếu gia đối với nhị tiểu thư, có phải đã quá nhần tâm hay không, tập võ cần chịu khổ, ngay cả Hạ Doanh cũng chẳng có nghị lực đó, chỉ học vài chiêu khoa tay múa chân vớ vẩn mà thôi, Hạ Ý cũng chưa từng cưỡng ép nàng ta.

Nhưng đối với Hạ Liên, ngài ấy lại thật sự nhần tâm được. Đêm nay bắt nàng ta luyện tập, còn bảo mình trông coi nữa chứ.

Không biết sau bao lâu, Hạ Liên có chút mệt mỏi tựa vào thân cây bên cạnh.

Thân thể nàng tựa vào thân cây, y phục đã ướt đẫm. Hô hấp còn chưa vững vàng nhưng còn chưa kịp chuẩn bị thì bỗng có một đạo hàn quang đánh tới...

“Nhị tiểu thư cẩn thận!”

Sóc Dương nhắc nhở nhưng đã muộn, tốc độ kiếm quá mau, nàng còn chưa phản ứng lại được thì thân kiếm đã gác lên cái cổ trắng như tuyết của nàng.

Chỉ cần lại dí thêm một tắc thì cổ họng nàng đã bị cắt đứt rồi.

Nàng cảm giác được hơi thở lạnh lùng trong trẻo của nam nhân ở đằng sau.

“Ta đã nói, nhất định phải đề phòng ta.”

Sóc Dương có chút không đành lòng, không khỏi giải thích thay Hạ Liên: “Đại thiếu gia, nhị tiểu thư vẫn liên tục luyện kiếm, vừa mới nghỉ một lát nên mới buông lỏng cảnh giác...”

“Ta biết.”

Hạ Ý thu kiếm vào vỏ, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng: “Nhưng đây không phải là lý do.”

Hạ Liên cắn môi, nàng tựa hồ định nói gì đó, đột nhiên trước mặt bỗng tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Hạ Ý vươn tay, trước khi nàng ngã xuống đã ôm chặt vào lòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-nguyen-huynh-truong-khong-da-tinh>